

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 33 / Eylül 1984 / 2.- DM

15 AĞUSTOS DİRENİŞ VE SALDIRI EYLEMLERİNİN YANKILARI DEVAM EDİYOR!

15 Ağustos 1984 günü Kürdistan'ın Hakkari, Siirt, Van, Bitlis ve Mardin illerinin çeşitli köy ve ilçelerinde gerçekleştirilen bir dizi partizan saldırılarının yurt ve dünya çapındaki yankıları devam ediyor.

15 Ağustos 1984 günü Hêzên Rizgarîya Kurdistan güçlerince gerçekleştirilen eylemlerde, sömürgecilerin çeşitli karakol, devlet dairesi vb. resmi kuruluşları silahlı olarak basılmış, onlarca düşman askeri imha edilir ve sayıları en az 6 olduğu bildirilen düşman asker ve subayları da esir alınırken, partizanlar Eruh cezaevinin kapılarını açarak tutukluları serbest bırakmış ve Eruh Jandarma Komutanlığı deposundaki ağır silahları beraberlerinde götürmüş, geriye kalanları da imha etmişlerdi. Gazetemize ulaşan haberlerde, eylemlerin Kürdistan'ın dört bir tarafında yaygın bir biçimde geliştirildiği ve halen çeşitli karakol baskınlarının düzen-

lendiği bildirilmektedir. Yine ajan ve muhbirlerin de halkımızın silahlı güçlerinden gerekli derslerini aldıkları haber verilmektedir. Kürdistan'dan yurtseverlerin ulaştırdığı bilgilere göre, son olarak da Birecik'e bağlı Börtlen karakolunun basıldığı ve eylemi düzenleyen HRK güçlerinin hiçbir kayıp vermeden geri çekildikleri, saldırıya uğrayan düşman karakolunda, düşman güçlerinin ağır can ve mal kaybına uğratıldıkları söylenmektedir. Kürdistan'ın çeşitli ilçe ve köylerinde de karakol baskınlarının olduğu yolunda haberler ulaşmakla birlikte, bunlar henüz kesinlik kazanmadığından ayrıntılı bilgi veremekteyiz. Ancak, gerek izine gidip gelen yurtsever işçiler ve gerekse doğrudan Kürdistan'dan gazetemize mektuplarla ulaştırılan haberlerde eylemlerin yaygın bir biçimde sürdürüldüğü ve halk tarafından coş-

Devamı 3. Sayfada

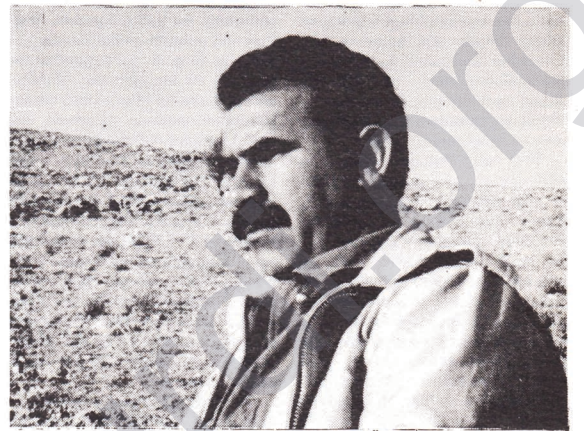
PARTİ ÖNDERLİĞİNE YÖNELİK SALDIRILAR SONUÇSUZ KALMAYA MAHKUMDUR!

31 Ağustos 1984 tarihli Milliyet gazetesi PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın öldürüldüğü biçiminde bir haber yayınladı. Savaş Ay, İhsan Dörtkardes, Kurtuluş Gölpınar, Atilla Korkmaz, Ahmet İlgenek adlarını taşıyan 5 muhabirin birden altına imza attığı söz konusu haberde, cuntanın generalleri ve efendileri yalanlarına kendilerini inandırmak istencesine beş kukla muhabirin kalemeleri ardında iğrenç ve en büyük emellerini ortaya döktüler.

Söz konusu haberde, olayın 15 Ağustos eylemleri ardından, Özkan Karalar diye birinin başını çektiği hizip tarafından düzenlenen bir pus su sonucu olduğu iddiası da yer alıyor. Eski bir TIKKO militanı olduğu iddia edilen bu şahsın başını çektiği hizbin, Merkez Komiteyi pasiflikle suçladığı ve öldürme olayının böyle bir çelişki-den kaynaklandığı da söz konusu iddialara ayrıca ekleniyor.

31 Ağustos 1984 tarihli Milliyet gazetesinde çıkan bu haberi okuyan dost ve düşman hiçkimes için en küçük bir inandırıcılığının olmadığını belirtmeye dahi gerek yoktur. Bu tür haberler, sömürgeci faşist burjuvazinin ne ilk başvurduğu bir taktik ve ne de sonucunu oluşturan bir taktik değil, önmüzdeki dönemde de bu ve benzeri haberlerin gazete sütunlarında daha sık görüldüğüne ve fıslıltı gazetelerinden en iğrenç haberlerin kulaktan kulağa yayılmak istendiğine tank olacaktır. Ancak açık ki, düpedüz bir yalan olduğu ne kadar açık olursa olsun, Türk burjuvazisinin daha ilk andan sahteliğini ele veren bu tür haberlere basırmamız amaçsız değildir. Bunun da ötesinde çok ciddi amaçlar güdülmektedir.

Böyle bir haberin yaygınlaştırıldığı dönem de dikkate alındığında görü-

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN.

lecektir ki, bir çok ağızdan birden koro gibi yükselen küfür, karalama, iftira ve asılsız haberler, Kürdistan halkı ve onun kurtuluş mücadelesinin öncü gücü PKK'ye karşı açılmış karşıdevrim saldırılarının bir parçasıdır. Saldırıların odağına Parti önderliğinin alınması ise, bir tesadüf değildir.

Sömürgeci faşist cuntanın sesi olan gazetelerde, böyle bir haberin verilmesiyle, önderliğe yönelik imha amaçları ve 15 Ağustos direniş ve saldırı eylemlerinin etkisini kırmaya yönelik amaçlar ortaya konulmuştur. Emperyalist ve sömürgeci güçler de bilmekteler ki, önderlik, devrimci bir hareketin kalbi ve beynidir. Kendilerine karşı yükselen devrim hareketini bastırabilmek için her şeyden

önce, halkın beynine ve kalbine saldırımları bu nedenledir. Ve hele Kürdistan gibi, yüzyıllardır önderliğe ve örgütlülüğe susamış bir ülke için önderliğin önemi ortadayken, sömürgeci Türk hakim sınıflarının daha ilk andan başlayarak mücadele önderliğimize yönelik saldırılar düzenlemeleri halkımız açısından fazla şaşırtıcı olmamaktadır.

PKK önderliği, ilk günden başlayarak düşmanın çok yönlü saldırı ve iftiralarna maruz kalmıştır. Sömürgeci Türk burjuvazisi bir yandan bizat kendi devlet kurumları, basın ve yayın organları vasıtasıyla her türlü propaganda da dahil olmak üzere akla gelebilecek bir çok saldırı yöntemini

Devamı 19. Sayfada

PKK-MK tarafından Kürdistan'da dağıtılan ve elimize ulaşan bildiriyi yayınlıyoruz.

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, EMEKÇİLER, YURTSEVER HALKIMIZ!

Tarihimizin sonderece kritik ve o kadar da anlamlı bir döneminde bulunuyoruz. Faşist-sömürgecilik, bizi kendine hizmet eden uysal köleler halinde tutmak, ulus ve halk varlığını yok etmek için elinden geleni yapıyor. Buna karşı, her taraftan, ulusal ve toplumsal kurtuluşumuz uğruna devrimci direniş eylemleri yükseliyor. Belli ki yeni ve şiddetli bir mücadele dönemine, ulusal kurtuluş yolunda ilerleyen halkımızın faşist-sömürgecilikle hesaplaşması dönemine, önemli siyasal ve toplumsal gelişmelerin ortaya çıkacağı bir döneme giriyoruz. Kürdistan'ın her tarafından yükselen devrimci eylemler bunu açıkça müjdeleyiyor.

Peki bu duruma nasıl gelindi? 12 Eylül darbesiyle iktidarı gasp eden faşist cunta, Kürt ve Türk halklarına karşı savaş açtı; halk kitlelerini sindirebilmek ve devrimci-demokratik hareketi ezilebilmek için elinden geleni yaptı, her türlü barbarlığa ve vahşiliğe başvurdu. Yüzbinlerce dürist ve onurlu insanı işkencelerden geçirdi, onbinlercesini zindanlara doldurdu. Özel eğitimli faşist ordu birlikleri, köy köy, kasaba kasaba, okul okul, fabrika fabrika dolaşarak genç-ihtiyar, kadın-erkek mededen insanlarımızı baskı yaptı, katletti, vurdu, kırды, yaktı, yıktı, akla gelebilecek her türlü vahşet uygulamasını gerçekleştirdi. Amaçlarına ulaşabilmek için her türlü ajanlığı ve usaklığı pirim çıkardı. Hertzürlü ahlaksızlığı ve yozlaşmış toplum içinde yaimaya çalıştı. İşsizliği, pahalılığı,

yokluğu ve yoksulluğu artırarak, bir avuç soyguncunun çıkarına halkın elinden varını yoğunu alarak emekçi halk kitlelerini yaşayamaz hale, açlığa yüzüye getirdi. Geçen dört yıl içinde gözünü dönmüş bir biçimde uygulanan bütün bunlar, bugün de bütün vahşetle ve daha da geliştirilmiş olarak sürdürülüyor. 6 Kasım ve 25 Mart seçimleriyle atanan yeni memurlar hiç bir şeyi değiştirmemişlerdi; sadece bütün bu barbarlıkların yeni uygulayıcıları olmuşlardır. Öte yandan, ABD emperyalizmi faşist cuntaya bölgejandarmalığı rolünü yükledi. Bu çerçevede faşist rejim ABD silahlarıyla daha çok donatıldı; her tarafa ABD çevik kuvvetleri ve saldırı üsleri yerleştirildi. Türkiye ve Kürdistan, NATO saldırı tatbikatlarının günlük yapıldığı alanlar haline getirildi. 25 Mayıs 83'de Güney Kürdistan'ın işgal hareketine girilerek, bölgeye yönelik askeri işgal ve müdahale planlarının provası yapıldı. Bugün de aynı rol ve aynı planlar yürürlüktedir. Faşist-askeri diktatörlük, sosyalist ülkeleri ve bölge halklarına karşı ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki bir ön karakoludur. Bu konumuyla faşist-askeri rejim, Türk ve Türk halklarının üzerinde, bölge halklarına ve ilerici insanlığa karşı değil atılması gereken bir ur gibidir. Özgür ve onurlu yaşamak isteyen insanların ölümlü tarihi görev olduğunlaşmış olan ve her tarafa pislik saçan bu uru kesip atmaktır.

Devamı 8. Sayfada

15 Ağustos Direniş ve Saldırı Eylemlerinin Anlamı ve Dayattığı Görevleri Doğru Kavrayalım!

15 Ağustos 1984 günü, Kürdistan için hiç de kısa sayılamayacak bir dönem boyunca sürdürülen hazırlıkların ete kemiğe büründürüldüğü, ulusal direniş alevinin zindanlardan dağılmasını ve olanımızı sardığının ilan edildiği bir tarih olarak bağımızlık için mücadele tarihimizin en onurlu sayfalarından birine yazılmıştır. Özellikle cunta sonrası dört yıldır sürdürülen amansız hırızlık çalışmalarının ürünü olarak boy veren, Kürdistan halkının bin yıllık köleliğine son vermenin kararlılığıyla atılan bu adımların anlamı iyi kavranmaksızın, geleceğin güçlü yaratılması da mümkün olmayacaktır.

Her şeyden önce belirtelim ki 15 Ağustos eylemleri, uzun bir dönem boyunca sürdürülen mücadele hazırlıklarının, zindanlarda ölüm pahasına yükselttilen direnişlerin, ve yine dağılanımızda en zor koşullarda yaratılan büyük direnişlerin, halkımızın günlük ve saatlik olarak sürdürdüğü inanılmaz direnişin ulaştığı en son merhale, ama, geleceğin yaratılışının da sadece bir başlangıç adımıdır oluşturmaktadır. Bu açıdan, 15 Ağustos eylemlerini değerlendiren, geçmiş ve gelecek bağlantısı içinde ele almak, içinde yaşanan günün dayattığı görevleri bununla bütünleştirmek zorunluluğu vardır.

12 Eylül 1980 askeri-faşist darbesiyle, Türkiye ve Kürdistan halklarına karşı azgın bir savaş açan sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, bu son kozuyla her türlü muhalefet odağını ezme ve kendi egemenliği için pürüzsüz bir zemin yaratmak doğrultusunda akul almaz yöntemlere başvurmuş, devrimci ve demokrasi güçlerine yönelik saldırılardan daha hafif olmayan işkence ve baskı yöntemlerini ülkemizin en içra köşesine kadar yaygın bir biçimde uygulamıştır. Bağımızsızlık hareketinin 1970'li yılların başlarında nasıl olup da karşısına çıktığını anlayamayan ve zaten bunun hırsıyla dolu olan sömürgeciler, defin işlemlerini bile bitirdiklerini zannettikleri bir "cesedin" karşılığında kendilerini yıkıma götürecek bir tehlike olarak dikilmesi ile ordularına salmış, 1978-79 lardan itibaren kademeli olarak ilan edilen sıkıyönetimler askeri bir darbeyle bütünleştirilerek ülkemiz adeta yeni baştan işgale uğratılmıştır.

Devamı 9. Sayfada

12 Eylül Darbesi, Yeni Bir Yıldönümüne Daha Girerken Sorunlar ve Görevlerimiz

(YAZISI ORTA SAYFADA)

★ ★ ★

İflah Olmazlık, Küçük-Burjuva Reformculuğunun Temsilcilerini Nereye Götürüyor?

(YAZISI 7. SAYFADA)

★ ★ ★

PARTİZANIN MEKTUBU:

DEVİRİM YAŞIYOR

(YAZISI 15. SAYFADA)

★ ★ ★

ERMENİ "TEHLİKESİNİN" YENİDEN GÜNDEMLEŞTİRİLMESİNİN ARDINDA

ABD VE FAŞİST TÜRK CUNTASI VAR!

ABD Temsilciler Meclisi ve Senatosunun Türkiye ile ilgili olarak kabul ettiği karar tasarısı ardından, cunta başında "Ermeni terörü" yeniden günün konusu haline geldi. Ermeni terörü adı etrafında yaygaranın koparılmasına yolaçan ABD Temsilciler Meclisinde alınan kararda "24 Nisan tarihinden İnsanlık Zulum Günü" ilan edilmesi önerilmekte ve Türkiye'ye verilmesi planlanan yardım oranının düşürülmesi istenmektedir. Ancak cunta basınına sahibinin kuyruğuna bastığı köpek gibi bağırın şey, Ermeniler üzerindeki katliamların gündemleştirilmesi ve bir de bunun dost bir güç tarafından en yetkili organlarda karar düzeyinde resmen onaylanması oldu.

Türk-ABD ilişkilerini yakından etkileyeceği gibi sahte görüntülerin de eklendiği senaryonun, dünya kamuoyunca ve halkımız tarafından gerçekte bilinmeyen hiçbir yönü yoktur. Gerek ABD ve gerekse Türk hakim sınıfları, defalarca seyredilmiş ve neredeyse her anı bilinen bir oyunu yeniden sezona katmakla fazla bir sonuç elde edemeyceklerini bilmek durumundadırlar. Gazetemizin 29. sayısında "Ermeni Rum ve Yunan Yaygarası Altında Yatan Gerçekler" başlığı altında konuyla ilgili olarak geniş bir yazı yayınlanmış ve Türk burjuvazisi ve emperyalist güçlerin böyle bir yaygaradan neyi bekledikleri ortaya konulmaya çalışılmıştır.

Kürdistan'da halk hareketinin gelişme gösterdiği her dönemde, istisnasız olarak bir Ermeni sorunu gündeme sokulmuş ve Türk burjuvazisi yarattığı gölge tehlikelerle dikkatleri başka noktalara çek-

meye çalışmıştır. Tarihin geçmiş dönemlerinde henüz bastırılmamış bir hareket olarak kendisi açısından bir tehlike oluşturabilen Ermeni sorununu gerçek tehlikeyi gözden saklamak için bugün de aynı biçimde kullanmaya kalktırlarında, temel bir taktik olarak Türk hakim sınıfları, son derece zavallı bir konumu sergilemekten öteye geçememektedirler. Ancak, adına tehlike denilen ve tüm Türk kamuoyunun karşısında birleşmeye çağırıldığı bu sahte sorunun özellikle son yıllarda geliştirilmeye çalışıldı ve en geniş propagandasının yapıldığı da bir gerçektir. Hatırlanacağı üzere, 25 Mayıs 1983 Güney Kürdistan saldırısı sırasında da, Türk burjuvazisi Ermeni meselesini gündemleştirerek, ordunun hareketinin "Türkiye'nin Irak'a sınır kesimindeki ASALA üyelerini ele geçirme" amacıyla düzenlendiğini belirtmiş ve 22 Ermeninin bu operasyon sırasında yakalandığını açıklamıştı. Daha sonraki günlerde de benzeri iddialar basında yer almış ve PKK özellikle terörist bir hareket olarak gösterilmek için akıl almaz yöntemlerle asılsız iddialar yayılmak istenmiştir.

PKK'nin 15 Ağustos direniş ve saldırı eylemleriyle yurt çapında Ulusal Direniş Mücadelesini yeniden yükselttiği bir süreçte, ABD Kongresindeki bir kararla Ermeni sorunun güncel bir konu haline getirilmesinin, emperyalizm ve Türk cuntasının Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin yankılarını örtme ve dikkatleri sahte görüntüler üzerine yöneltme çabaları olduğu bilinen bir durumdur. ABD emperyalistleri ve Türk faşist cuntası

yoğun bir işbirliği içerisinde bugün Ulusal Direniş Mücadelemizi ezme, teşhir ve tecrit etme doğrultusunda her türlü yol ve yöntemle basurmakta, halkımıza karşı toplu imha hareketinin hazırlıklarını yürütmektedirler. Türk faşist cuntasının, halkımıza ve bölge halklarına karşı hazırlıklı içerisinde olduğu imha seferlerinde en büyük ekonomik, siyasi ve askeri desteği doğrudan ABD'den aldığı artık hiç kimse için bir sır değildir. Bugün ABD Kongresinde oynanan bir senaryoya, sözde var gibi, olacak gibi gösterilen "çelişki"lerin sahtekarca bir plan olduğu, yaşadığımız şu günlerde gelişmeleri yakından izleyen herkesi yüzündeki tebessümden de anlaşılabilir. Ve bizzat, cunta basını bile durumu böyle koyuyorsa, geriye söylenecek bir şey kalmamaktadır.

Serxwebün'un 29. Sayısında konuyla ilgili olarak yazılan yazıda, Türk burjuvazisinin PKK önderliğindeki Ulusal Direniş Mücadelesinin örgütlü bir biçimde geliştiği alanlarda, Ermenilerle ilgili propagandalara ağırlık verdiği ve özellikle son aylarda Kürdistan'ın Siirt ve diğer orta bölgelerinde geliştirdikleri bu propagandalarda, bu alanlarda "Ermenilerin göründükleri... bunların halka saldıracağı... bunun için halkın devlete yardım etmesi gerektiği... zarar görmekten ancak böyle kurtulabilecekleri" biçiminde suni çelişkiler yaratarak, gelişen mücadeleyi halktan gizleyebilecekleri gibi beyhude bir hayale kapıldıkları belirtilmekteydi. Gelişmeler de göstermektedir ki, Türk burjuvazisi ve emperyalist efendileri bu oyunları sürdürmekte is-

rarlıdırlar. Elbette, onların böyle bir oyunda ısrarlı olmalarının nedenleri vardır ve bu aynı zamanda onların çıkmazlarını da sergilemektedir.

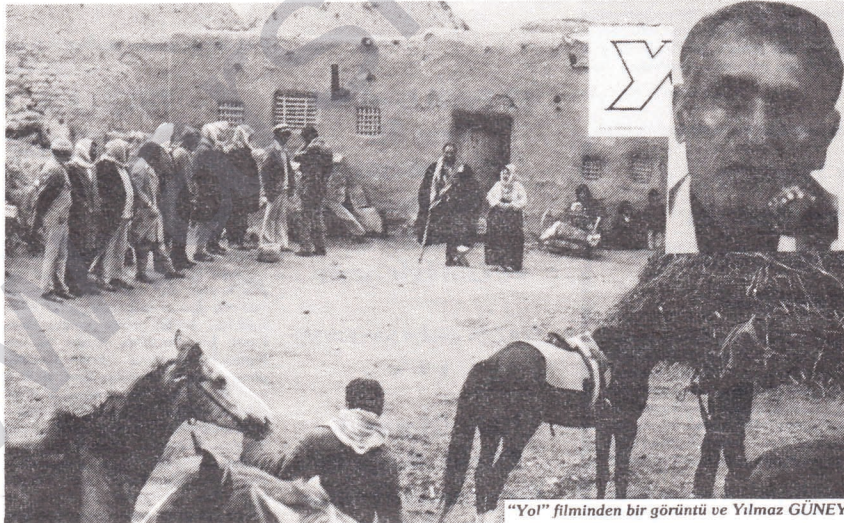
Her şeyden önce, Ermeni sorunu, Türk burjuvazisi açısından bugün bir tehlike oluşturmamaktadır. Türk burjuvazisinin geçmişte kılıçla hallettiği bu meselenin kendisi için en küçük bir tehlike bile oluşturmazdı bile bile etrafında feryatlar koparmasının amacı, yukarıda da belirtildiği gibi, kendisi için gerçek tehlikenin olmadığını, yani Ulusal Direniş Mücadelemizi gizlemek, gölgelemektir. Türk burjuvazisi, halkları birbirine düşürüp, onları birbirlerine kırdırmakta usta bir sınıf olduğu gibi, bu temelde hakim ulus içinde şovenizmi körüklemeye de oldukça tecrübelidir. Bugün de, geçmişin tecrübelerinden yararlanarak, bölücülük yaygaraları altında Türk proletaryası ve emekçi kitleleri içerisinde şovenizmi körüklemek, "vatanın birliği ve bütünlüğü" taneleriyle halkı kendi etrafında harekete geçirerek, Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine karşı kullanmak amaçladır. Nitekim, ikide bir de bu sorunu gündemleştirip; "vatan elden gidiyor, ordu desteklenmelidir" çığlıklarını atması ve "diş mihraklı bölücü hareketlere karşı" halkın desteğini istemesi, bunun bir örneğidir. Kürdistan'da gelişen Ulusal Direniş Mücadelesi, atılan her ileri adımda Türkiye'de de demokrasi düşüncesinin gerçek filizlenişini hızlandırmakta ve şovenizm ve sosyal-şovenizmin etkilerini giderek parçalamaktadır. Bu ise, Türk burjuvazisinin varlığı açı-

sından iki yönlü bir tehlikeyi yaratmaktadır. Kürdistan'da kendisine karşı açılan bir Ulusal Direniş Cephesiyle karşı karşıya olduğu gibi, Türkiye'de de Ulusal Direniş Mücadelesinin desteklenmesi eğiliminin güçlenmesi temelde demokrasî mücadelesinin büyüdüğünü göstermektedir. TC'nin varlığını doğrudan tehdit eden bu gelişmelerin önlenmesi için, faşist Türk burjuvazisi, bir yandan Kürt halkını yeni bir katliamdan geçirirken, öte yandan da Türkiye'de şovenizmi körüklemeye temelde katliamların desteklenmesini sağlamaya çalışmaktadır. Kendisini ikinci bir kurtuluş savaşının kahramanı ilan eden cuntanın, böylesine bir yaygaradan medet ummasının nedenlerini bir kez de, "ERMENİ-RUM VE YUNAN YAYGARASI ALTINDA YATAN GERÇEKLER" adlı yazıdan okuyalım. Söz konusu yazıda; "o halde, Türk burjuvazisinin günümüzdeki iktidarı üzerinde bir Ermeni, Rum tehlikesi olmadığının göre, koparılan bu fırtınaların anlamı nedir?" diye sorulmakta ve şöyle cevap verilmektedir. "Açık ki, o gerçek bir tehlikenin üzerine örtmek için, başta Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi olmak üzere, Türk halkını ve emekçilerini devrimci mücadelesini bastırması, şovenist olguların egemen olarak örtbas etmeyi ve iç yüzünü böylelikle gözden saklamayı amaçlamaktadır. Tıpkı Atatürk'ün yaptığı gibi, ulusal birlik ve bütünlük demogojisiyle "Rum ve Ermeni tehlikesine karşı birleşelim, Misak-ı Milli'yi koruyalım" diye avaz avaz bağarak ortaya çıkışındaki ince, ama sa-

Devamı 19. Sayfada

ACI VE KİNİN YOĞURDUĞU BİR SANATÇIYI YİTİRDİK!

YILMAZ GÜNEY ÖLDÜ!

1981 yılında tutuklu bulunduğu Isparta Yarı Açık Cezaevinden kaçarak Fransa'ya gelen ve siyasi iltica bulunan Yılmaz Güney, 9 Eylül 1984 günü Paris yakınlarındaki Port Vorlaene hastanesinde öldü. Yılmaz Güney'in ölümüne neden olan hastalığının mide kanseri olduğu açıklandı. Yılmaz Güney geçen yıl aynı hastalık nedeniyle midesinden ameliyat olmuş, ancak bu ameliyat sonrası eski sağlığına kavuşamamıştı. Güney'in ani ölümü, Türkiye ve Kürdistan halkı, devrimci ve ilerici güçleri tarafından büyük bir üzüntüyle karşılanırken, uluslararası alanda da aynı etkiyi yarattı. Güney'in ölümüyle halklarımız, yıllardır kendi sorunlarını, acı ve umutlarını dile getiren bir sanat savaşçısını yitirirken, uluslararası sanat dünyası da değerli bir üyesini erkenden kaybetmenin acısını yaşıyor.

Yılmaz Güney'in ölüm haberini, Fransız devlet radyo ve televizyonları ana haber bültenlerinde verdiler. BBC ve diğer bazı radyolarla televizyonlar da programlarında bu acı habere ve Güney'in yaşamına geniş yer ayırdılar.

Yılmaz Güney, 13 Eylül 1984 günü devrimci-demokratik güç ve kişiler ile sanatçıların katıldığı kalabalık bir cenaze töreni ile Paris yakınlarındaki Père Lachaise mezarlığında toprağa verildi. Paris Komünü'nde ölenlerin ve daha sonra birçok devrimcinin gömüldüğü Père Lachaise mezarlığında dostlarının son uğurlayışında aramızdan ayrılan Yılmaz Güney, halklarımızın yüreğinde daima yaşayacaktır.

Uzun bir sanat yaşamı olan Yılmaz Güney'in, sanat dünyasına atılışını aynı zamanda kavgaya atılışdır. Sinema dalında sanat yaşamına başlayan Yılmaz Güney, kısa zamanda sevilen ve tutulan biri,

milyonların hayranı haline geldi. Onu böylesine tutulan bir sanatçı haline getiren şey, gerçeğe hitap ettiği kesimleri seslenmesini iyi bilmesi, onları canlandırmasıydı. Yılmaz Güney'in, kitleler üzerindeki etkisi daha çok, sosyal içerikli yapıtlara yönelmesiyle arttı. Aslen Kürt olan Güney, Kürdistan insanının sertiği, sadeliği ve içtenliğini yapıtlarında yansıttığını bildi. Ve açık ki, o, Kürt insanının yaşadığı acıların ve kahırlı yaşamın yarattığı bir sanatçıydı. Bunları dile getirisi, doğal olarak yankısını da bulacaktı.

Yılmaz Güney, "Yeşilçam"ın batışı için de boğulmamayı bilen az sayıdaki sanatçıdan biridir. Sinema

dünyasının insanları bitirici, boğucu, aşağılayıcı havası onu etkilemedi. Çünkü Güney, kendisini halktan koparmadı, onun parçası olarak yaşadı ve onu canlandırdı. Böyle bir sanatçı, siyasal gerçeklikten de uzak duramazdı. Güney'i ölümüne dek bir arayışa iten de, onun bu durumu idi. Halkın yaşadığı acıların, yoksulluk ve sefaletin neden ve çözümünü düşünmeyi, kendi yaşamının parçası haline getiren Yılmaz Güney, 1970'li yıllarda boyutlanan devrimci gençlik hareketi ile de, sınırlı da olsa ilişkisi içinde oldu ve gerekli katkıyı sağlamaya çalıştı. Bu yıllarda, devrimcilere yardımcı olmak suçundan gözaltına alınarak belli bir süre ceza-

vinde kaldı. Yılmaz Güney, cezaevinden çıkışı ardından, bu arayışın peşini yine bırakmadı. Ama, kendi ülkesinin gerçekliğini henüz bilincine varamadığı bu süreçte, arayışını güçlü bir ideolojik-politik çizgiyle bütünleştiremedi. Ve bu, Güney'in en büyük talihsizliği oldu. Sosyal-şoven görüşlerin etkisi altında, kendi ülkesine ve tabi ki kendisine karşı yabancı bir konum içinde kaldı. Ve zaten, cezaevinden çıkışının hemen ardından, Adana'nın Yumurtalık ilçesinde Hakim Sefa Mutlu'yu öldürmek iddiasıyla yeniden tutuklanarak 19 yıl ağır hapis cezasına mahkum edildi. Çalışmalarını cezaevinde de sürdüren Güney, kendi adını taşıyan bir dergiye

buradan çıkarmaya devam etti. Film çalışmalarını da olanakları ölçüsünde sürdürdü ve sanat yaşamının en güzel eserlerini cezaevinden yönetti.

Tutuklu bulunduğu Isparta Yarı Açık Cezaevinden izinli çıktığı 15 Ekim 1981 günü kaçan Yılmaz Güney, eşi ve oğluyla birlikte Fransa'ya iltica etti. Cunta sonrası cezaevi ve kitleler üzerinde uygulanan işkence ve zulmü konu alan çalışmalar yürüterek, faşizmin kara yüzünü beyaz perdede sergiledi. Yaptığı bu çalışmaların ödüle layık görülmesi Güney, uluslararası iki ödül aldı.

Yılmaz Güney'in, Kürdistan'ın acısını dile getirişi, onun Kürdistan halkının yüzyıllardır maruz bırakıldığı kahrılı yaşama, ağır sömürü ve baskılara karşı duyduğu derin kin ve öfkenin bir ürünüydü. Kendi halkının maruz bırakıldığı böyle bir yaşamın katlanılmazlığını ve buna karşı isyanı yüreğinde duyan Güney, sanat yaşamında durmaksızın bunu işledi. Sosyal-şovenizm çemberinden kurtulma çabaları, onu kendi ülke gerçekliğine biraz daha yaklaştırdı. Ancak, bu kez de tam tersi tür biçimde iktel ve küçük-burjuva milliyetçiliğinin duvarına çarptı. Kürdistan üzerindeki sömürgecilğe karşı duyduğu derin öfke ve kini, doğru bir ideolojik-politik hatta somutlaştıramaması, onun en büyük sıkıntısı idi. Fakat Yılmaz Güney, hiç bir zaman iktel ve küçük-burjuva milliyetçileriyle özdeşleştirilemez. O daima mücadeleci bir ruhu temsil etmiştir. Kürdistan halkının kurtuluşunu silahlı bir direnişte görmüş ve pasifist yöntemlerini bir çözüm olmadığını belirtmiştir.

Yılmaz Güney, Kürdistan halkının kin ve öfkesini temsil eden bir savaşçı olarak anılacak ve aramızda böyle yaşayacaktır.

15 Ağustos Direniş Ve Saldırı Eylemlerinin Yankıları Devam Ediyor!

Baştarafı 1. Sayfada

kuyla karşılanan bu eylemlerin düşman çığna çevirdiği belirtilmektedir.

Cunta basını ve BBC'den verilen haberlerden de, cuntanın içinde düştüğü şaşkınlık zaten açıkça görülmektedir. HRK'nın eylemlerinin halktaki umut ve mücadele azmini bilemediğini gören sömürgeci faşistler, 15 Ağustos eylemleri ardından Kürdistan'da yeniden bir savaş hali ilan etmiş ve süngüleriyle halkın coşkusunu söndürüleceklerini düşünmeye gaffetle iç açıcı kurtlar gibi köylere ve dağlara saldırmışlardır. Karşılarına çıkan herkesi bir partizan zannedecek kadar büyük bir korkuya yaşıyan sömürgeciler, halka gözdağı vermek ve alevlenen direnişle bütünleşmelerini önlemek için en hayasız saldırıları uygulamaktan da geri durmamışlardır. Tüm ordu güçlerini Kürdistan'a zaten aktarmış bulundukları gibi, 15 Ağustos eylemleri ardından yeni takviye güçler de göndererek, karadan ve havadan saldırılarına dag-taş partizan avına çıkmış, ancak tek bir partizan bile ele geçirememişlerdir.

Bitirdik dedikleri bir anda, Kürdistan'ın topraklarından fıskırmasına yükselen mücadele karşısında, sömürgecilerin içinde düştükleri şaşkınlık ve korku, boyalı basın tarafından bile gizlenememektedir. Eylemin ardından, "şanlı ordunun" şanına sürülen bu lekenin kabul edilemeyeceğini, kendilerinin halen güçlü olduklarını söyleyen sömürgeciler, yalanlarına kamuyunu da inandırmak gayretiyle, her gün yüzlerce militanın yakalandığını biçimindeki haberleri gazete sütunlarında yayınlamakta, halka saldırıdan ordu birliklerinin, her taşının altında partizanların gizli olduğu dağlarımızın eteklerinde korkulu fotoğrafları yayınlamaktadırlar.

Ordularının bozguna uğramasını önlemeyen ve bu bozgunun acısını yurtsever halkımızdan çıkaran cuntacı, uğradığı bozgunu gizleyebilmek için, başlangıçta göz korkutmak için operasyonu ordu hareketi olarak gösterirken; ardından küçük bir operasyon yaptıklarını ve söz konusu bu operasyonun süyünetim hareketi olduğunu söylemek durumunda kaldı. Tankları, uçakları ve karadan askeri birlikleriyle açgöğsüne ve çalınmaya kadar saldırıyan faşist sömürgeci ordu birliklerinin, değil partizanları ele geçirmek için bile rastlayamamaları ve her taşın gölgesini bir partizan sanarak geçirdikleri korkulu günler sonucu böyle bir açıklama zaten beklenen bir şeydi. Halkımızın silahlı kurtuluş birlikleri karşısında bozguna uğrayan cunta kuvvetleri, askerler içerisinde boyveren moral bozukluğu ve kitlelerde coşkunun yükselişini önlemek için böyle bir sahtekarlığa sarılmak zorundadırlar. Ancak, ne kadar çalırsa çalırsan içinde bulundukları bozgun hali ve ordunun sefaletini gizleyememektedirler. Nitekim yakalamakla bir türlü bitiremedikleri partizanların "kökünü kurutmak için" gerekirse Ekim ayına kadar operasyona devam edeceklerini söylemeleri bunun bir örneğidir. Bir yanda "eşkiya kısıldı", "cember giderek daralıyor" diye manşetlere kuru sıkı atarak kitleleri kandıracağı zanneden sömürgeci faşistler, öte yandan verdikleri demecilerle tek bir kişiyle bile ele geçiremediklerini söylemek zorunda kalmaktadırlar.

Sömürgeci-faşistler, bir yandan alçakça saldırılarıyla halka gözdağı vermeye çalışırken öte yandan da asilsiz propagandalarla eylemleri gözden düşürmeye çalışmaktadırlar. HRK güçlerinin gerçekleştirdiği eylemlerde, bir birliğin adını ağzlarına almaya bile cesaret edememekte; başlangıçta "PKK-Apocu ceterleri" saldırılarını diye verdikleri haberleri adeta tekip etmek istemesine bu kez de uyduruk adlarla örgütler icat edip, PKK önderliğindeki HRK güçlerinin gerçekleştirdiği eylemlerin muhtevasını kitlelerden gizleyebileceklerini zannetmektedirler.

Bir soykırım makinası gibi halkımızı katletmenin sinsî planları içinde cunta, insanlık adına alınna vurulmuş olan kara damgaya rağmen bütün utanmazlığıyla, halkımızı ve onun öncülerini eşkiya ve çapulcu olarak lanse etmeye çalışmaktadır. Cunta başı Evren ve generalleri çetesi- nin doğrudan emirleri ve komutası altında, sömürgeci ordu halkımızın varni yoğunlu taian eder ve en alçakça işkencelerle yediden-yetmişe tüm insanlarımızı ölüm tehdidiyle sustur-

maya çalışırken, kurtuluşu için savaşıyan bir halkın ve öncülerinin bir "eşkiya" ya da "çapulcu" olarak ilan edilmesinin hiç bir anlamı olmayacağı açıktır. Ve bunun da ötesinde, bu iddialar, sadece ve sadece cuntanın acizini kanıtlayan güzel birer örnek oluşturmaktadır.

Üç-beş eşkiya kısa zamanda hadlerini bildireceklerini söyleyen cuntaya bakılırsa, bugüne kadar devrimcilerden hiç bir iz kalmamalıydı. Ama, cunta basınından da anlaşılmalıdır ki, 600 bin kişilik ordu tek bir partizanı bile ele geçirememiştir. Daha iki günde 110 militanın, ardından 400 ve en son olarak da 17 Eylül tarihli haberlerde 437 kişinin yakalandığını biçimindeki açıklamalar da bulunulmuştur. Anlaşıldığı kadarıyla cunta halen de devrimcileri yakalamaya devam etmektedir. Bu gidişle sayının 15-20 milyona ulaşacağı ve tüm Kürdistan halkının "eşkiyalık"tan askeri mahkemeler önüne çıkarılacağı kesin gibi görülmektedir.

Kürdistan'ın dört bir tarafında geliştirilen eylemlerle başına dönen cunta, PKK önderliğindeki Ulusal Direniş Mücadelelerini inkar etmeyi, varlığını temeli olarak görmektedir. Bu nedenle de mücadelemizin adını anmamaya ısrarla caba sarfetmekte ve bilinen teranelerini tekrarlamaktadır. Nitekim, 15 Ağustos eylemleri sonrasında da Ermenileri yeniden gündeme sürmesi, silahların vbl.rlerini ASALA tarafından temin edildiğini söylemesi de bu nedenledir. Başta ABD olmak üzere emperyalist efendilerin her türlü askeri, siyasi ve ekonomik desteğiyle ayakta durmaya çalışan sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, yoksul ve ağır baskılar altındaki bir halkın nasil olup da kendi

başından bir direniş hareketini geliştirdiğini inanamak istemekte ve halkımızın öz gücüyle, dişi ve tırnağıyla yükselttiği mücadelesi ardında, tıpkı kendisinde olduğu gibi dişi mihraklar aramaktadır. Ve özellikle de Ermeni sorunun gündeme sokarak, Ulusal Direniş Mücadelemizi bir terör hareketi biçiminde lanse etmeye çalışmaktadır.

Açık ki, tüm bunlar cunta ve efendilerinin çıkmazını sergilemekte, acizliklerini ortaya koymaktadır. Generallerin telasi artık gizlenemeyecek bir noktaya gelmiştir. Bir yandan NATO'lu generallerin akıl hocasına başvuran cuntacı generaller, diğer yandan da Türk hakim sınıflının bütün vahşet mirasını yeni başta yüz metlerini sunmanın çabasını yürüten ve NATO kararlarının hazırlanma imha planlarını uygulamaya çalışmaktadırlar. Onlar şimdi, açıkça görmektedirler ki, henüz yeni alevlenen bu ateşi söndüremezlerse, tüm bir Kürdistan'ı saracak olan bu yangın kısa zamanda kendilerinin ve efendilerinin sonlarını getirmeye yetecektir. Bu nedenledir ki onlar, bütün hırslarıyla halka saldırmaktadırlar. Ancak, bu da yine onlar açısından lehte bir sonuç yaratmamaktadır. Örneğin, 15 Ağustos eylemleri ardından teslim olmaları için çağrı yapılan 32 kişilik tek bir dahi bu çağrıya uymamıştır. Cuntanın, haklarında tutuklama kararı verdiği bu 32 kişinin teslim olmadıklarına göre, silahlarını kuşandıkları ve Kurtuluş Birliklerine katılmak üzere devrimcilerin yanına yöneleceklerini söylemeye bile gerek yoktur.

Sömürgeci-faşist burjuvazi, 15 Ağustos eylemleri ardından hızlandırılmış saldırılar sırasında, öfkeden ağız köpürerek çığnarcasına laflar ederken, tarihi suçlarını da ağzından kaçırmıştır. 10 Eylül tarihli Tercüman gazetesinde "bizim için en büyük bayram eşkiyanın kökü kazınca olacaktır" başlığı altında verilen haberde, ulusal direniş güçleri için "kılıç artıkları" diye bir terim kullanılmıştır. Tercüman muhabiri Savaş Ay "eylemlerin, ailelerinin binlerce kilometre ötede vatan görevi yapan ordu mensupları bu kılıç artıklarına aman vermiyor" diye yazmış, ve işte bir tek bu sözcük bile, sömürgecilerin halkımıza karşı işledikleri insanlık dışı tarihi suçlarını açıkça ortaya koymaya yetmiştir. Geçmiş dönem isyanlarını kılıç, barut ve kanla bastırarak geç-yaşlı, kadın-çocuk mededen insanlarımızı katımdan geçiren sömürgeciler, daha sonraki yıllarda da her türlü zulmü ve gör-dükleri halkımızın başını eğdiklerini ve artık bağımsızlık ve özgürlüğün lafını bile edemeyeceğini düşünmektey-

diler. Kılıçla bitiremediklerini, asimilasyon politikasıyla başkalaştırarak Kürdistan ve bu ülkenin ulusal kurtuluş problemini tarihten ve çağdan sil-diklerini düşünmekteydiler. Ve işte şimdi, PKK önderliğinde cezaevlerinde, dağlarda, ovalarda yükselen mücadelede ve hemen kendi karakollarının içinde patlayan bombalarla bir halkın dirilişini gördüklerinde, adeta bir hortlak görmüşcesine irkil-meleri anlaşılmalıdır bir şey değildir. Fakat onların yakında çok daha iyi öğrenecekleri bir şey vardır ki, bir halk ne kadar katliamdan geçirilsen geçi-rilsin, geriye tek bir kişi bile kalsa ve eğer en sıradan bir onur sahibiyse halk-ının bağına batırılıp kırılan, kendi insanlarının kanıyla yıkılan kılıçların hesabını sormak, bunun için güç birliktirme ve pahalıya ödettirmek zorun-dur. Halkımıza karşı işlediği suçları nı kendi ağzından da itiraf eden sömürgeci burjuvazi, kılıcı ve asimilasyon politikalarıyla ezme-yi bir türlü başaramadığı bu başın karşısında giderek daha fazla kabulara görece-k ve büyüyen direniş alevinin sıcaklığını, ateşin etrafındaki çemberi da-raltmaya daha çok hissedecektir.

İçişleri Bakanı Tannıyır, tatilini keserek eylem sahalarına incelemede bulunmak üzere geldiğinde, "barışın bozulmasına asla müsaade etmeyece-giz" demektedir. Sömürgeci bakanın sözünü ettiği barışın halkımızı işken-celi yaşam altında kölece bir suskunluğa mahkum etmek olduğu bilinmek-tedir. Ve işte, 15 Ağustos eylemleri tam da buna karşı açılmış, bu kölelik ve işkenceli yaşama karşı tüm halkı silahlı direnişe çağırın bir isyan bay-rağıdır. Halkımızın bu bayrak altında toplanması ve Türk sömürgecilerinin kılıç ve namulılarıyla ülkemizde gerçekleştirdikleri katliamların hesabını sorması artık önü alnamaz bir geli-şmedir.

15 Ağustos direniş ve saldırı eylemleri, düşman güçlerde böylesine bir korku ve telaş yaratırken, küçük-burjuva reformistleri ve sosyal-söven güçleri de başına çevirmiş ve bun-ların gerçek kimliklerini bir kez daha açıkça sergilemelerine yol açmıştır. Daha dün kadar, "PKK gerçekleri" söyleyimi, sadece propaganda yapı-yor, üç-beş tane arkadaşları var, onlar da başka güçlerin yanında" diye çamur atma yarış içerisinde olanlar, 15 Ağustos eylemleri sonrasında, kendi kadrolarına karşı bile inan-dırıcılıklarını yitirmenin zorluğunu yaşamaktadırlar. Ancak bu kez de, "PKK terörist bir örgüttür, yaptığı eylemlerle halkı katliama götürüyor, şimdi cunta halka saldıracak" vb. propa-gandalarla ağırlık vererek, eylemleri göğelemeye ve siyasi çizgilerinin çoktan ilan edilmiş iflasını halk gizle-meye çalışmaktadırlar. Ancak yap-tıkları bu utanmazca propagandalar anında geri tepmiş; sadece halkımız tarafından değil, birçok güç ve çevre tarafından tepkiye karşılanmıştır. Yükselen direniş mücadelemiz kar-sında küçük-burjuvazinin reformist temsilcisi Kemal Burkay'ın İsvet'e yayınlanmakta olan Dagens Nyheter adlı gazetesin 18.8.1984 tarihli sa-sında yayınlanan röportajda adeta taşan bir hırsla söylediği sözler, küçük-burjuva teslimiyetçi güçlerin bugün hangi noktaya kadar geldiklerini gösteren ve bunu tüm dünyaya ilan eden açık bir belge oluşturmıştır. TKSP Genel Sekreteri sıfatıyla 15 Ağustos eylemleri ardından panik içerisinde "demec" vermeye koşan Kemal Burkay, kendi kendisini fena bir biçimde ele vermiştir. Dagens Nyheter gazetesi Kemal Burkay'ın şöyle konuştuğunu yazıyor: "Bütün Kürtleri terörist bir örgüt olan PKK ile bağdaştırmanın, PKK marksist-leninistidir. Ama o ne yurtsever, ne de marksist-leninist bir örgüttür. PKK, daha çok saldırılarını diğer yurtsever Kürt örgütlerine karşı kullanmıştır," diyor Kemal Burkay, "PKK örgütünün ülkeden kaçan Kürt mütecillerini avlamak için Türk askeri rejiminin dışındaki kolu" olduğunu söylüyor.

Aynı gazetedeki, Bay Kemal Burkay, ülkemizden çok uzak alanlarda olmasına rağmen, önelirine atılan kırılmaları geri alınması için korku ile iki dizi üzerine çöküp ellerini bir-leştirerek yakaşna duruyor. Dagens Nyheter şöyle yazıyor: "Sosyalist adam terör için İsvet'i uyarıyor. Kürt Sosyalist Partisi Genel Başkanı K. Burkay İlticacı Kürtleri karşı işlenen son cinayetlerin sonra valvarak bütün Kürtleri terörist bir örgüt olan

PKK ile eşdeğer görmemizi istedi." Emperyalizm ve sosyal demokrasi önünde böylesine secdeye kapanarak, kendilerinin "terör" ile hiçbir alakaları olmadığını inandırmaya çalışan bir "sosyalist adam" için söylenecek bir söz kalmamıştır.

Böyle bir röportajın 15 Ağustos direniş ve saldırı eylemleri sonrasında denk gelmesi ise ayrıca önem taşımaktadır. Cuntanın "ceterler", "eşkiya", "çapulcular" diye bas bas bağıracağı ve "eşkiya"ları bastırması için halkımıza karşı yeni imha sefe-leri düzenlediği bir dönemde, "sosya-list adam" Kemal Burkay'ın da "te-rörizm" yaygarasıyla aynı koroya ka-tılması ve halkımızın kurtuluş güçle-ri "cuntanın kolu" ilan etmesi abes bir tutum olmanın da ötesinde, açık bir uşaklığın sergisidir.

Kürt küçük-burjuva reformistleri-nin içinde düştükleri bu sefalet gibi, sosyal-söven güçler de gereken inci-lerini dökmekten geri durmamışlar-dır. HRK'nın gerçekleştirdiği 15 Ağustos eylemlerini neredeyse cuntan-ın halkımız üzerindeki baskılarının sorunu-lu ilan etmeye kadar varmış ve bunun propagandalarını alttan alta kitleler içinde yaygınlaştırmaya çalış-mışlardır. İşkence ve zulüm altında, adım adım yok edilmek istenen ve her günü çekilmez bir azap olan bir halkın, bu işkence ve katliamlar yaşama karşı attığı bu küçük adım-

ların, sömürgecilik boyunduruğuna karşı atılan adımlar olarak anızın destekleneceğine, bu çevreler tarafın-dan da küfür ve karalamalarla karşı-lanması, Türkiye proletaryası ve demokrasi güçlerinin kabul edemeyeceği "soven" bir mantığın ürünüdür. Sömürgeci burjuvazi halkımızı geçmişte kılıçla katlettiğini ve bugün geriye kalanları da aynı kılıcı darber-leri altında katliamdan geçirmekte tereddüt etmeyeceğini belirtirken, burjuvazi suçlarını kendisi itiraf ettiği halde, ille de aklama çabasına girerek, eğer direnmezseniz o da katli-am yapmaz mantığıyla direniş saldı-rırmaları, sosyal-söven güçlerin içine düştükleri uşaklığı ortaya koyan, Türkiye ve Kürdistan halkları tarafın-dan kabul edilemez bir tutum, bir utanç belgesidir.

Kürt küçük-burjuva reformizmi, sosyal-sövenizm ve sömürgeci-faşist Türk cuntasının küfür ve saldırılarına maruz kalan 15 Ağustos direniş ve sal-dırı eylemlerinin, Kürdistan'da ve di-ğer alanlarda halkımız üzerinde yarattığı etki ise, tanımlanamaz bir sevinç ve coşku olmuştur. Haber duyan yoksul halkımızın adeta bayram havası yaşa-dığı, birçok genç yurtseverin HRK bir-liklerine katılmak üzere başvurdu-kları ve 70'lik ihtiyarlarımızın bile bu coşkun hale ile savaşmak arzularını belirttikleri gazetemize ulaşan her günkü haberler olmaktadır.

Türk ordusunun Irak ve İran'daki büyük operasyon

Temizlik Harekâtı

Alman Haberler Ajansı (DPA), 4000 kişilik özel komando birliğinin İran ve Irak sınırından 50 km. içeriye kadar girdiğini haber veriyor. Organel Needet Urug, bölgedeki incelemelerini sürdürüyor. Batılı haber ajanslarına göre 210 anarşist yakalandı. TEMİZLİK HAREKATI

1. Ordu'da görev teslimi. «Teröristler fırsat kolluyor». Evren Ürug'dan bilgi aldı. «Mehmetçi soluğu enserlerin». ORDU, teröristlere cembere aldı. «Avrıkleri canlandı».

70 terörist cembere alındı. «...Ve hainler kısıldı». Evren, iç ve dış "ser güçleri"ni uyardı.

«Eşkiya artıklarına derin verilecek». 6 koldan hareket eden Mehmetçi, dag-taş terörist arıyor. 32 kişi aranıyor.

Komando cembere daralıyor. «Saldırganlar cembere alındı». «Eşkiya böyle».

Operasyon röportajı. «Dünya basını, Erub ve Semdinli'yi basan askerevi övüldü diye tanıyor. Aslında hepsinde son model Sovyet silahları var. İran ve Irak'ta işlenmiş kamplarda her türlü ihtiyarları terör örgütü ASALA tarafından karışılıyor».

Erub ve Semdinli'de 77 kişi gözaltında. «İki erimiz şehit edildi». «Eşkiyanın radyosu da sustu».

160 kişi gözaltında. «2.şehit:Yaralı astsubay öldü». «İki erimiz şehit edildi».

«Eşkiyanın radyosu da sustu».

«Eşkiyanın radyosu da sustu».

«Eşkiyanın radyosu da sustu».

SERXWEBÜN'A!

Uzun bir süreden beri yurt dışında çalışmaktayım. İznimi geçirmek üzere ülkem Kürdistan'a gittim. Bir yandan ülkem, köyümü ve yakınlarımı görmenin sevincini taşıırken, diğer yandan da yıllardan beri çalıştığım yurtdışında kazandığım üç-beş kuruşla yaşadığım garanti altına alabileceğim herhangi tutarlı bir dal bulamamın ezikliğini hissediyordum. Ve bu durum sanki sevincimin dışarı çıkmasını engelliyor, beni kahrediyordu. Öte yandan, geçmişte şahit olduğum sömürgeci baskıların bir parçası olan operasyonlarda, köylülere çekilen meydan dayığı, kadınlarımıza yapılan aşağılık uygulamaların tümü gözlerimin önünde teker teker canlanmaktaydı. Duyduğum haberlere göre bu durumlar daha da kabarmıştı. İnaniyordum, çünkü bu tür vahşetleri tatmayan yabancı biri değildim. Ama her şeye rağmen ülkem ve halkının sevgisi beni bir mıknaş gibi çekiyor ve bu olumsuz duygularımı bastırmada başlıca neden oluyordu. Hele ülkemizi bir bütün olarak süsleyen, insanlarımızı her türlü beladan kurtarmak amacıyla kucaklayan dağları anımsadıkça özmek mümkün değildir. Bilmiyorum ben böyle düşünüyordum. Tanıdığım kadanyla herkesin görüşü böyledir. Bunun aksini düşünmek, dağlarımızı, yaylalarımızı özmek bence utanç verici bir şeydir. Hele hele bunları hor görmek ise doğrudan dağruya bize ve ülkemize küfredmek ve kendi gerçekliğimize de ihanet sayılır.

Nihayet bu düşüncelerin etkisi altında iken, izin çıkışım verilince, ilk durağım olan İstanbul Havaalanına indim. Buradaki görevliler en basit şeyler için işçilere zorluk çıkarıyor ve bir paket sigara için gözdağı veriyorlardı. Bunun dışında, tipini beğenmediklerinin çantalarını tersyüz etmek-

Daha önceleri başka bir yerdedi. Hemen yanında Polis okulu ile Polis lojmanları mevcuttu. Bunları ülkemize neden yerleştirdiklerini anlamak zor bir şey değildir. Bizleri katletmek, sindirmek amacıyla yerleştirmişlerdi. Tabi bu amaçları esas olarak onların korkularını açığa çıkarıyordu. Yolculuğumuzun yanı sıra

Türkiye'de geçmesine rağmen, neden hiç bir arama, baskı vb. şeylerle karşılaşmadık, Kürdistan'a girer girmez baskıların soğuk havasıyla hemen karşılaşmadık? Kürdistan'da mutlaka bir şeyler vardı. İzine gelmeden önce bazı arkadaşlar, "devrimciler Kürdistan dağlarında düşmana karşı direniyor" diyorlardı. Demek ki bu baskıların sebebi buydu. Yani devrimci faaliyetlerdi. O andan itibaren beni uyandırmaya çalışan Kürdistan'lı devrimcileri anımsadım ve davalarında ne kadar haklı olduklarına bir kez daha inandım.

Bu tür şeyleri düşünse düşünse-Tunceli'ye ulaştık. Oradan da köyüme gittim. Daha bir kaç günlük iken

teydiler. Belli ki birilerini anıyorlardı. Bir sürü zorluklardan sonra kendimi otobüs garna attım ve memleketime doğru hareket ettim. İstanbul'dan Malatya'ya kadar yolculuğumuz normal geçti. Malatya girişinde aramalar baş gösterince ayrı bir ilkeye girdiğimizi hemen anladık. Aramalar son bulunca otobüsteki herkes mırıldanıyor ve faşist cuntaya karşı olan kinlerini açığa vuruyorlardı. Bu arada otobüsün sahibi olduğunu söyleyen birisi şöyle diyordu: "Otobüs sahibi olmama rağmen geçimimi zor sağlıyorum. İşçi ile yoksul köylülerin hali nasıl olundu da siz düşünün." Her gün artan zamların, pahalılığın ve işsizliğin haddi ve hesabı yoktu. Bütün bunları dinlediğimden böyle bir yaşamın çekilemez olduğunu daha iyi kavnyor ve kinim de bir k kadar artıyordu.

Yol boyunca bir çok askeri birliklere rastladım. İkinci ordu karargahını Malatya'ya yerleştirmişlerdi.

götürdüğüm üç beş kuruş bitmek üzereydi. Yer yer çevredekilerle sorunları tartıştığım da herkeste cuntaya karşı bir kin mevcuttu. Özellikle halk, Kürtlüğün başlıbaşına bir baskı sebebi olduğuna dile getirmekte ve madem ki sömürgeciler buna karşysa, herkesin de buna sahip çıkması gerektiğini ifade etmekteydiler. Diyarbakır direnişi dilden dile dolaşıyor ve halkımız açık açık bundan gurur duyduğunu her fırsatta açıklıyordu. Diyarbakır'da tutuklu bulunan bir yakınımı ziyaret etme olanağına kavuşunca Diyarbakır'a gittim. Benden başka yüzlerce insan yakınlarını ziyaret etmek için daha uzak yörelerden gelmişlerdi. Tüm de götürülürme endişesi içerisindeydiler. Henüz isimler yazılmırmışken bile hakaretlerin her türüne maruz bırakılmıştı. Kaldı ki içerdekilerin durumu nasıldı, ne tür işkencelerle karşı karşıyaydılar? Örneğin, ihtiyar-

"Kürdistanlı Yurtseverlere Sesleniyorum: Önderimiz, Yolgöstericimiz Bizleri Doğru Yola Davet Ediyor!"

ların çoğu Türkçe bilmediklerinden; kendi isimleri yerine tutuklunun ismini, tutuklunun ismi yerine ise kendi isimlerini yazdırmaktaydılar. Böyle bir olayda insanlarımızın Kürtlüğü ile alay edilmekte, "hayvan" oldukları açık açık söylenmekte ve hatta tartaklanıp dövülmekteydiler. Görmüşler başladığında daha da ilginç şeylerle karşılaştık. Hem ziyaretçinin hem de tutuklunun elleri arkada kımlıdanmadan konuşulmaktaydı. Aradaki mesafeyi daraltanlara hakaret edilmekteydi. Bir yaşlı kadın çocuğuna yaklaşmış bakmak istediği için herkesin gözleri önünde dövüldüğü gibi, genelde herkes küfür ve tehditlerle bulunmaktaydılar. Daha önceleri, yani Nisan ayı içerisinde ziyaretlerin

azdır. Ama gerek direnişçilerin ziyaret günlerine ve gerekse mahkemelerine ilgi alabilirdiğine fazladır. Dikkatimi çeken başka bir husus daha vardı. Daha önceleri de Diyarbakır'a gittiğim. Ama bu sefer gittiğimde, halkta da önemli değişiklikler gördüm. Zindanlardaki direniş onları adeta birbirlerine kenetlemişti. Tutuklu yakınlarına büyük ilgi gösteriyorlardı ve halk için savaşçı esir düşenlerin yakınlarıyla dayanışmayı önerileri bir görev olarak koymuşlardı.

Biraz da dışardaki mücadelelere dönecek istiyorum. Ülkede devrimcilerle sömürgeciler arasındaki çarpışmalar herkes arasında konuşulmakta ve halk devrimcilerden övgü ile bahsetmekteydi. Çevre köylerden anlatıldığına göre Hozat ilçesinin Amutka köyündeki soyuz bir muhbir, devrimcilerin yakalanmasına neden oluyor, keyfi bahanelerle ihbarcılık yapıp halka baskı ve zulüm yapıyorlardı. Devrimciler bu haini defalarca uyarıyorlardı. Buna rağmen aynı işi tekrarlamaya devam ettirmişti. Son dönemlerinde hayatını garanti altına alabilmek amacıyla, sömürgeci muhbirin kapısına asker bile dikmişlerdi. Ama devrimciler yine de evine sızarak onu dışarı kaçırmış ve evinden biraz ötede gebedimeyi başarmışlardı. Böyle bir olay karşısında şerefi iki paraklı olan sömürgeciler, havadan ve karadan büyük ve geniş çaplı operasyonlara girişmişlerdi. Tüm köylüleri önce köy meydanında ve daha sonra da karakola çekerek en hayasızca işkencelere maruz bırakmışlardı. Kudurmuş sömürgecilerin gücü devrimcilere yetmiyordu. Hırslarını masum, sıradan insanlardan çıkaracaklardı. Yapılan operasyonlarda devrimcilerle sömürgeci güçler arasında şiddetli çatışmalar olduğu ve düşman askerlerinin bir çok ölü ve yaralı verdikleri haberleri yaygın olarak anlatılıyordu. Çatışma alanı ile hastahane arasında sürekli gidip gelen helikopterler de bunu doğrulamaktaydılar. Hatta

kala Hozat'ın Derik köyü yakınlarında bir Yüzbaşı ile Başçavuşun vuruldukları haberi aldım. Ayrıntıları öğrenmeden yurt dışına geri dönmek zorunda kaldım.

Burada anlatmak istediğim, ülkemizde mücadele günden güne güçlenmekte ve halkımızın da buna olan güveni artmaktadır. Eskiden bizim yörede Türk solu hakimdi. Bunlar Kürdistan Kurtuluş Mücadelesine karşıydılar ve adeta bizleri türkileştirmek için özel çaba harcıyorlardı. Diyebilirim ki, bunların faaliyetleri hemen kalmamış gibidir. Ama PKK'nın mücadelesi, direnmesi ve her türlü fedakarlığı yaparak halka ulaşması gözle görülür bir biçim almıştır. Geçmişte sosyal-sovenerler sempati duyanlar, taraftarları ve yer yer kadroların PKK'ye daha çok güvenmekte ve PKK safında yer almaktadırlar. 12 Eylül öncesi PKK'ye saldıran, ülkesinin gerçeğini bilmeyen ve bu konuda duygulanı karartılan eski bir Aydınlık taraftarıyla konuştuğumda, geçmişinden nefret ettiğini, defalarca lanetlediğini söylediği gibi, kendisini bu derece soysuzlaştırınlara da burada yazamayacağım küfürleri de sarf etmekteydi. Sadece Kürdistan halkı değil, Türkiye halkının da umudu PKK olmuştur. Demokrat ve devrim yanlısı bir çok insanın istemi, sevgisi budur.

Son olarak sunu diyebilirim. Ben geçmişte sadece bir devrim taraftarıydım. Tüm devrimcilere yardım ederdim. Baktım bu yetmez, devrimcilerin en iyisi ile kötülerini seçmemiz gerekir. Tarafsızlığın yanlış bir anlayış olduğunu kavradım ve tüm tarafsız insanlara sesleniyorum; tarafsızlık demek sömürgeciye doğru bir eğilim demektir. Yani düşman ile devrimciler arasında yalpaama demektir. Cesaretsizliğin, esaretin bir belirtisidir tarafsızlık. Yine sosyal-sovenerlere ve küçük-burjuva reformistlerine meyil vermiş olan Kürdistanlı yurtseverlere sesleniyorum; esas kurtuluşumuzu sağlayacak olan PKK gibi bir önderimiz vardır. Biz yolu-

helikopterle devrimcileri takip eden bir sömürgeci yarıbay aşağıdan açılan ateş sonucu yaralanmıştı. Daha sonraları hastahane ile yakın ilişkisi olanlar da bu olayı doğruluyordu. Devrimcilerden ise hiç bir yakalanma olmamıştı. Bu arada tutuklandıktan sonra serbest bırakılan bir köylü, kinini şöyle dile getiriyordu. "Ben dahil bir çoğumuzun bıyıkları yolunarak bize yedirildi. Hepimizin gözü önünde bir geline tecavüz edildi. Bunlar bize ders olmalı ve bu düşmana karşı sasmamalıyız" diyordu. Doğru söylüyordu. Dün bize olan bugün ona olmaktadır. Yine bugün ona yapılan, yarın bize yapılacaktır. Buna karşı sessiz kalmamamız gerektiğine şimdi daha çok inanıyorum.

Diğer bir çatışma olayı da Ovacık'ta oluyor. Anlatılanlara göre sömürgeci bir Yüzbaşı kaçırarak isteyen devrimcilerin karşısına tescüden bir cemde dolusu asker çıkıyor ve çatışmada sömürgecilerden kayıp olduğu halde devrimciler hiç bir kayıp vermeden geriye çekilmeyi başarmışlardı. Son olarak, dönüşüme bir gün

muzu şaşırmıştık, ama şimdi önderimiz, yol göstericimiz bizleri doğru yola davet ediyor. İçinde yer aldığımız güçler (bir güç demekten daha çok güçsüzlerden demek daha iyi olur) bugün mücadelesiz ve korkunç bir örgütsüzlük içerisindeyiz. Onların PKK'ye karşı aldıkları olumsuz tavır, sömürgecilerin ve emperyalistlerin PKK'ye karşı giriştikleri oyun ve düzenbazlıklarını tamamlamakta ve geliştirilmesinde rol oynamaktadır. Niyetler isterse bu olmasın, ama pratik buna dönüşüyor. Buna göre bizler de kirli amaçların aleti olmamalıyız. PKK'nın şahsına yapılan saldırılar, Kürdistan halkına yapılan saldırılar eke anlaşıldır. Çünkü PKK halkın ta kendisidir. Ve ben de iddia ediyorum ki bir avuç hain ve işbirlikçiler ile kendi yerini bilmezler dışında halkımızın tümü PKK'lidir. Bu düşünceye dikkat edelim ve bu olumlu gelişmeye hep birlikte sahip çıkalım. Çünkü kurtuluş ancak PKK önderliğinde sağlanabilir.

* Yaşasın PKK'nın örgütlü, doğru ve güvenilir öncülüğü!

* Kişisizliğe, örgütsüzlüğe, kararsızlığa son!

* Direnişe açılan yolda ileri!

Yurtdışında çalışan Kürdistanlı bir işçi

PKK partizanlarının, Elazığ Cezaevinde tutukluların bulunan ve cezaeviyle ilişkileri sürekli olan bir aile ile yaptıkları röportajı, düşmanın Elazığ cezaevindeki uygulamalarını teşhir etmesi açısından yayınlamayı uygun gördük.

Soru- Elazığ cezaeviyle sürekli ilişkileriniz olduğundan bir çok gelişmelerden haberdarsınız, bizi bu gelişmeler hakkında bilgilendirir misiniz?

Cevap- Elazığ cezaevinde bulunan tutukluların durumu çok kötüdür. Cezaevinde bazı direnişler olmuş ve hükümet tutukluları kandırmaya çalışmış, fakat direnişi kuramamış. 3 Nolu koğuştakiler halen direniyorlar, ancak altı kişi ölüm orucuna bürünmüş durumda, çünkü cezaevi yöneticileri elbise verereklerine dair beyanda bulunmuşlardır. Fakat beyanlarını yerine getirmediler, bu yüzden tutuklular 2 Nolu koğuştakilerle birleşerek yeni hazırlıkları içine girdiler, belki yeniden açlık grevine veya benzeri direnişlere girebilirler.

Son dönemlerde, cuntanın Elazığ cezaevinde geliştirdiği imha planlarına tanık oldum. Bu imha planları, yalnızca işleme ve işkençeye çekerek katletme biçiminde olmamakla, bununla birlikte, arkadaşları, faşistlerin bulunduğu koğuşlara koyarak, faşist tutuklularla eyleyle katletmeye çalışmaktadırlar. Bir defasında 4-5 devrimci götürülerek, faşistlerin koğuşuna konuluyor ve hepsi faşist tutuklular tarafından dövülerek komaya sokuluyor. Hatta bir devrimcinin öldürüldüğü söyleniyordu. İki kişinin komalık olduğuna ve hastanede serumla yaşadıklarını kesin olarak biliyorum, diğer komalık olanlar hakkında ise bilgin yok. Komalık olan devrimcilerin birisinin Şemdin, birisinin de Adnan olduğunu, diğerlerinin de durumlarının çok kötü olduğunu söylediler.

Cezaevi yöneticileri uyguladıkları her türlü işkençeye rağmen, tutuklular teslim alıp tek tip elbise uygulamını devreye sokamadılar. Bu durumda, faşist tutuklularla eyleyle tek tip elbise uygulamasını devreye sokmaya çalıştılar. Fakat, her türlü uygulamaya karşı, tek tip elbise giydirmeye uygulamaları gerçekleştirilemedi. 17 Haziran Babalar Günü'nde, sözde elbise (ailelerden gelen elbise), sözde elbise (ailelerden gelen elbise), sözde elbise (ailelerden gelen elbise), sözde elbise (ailelerden gelen elbise) olarak, ziyaret eden tutuklu yakınlarını alırdı. Ziyarete gelen aileler: "bakın işte sizin çocuklarınıza elbise veriyoruz, fakat onlar kabul etmiyorlar" diyorlardı. Bunun yayın olduğu apaçık ortadaydı.

Sömürgecilerin esas amacı tek tip elbise giydirmeye değildi, amaçları: faşist uygulamaları teslim almadıkları devrimcilere ağır cezalar vermek ve baskıyı, işkençeyi arttırmaktır. Hemen hemen hergün devrimcilerin koğuşlarına girerek, yoluncuya kadar dövüyorlar, devrimciler de toplu halde kolkola girerek direniyorlar. Ziyarete gelen tutuklu yakınları da bu tür uygulamalara maruz kalıyorlar. Bir görüşme gününde, askerin biri teğmen beraber bir ziyaretçiyi saldırdı, "eşekçü esek" deyip ağıza alınamayacak küfürler ederek, ziyaretçiyi alıp götürdü. Biz bu durumda karşı koyarak, "neden ziyaretçilere baskı yapıyorsunuz? Bize bu kadar baskı yaptığınıza göre, kim bilir tutuklulara ne kadar baskı yapıyorsunuzuz?" dedik. Hemen toplu halde tartaklanarak sıkıyönetim komutanlığına götürüldük ve dört bayana "pazartesi günü gelin görüşeceğiz" dediler. Fakat ertesi günü polisler gelip dört bayana karakola götürmüşler ve "kim sizi gönderdi" biçiminde bazı sorular sormuşlar, daha sonra arabulucular falan araya girmişler...

Soru- O halde, cezaevinde her türlü baskıyı var olduğunu söylüyorsunuz?

Cevap- Her türlü baskının, işkençenin olduğu kesindir. Çünkü biz, kendi gözlerimizle gördük. Tutuklular açık açık herşeyi söylemiyorlar. Çünkü, söylediklerinde hemen ziyaretçilerin önünde veya sonra, götürüp işkençeye çekiyorlar.

Soru- Bu durumda tutuklu aileleri nasıl tavrı takınıyorlar?

Cevap- Tutuklu yakınları bu yapılanlardan nefret duyuyor ve zaman zaman karşı koyuyorlar. Fakat çoğu korkutulmuşlar, çünkü hiçbir yasa yok, cunta istediğini yapıyor, içeri atıyor. Çeşitli biçimlerde gözdağı ve-

Devrimci tutuklu sakatları göstererek haykınıyordu:

"Bize yüklediğiniz suçların delili yoktur ama, bize karşı işlediğiniz suçların delili vardır!"

yor. Bu yüzden tutuklu yakınları açık tavrı takınıyorlar. Bir bayan ağlayarak; "çocuklarımızı neden böyle yapıyorsunuz, neden bizim yanımızda çocuklarımızı dövüyorsunuz?" dediğinde, hemen kadını cıpe atıp götürmek istedikler. O anda görüşmeciler buna engel olarak bırakmadılar, ama polisler geceleyn kadını evine gidip alarak karakola götürmüşler.

Soru- Cezaevindeki direniş kaç gün sürdü?

Cevap- Koğuşlar arasındaki irtibat kesik olduğundan dolayı, 1 Nolu koğuştakiler 21 gün, 2 Nolu koğuştakiler ise, 15 gün direnişi sürdürdüler. 3 Nolu koğuştakiler hala direnişi sürdürmektedirler, fakat irtibatın geç sağlanmasından dolayı, diğer koğuşlardan bir hafta sonra başladılar. Direniş hızından hiçbir şey kabetmeden hala devam etmektedir. Bazı oyunlar sergilenmek istenmişse de, tutukluların kararı direniş sonucunu, bu oyunlar boşa çıkmıştır.

Çocukların üzerindeki baskı ve zulmün dozajı gün geçtikçe daha da artıyor, bu konuda avukatlardan da duyduklarımız var. Korkunc baskılar var, günlük olarak işkençeye yapılıyor, yemek verilmiyor, 60 gün boyunca yalnızca sıcak su ve haşlanmış bulgur vermişler. "Asker yemeği veriyoruz" diyorlar, fakat verilen şeyin asker yemeğiyle alakası yok. Bu, dünyanın hiçbir yerinde rastlanılmayan bir şeydir. Ben, yapılan işkençelerle ilgili oldukça araştırma yaptım, en ilkel dönemde bile yapmayan işkençeleri, tutuklulara yapmaktadırlar. İş hukuka geldiğinde "işkençe yoktur" diyorlar, fakat halk işkençenin olduğunu biliyor. Arkadaşların çoğu belleri, bacakları ve kolları kırık olarak mahkemeye çıkıyorlar. Durumları mahkemeye heyetine söylemelerine rağmen, mahkeme heyeti "bu bizim görevimiz değildir" diyor.

Mahkeme gününde mahkemeye gidip, tutukluların durumunu izledim, tüm tutuklular kendilerine işkençe yapıldığını söylediler. Ayrıca konuşmalarında sunlara da değindiler: "dün akşam bir arkadaşımız tahliye olmasına rağmen, bırakılmayarak sabaha kadar işkençe edilip öldürüldü, bu olay bizzat gözlerimiz önünde cereyan etti. Eğer bu uygulamaların önü alınmazsa, bizim başımıza da aynı şeylerin gelmesi söz konusudur ve belki de bir dahaki mahkemeye gelemez. Bizi teker teker öldürüyorlar, bu uygulamaları durdurmalısınız." Bunları mahkemeye heyetine söylemelerine rağmen, mahkeme heyeti: "bu bizim görevimiz değil, biz buna karışmayız, siz gidin şikayetinizi yapın, sonra onların hakkında bir soruşturma yapınız" dedi. Ama şikayet edildiğinde ise, tutukluyu ya öldürüyor ya da bilinemeyen bir yerde izini kaybettiriyor. Bu yüzden hiçbir tutuklu ailesi, kendi çocuklarının durumu için şikayette falan bulunamıyor.

Devletin "kanunları"nın güvensizliğinden korkuluyor, göre ki, "kanunen" şikayet etme hakkı olmasına karşın, şikayet edilemiyor. Devlet kendi koymuş olduğu "kanun"larını çiğneyerek, işkençe yapmakta ve baskısını artırmaktadır. Sözde işkençe yapmak "kanunlara" aykındır, ama tutuklular ölümle tehdit edilmekte, işkençe yapılmakta, sakat bırakılmaktadır. Bunu yapanlar ise mükafatlandırılmaktadır. Bu durumun "kanun"la falan hiç ilgisi yok. Tutuklular en ufak bir şey yaptıklarında, "kanuna" karşı saygısızlık olarak değerlendirilip ölüm cezası veriliyor, işkençede öldürülüyor, sakat bırakılıyor.

Soru- İsmi bilindiğin sakat bırakılmış arkadaşlar veya durumu ciddi olan arkadaşlar var mı?

Cevap- Bingöl'ün bir ilçesinden olan Halil Aydın isimli arkadaşın belini kırılmışlardı. Arkadaşın kırık belini alıcıya koymadan mahkemeye çıkardılar, arkadaş bu durumyla kalkıp konuşmak istedi, fakat bel kırık olduğundan yerinden kalkamadı. Arkadaşları, bel kırılan bu arkadaşın durumunu mahkemeye nezdinde protesto etmelerine karşın, mahkeme hiçbir şeyi dinlemedi.

Soru- Siz mahkemelerden bahsettiniz,

niz, bahsettiğiniz bu mahkemeler hakkında bize bilgi verebilir misiniz?

Cevap- Daha önce, tutukluların toplu olarak mahkemeye getiriyorlardı, fakat bu direnişlerden sonra teker teker mahkemeye getiriyorlar. PKK'lı tutuklular mahkemeye çıkarıldıklarında, yalancı şahitler getirilerek, haklarında düzmece ifadeler sıralanıp ceza verilmektedir. Öyle ki, getirilen yalancı şahitlerin hiç biri daha önce arkadaşları görmüş değildi, getirilen yalancı şahitlerin hepsi de sağıcıdır. Elleriinde hiçbir kanıt olmadığının için, ancak yalancı şahitleri devreye sokarak ceza verebiliyorlar.

Soru- PKK'nın dışında bazı siyasi hareketler var, onların durumu hakkında haberiniz var mı? Onlar da direnişe katılıyorlar mı?

Cevap- Onlardan bazıları bildiğim kadanyla direnişe katılmışlar.

Soru- Örgüt olarak mı, yoksul kişi olarak mı direnişe katılmışlar?

Cevap- Onlardan yalnız bazı iyi niyetli unsurlar direnişe katılmışlar. Örgüt olarak da KAWA'nın direnişe katıldığını duydum, diğer gruplardan ise, dediğim gibi bazı iyi niyetli unsurlar katılmışlar.

Soru- Siz konuşmalarınızda tutuklulardan bir kısmının ölüm orucunu bıraktığını, bir kısmının ise hala devam ettiklerini söylemişsiniz, bunu biraz daha açamaz mısınız?

Cevap- Arkadaşların toplu olarak ölüm orucuna girmeleri söz konusu değil. Üç aydan beri yoğun bir biçimde yapılan işkençeleri protesto etmek amacıyla, altı arkadaş ölüm orucuna gitmiş ve bu sırada düşman, bir grup arkadaş (10 kişi) faşistlerin koğuşuna koymuş ve bunlar faşistler tarafından dövülerek komalık hale getirilmişlerdir. Buna karşılık, arkadaşlar da, faşistlerin koğuşuna konulan arkadaşların geri getirilmesi için toplu olarak açlık grevine gidiyorlar. Bu istemleri kabul edilecek, faşistlerin koğuşuna konulan arkadaşlar geri getiriliyor. Bu yüzden toplu açlık grevi sona eriyor, ama ölüm orucuna giden altı arkadaşın direnişleri devam etmekte ve bundan sonra da direnişlerini sürdürmeye kararlıdır. Bu direniş, cezaevindeki uygulamalara karşı sonuç almak amacıyla başlamıştı. Ölüm orucuna katılanlardan birisi Şamil Batmaz, birisi de Fatma Yüksel'dir, diğerlerinin adlarını öğrenemedim, bu arkadaşların başlatıkları ölüm orucu halen devam etmektedir.

Soru- Tutuklu aileleri ne yapıyorlar? Cezaevinin bu durumuna karşı tavrı ve düşünceleri nedir?

Cevap- Tutuklu aileleri toplu olarak direnişe geçemiyorlar, çünkü büyük bir baskı var ve böyle bir durumda, hepsini götürüp zindana atarlar. Ama buna rağmen, tutuklu aileleri dirençlerini söylüyorlar. Sıkıyönetim komutanlığı ve cezaevi idaresine karşı direnişe geçerek, sıkıyönetim komutanlığına başvurdu ve bize belli bir gün verildi. Bu günden sonra, direniş katılan tutuklular tarafından temsilci olarak seçilen dört bayan, 8. Kolordu'ya giderek istemlerimizi belirttik. Daha sonra, bu dört bayan sıkıyönetim komutanlığına gittiler, fakat sıkıyönetim komutanlığına varılır varılmaz, sıkıyönetim komutanlığına götürülmediler, siyasi polis tarafından yakalanıyorlar. Siyasi polis, bu dört bayanı sorguya çekerek: "sizi, kim bu direnişe sürükledi?" veya "sizi kim yönlendiriyor?" şeklinde sorular sormuş ve dört-beş saat alıkoymuktan sonra bırakmışlar. Fakat tutuklu aileleri; hiçbir zaman tutuklularından vaz geçmediklerini ve her zaman sahip çıkacaklarını vurguluyorlar.

Bir ara, bir heyet sözümlü cezaevindeki tutukluların durumunu incelemeye gelmişti. Bunlar, direnen arkadaşlarla hiç görüşmeyerek, ihanet eden bir-iki unsur bu ile görüştüler. Arkadaşların hiçbir istemlerini yerine getirmedikleri gibi, arkadaşlara küfrederek çekip gittiler.

Avrupa Konseyi'nden gelen heyetin bazı ihanetçilerle görüşürüldüğü biliniyor zaten. Gelen bu heyetin yaptığı şey çok yanlış, cezaevine gidip

kimlere işkençe yapıldığını sorsunlar. Özellikle de PKK üzerindeki baskı korkunçtur. PKK üzerinde olan baskı, diğer siyasetlerin üzerinde olan baskıdan çok daha fazladır. Diğer örgütlerin tutuklularına bin yapıyorsa, PKK'lı tutuklulara bin yapıyor, bunu biz de biliyoruz, herkes de biliyor. Bunu Türkiye'de bilmeyen yok, yani herkes biliyor ki, PKK'lı tutuklulara yapılan baskı ve işkençe insanlık dışı bir şeydir.

Soru- Şubat'ın 15'inden beri korkunc baskıları yapıldığını ve arkadaşların, cırlıplak da olsalar, aç-susuz da olsalar, direndiklerini biliyoruz. Bilindiği gibi düşman, direnişi imha edip ihaneti geliştirmek istiyor ve bu konuda yoğun bir çaba içindedir. Bugün son duruşma gelmiş bulunmaktadır. Acaba düşman, Elazığ Cezaevinde yaratmak istediği ihaneti yaratabildi mi?

Cevap- Düşman tüm imha çabalarına rağmen, başarı elde edemedi. Tutuklu ailelerinin direnmesi, dışardan düşmana baskı yapılması ve benzeri nedenler, düşmanın başınıya gitmesini engellemiştir. Fakat düşman halen imha etme çabaları içinde bulunmaktadır, bunu daha gizli yapmaktadır. Tek tek kişileri götürüp izlerini kaybettirmekte ve başka cezaevine gönderme yalancı altında, imha etmektedir. Bu durumda olan çok sayıda kişi vardır. Ailelerin direnişi, Partinin çalışmaları, dışardan yapılan baskılar, düşmanın bu çabalarını belli oranda engellemişse de, imha çabalarını hala sürdürmektedir.

Soru- Sizce cezaevinde son durum nasıldır? Endişeniz nedir?

Cevap- Eğer güçleri yeterliyse, toplu olarak imha edebileceklerine ilişkin endişem var. PKK'lileri tümünden imha edebileceklerini endişeliyim, çünkü, hiç bir suç, hiç bir delil ispat etmeden idam cezası verilmektedir.

Savcı, bir celsede "delil yok", "avukat bunları yönlendiriyor" dedi. Avukatlar ise, "müvekkillerim suçsuzdur, herhangi bir suç işlememişlerdir ve herhangi bir delil de yok. Müvekkillerime poliste yapılan işkençeler ispatlandı" dediler ve sakat bırakılmış arkadaşları göstererek: "bunun kolu, bunun bacağı, bunun bel ve kılımlı" biçiminde beyanda bulundular. Savcı ise: "biz delil istemiyoruz!", "poliste verilen ifade ne ise, biz ona göre ceza veriz" dedi. O anda arkadaşın kişisi kalkarak: "eğer poliste verilen ifadeleri geçerli sayıyorsanız, poliste yapılan işkençenin sorulmuş da siziniz. Sizin bize yüklediğiniz suçların delili yoktur, fakat sizin bize karşı işlediğiniz suçun delili vardır" dedi ve bel kınları, kolları kırılan arkadaşları gösterdi. Konuşan arkadaş sözlerine devamla bayanalara tevcih edildiğini de belirtti. Hatta bir kez (Tuncelil) kalkarak şunları söyledi: "insanlık onuruna yakışmayan, insanlığın kabul edemeyeceği işkençeler, barbarlık en üst seviyeye çıkararak hayvanca yapılmaktadır." Ama mahkeme bunları dinliyor mu, dinlemiyor mu, kaydediyor mu, etmiyor mu bilmiyoruz. Bütün her şey sözde kalıyor, ceza verilecekleri zaman, aldıkları talimata göre ceza veriyorlar. Aldıkları talimat gereği, kime ne kadar ceza verileceklerini biliyorlar, bu önceden karara bağlanmışlar. "Kanun" falan ortada yoktur, hiçbir "kanun" a uyulmuyor, kendi koymuş oldukları "kanunları" dahi çiğniyorlar. Eğer Avrupa vb. yerlerden baskıların gelmezse, ben ve tüm tutuklu ailelerinin endişesi; çocuklarımızın toptan imhasıdır.

Soru- Tutukluların direnmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Cevap- Tutukluların direnmesini ve ölüm orucuna girmelerini çok haklı buluyorum. Zaten öldürülüyorlar, bari yütuçe ölsünler, mertçe ölsünler.

Soru- Cezaevi hakkında sormak istediğimiz çok şeyler var, ama şimdilik bu kadar yeter. Bize, yapılan operasyonlar hakkında görüşünüzü söyleyebilir misiniz?

Cevap- Durmadan operasyon düzenliyorlar. Fakat bir şey elde edemiyorlar. Durmadan operasyon düzenliyorlar. Fakat bir şey elde edemiyorlar. Durmadan operasyon düzenliyorlar. Fakat bir şey elde edemiyorlar.

Cevap- Durmadan operasyon düzenliyorlar. Fakat bir şey elde edemiyorlar. Fakat bir şey elde edemiyorlar.

yorlar. Bu durumda çeşitli oyunlar sahneye koyarak halkı sindirmeye çalışıyorlar, baskı yapıyorlar.

Bu operasyonlar sırasında bir sürü işkençenin yapıldığını tanık oldum. Bir keresinde, 75 yaşındaki ihtiyar bir adam mandallarını yolda götürürken, o sırada köyden geçmekte olan karakol komutanının arabasına mandalar yolvermişler. Komutan ihtiyarı hemen çağırarak, "mandalarınızı niye yoldan çekiyorsunuz?" diyor, ihtiyar ise, "komutanım bunlar hayvandır, ne bilirsinler yol vermiyorum" dediğinde, komutan arabadan inerek, ihtiyara küfredip dövmeye kalkıştı ve ertesi günü karakola gelmesini söyledi. İhtiyar da korkusundan karakola gitmeyince, komutan köye gelecek, ihtiyarı vahşice dövdü ve karakola götürmek istedi. Daha sonra ihtiyar gidip şikayet etti, ama bir netice alamadı. Demek istediğim, düşman o kadar azgınlamış ki, hayvanlardan daha salim beklıyor.

Yine bir sürü işkençe ve baskı yapılmaktadır. Kadınlara cırlıplak soyma, gök halkını toplu olarak dayaktan geçirmeye, biçiminde işkençeler olmaktadır, ama bütün bunlar halkın nefretini ve kinini daha da arttırmaktadır. Evet düşman güçlüdür, ama halk ona karşı olan nefreti ve kinile teslimiyeti kabul etmemiştir.

İnsanın en kutsal değerleri olan namusu ve evlatları ayaklar altına alınmakta, gözlerimizin önünde evlatlarına işkençe yapılmakta, kadınlarmızı getirip gözümüzün önünde işkençe ve çok kötü hakaretler yapılmaktadır. Dünyada hiç bir esire yapmayı bunlar yapıyorlar, bazı yörelerde daha da korkunc, insanlık dışı hakaretlerle bulundular, kadınlara karakola götürüldü, bunu gündüzleri yetmiyormuş gibi, geceleyn de yapıyorlar.

Şimdi Avrupa'ya ve diğer yerlere sözde "demokrasie geçtiklerini" göstermek için, baskılar biraz hafifletmişler, ama yine gizli olarak karakollarda, halkın görmediği yerlerde her türlü vahşi işkençeleri yapmaktadırlar.

Soru- Halkın durumunu izah eder misiniz?

Cevap- Halk ekonomik olarak bunalım içindedir, herşeyden önce umduğunu bulamadığı için nefret etmektedir. Bazı hainlerin önüne kemik atıldığında bir şey demiyorlar, bunların dışında halkın hepsi nefret ediyor, ama korkudan bir şey yapamıyor. Halkımıza yapılan baskılar hiç bir dönemde yapılmamıştır. Ben biraz tarihi okudum, geçekten de en ilkel dönemlerde bile hiçbir esire reva görülme baskı ve işkençe, bugün halkımıza yapıyor. Bu yüzden halk korkuyor, bence biraz güven duysa hemen direnecek.

Soru- Halk devrimciler hakkında ne düşünüyor?

Cevap- Halkın devrimcilere olan güveni sonsuzdur, fakat devlete karşı güçsüz olduklarını söylüyorlar, bu da devrimcilerin belli bir süre geri çekilmelerinden kaynaklanıyor. Bu yüzden halk açık olarak sömürgeciye karşı direnişi geliştiremedi. Şimdi sömürgeciye karşı direniş süreci geliştirildiğinde, halkın devrimcilerin yanında yeralacağı kesindir.

Bazı kesimler dışında, halkın hepsi devrimcileri alabinden duymakta, ama MIT, muhbirlik görevinde geliştirilmiş, muhtarlar ve imamlar aldıkları talimatlar doğrultusunda hareket etmekte ve halk bu durumdun korkarak, devrimcilerle olan güvenini gizli tutmaktadır. Geçenlerde, Bingöl'e gittiğimde; bir kaç Urfa ile görüştim. Bunlar bana; "Xalo, devrimciler gitti meydan tilkilerle kaldı. Bize yine baskı ve zulüm yapıyor. Devrimciler yanımızdayken, onların yanında özgürlüğümüzü görüyorduk; ama onlar gidiince, baskı-zulüm yine ortaya çıktı" diyorlardı.

Bazı arı niyetli kişiler, devrimcileri karalamak amacıyla, devrimcilerin hiç yapmadığı şeyleri, devrimcilerle maletmeye çalışıyorlar. Birisi kendi kişisel çıkarı için bir şey yapmıyorsa, onu da getirip devrimcilerle maletiyorlar. Fakat bu tür şeyler halkın nezdinde hiçbir anlam ifade etmemektedir. Devlet, yaşamı halka zindan ederek, hergün terör estirmektedir. Bu nedenle halk kendisini güçsüz görüyor, ama buna rağmen, özgürlüğünü devrimcilerle görüyor.

Halk, bugün kendi kurtuluşunun nereden olduğunu görmüştür ve kendi-

Devamı 18. Sayfada

MAHKEMELER, OPERASYONLAR

MLSPB DAVASINDA 74 İDAM İSTENİYOR!

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 3 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde görülmekte olan MLSPB davasında 328 devrimciden 74'ü hakkında idam cezası isteniyor.

DEV-SOL ÜYESİ BİR DEVRİMCİ 33 YIL 4 AY HAPİS CEZASINA ÇARPTIRILDI!

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde yargılanmakta olan Haydar Başköy adlı devrimci toplam 33 yıl 4 ay hapis cezasına çarptırıldı.

TDKP-ÇORUM, SUNGURLU, ALACA DAVASI SONUÇLANDI!

Erzincan Sıkıyönetim Komutanlığı 1 No'lu Askeri Mahkemesi 56 kişilik TDKP-Çorum, Alaca, Sungurlu davasını sonuçlandırdı. 26 kişi hakkında beraat, 18 kişi hakkında görevsizlik kararı veren mahkeme, İlhami Zobu, Nihat Çoruk ve Kemal Göktas'ı 10'ar yıl, Hüseyin Tüzün, Muharrem Şahin, Kemal Güler ile Şuayip Tekercioğlu'nu da 6'şar yıl hapis cezasına çarptırdı.

TKP "GÜNEYDOĞU" GRUBU DAVASI AVUKATLARI HAKKINDA DAVA AÇILDI!

Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde sonuçlanan 195 kişilik TKP "Güneydoğu" davasının beş avukatı hakkında dava açıldığı bildiriliyor. Dava gerekçesi olarak avukatların mahkemeye heyetine hakarete bulunmuş olmaları gösteriliyor.

Haklarında dava açılan avukatların adları şöyledir: Erdiç Uzunoglu, Hacı Akyol, Mustafa Özer, Süleyman Demirkapı ve Hasip Kaplan.

SVP-KIVILCIM MENSUBU 7 DEVRİMCİ TUTUKLANDI!

Bir süre önce İzmir ve çevresinde yapılan operasyonlarda gözaltına alınan SVP-Kıvılcım taraftarı 30 kişiden 7'si tutuklandı. Tutuklanan devrimcilerin adları şöyledir: Kazım Erbaş, Emrullah Fırat, Kemalettin Binici, Zerrin Avcı, Kamuran Kılavuz, Bahattin Eralmış ve Müriyet Eralmış.

HATAY'DAKİ OPERASYONLARDA 4 KİŞİ YAKALANDI

6. Kolordu Adana, Maraş, Antep, Adıyaman, Hatay, İçel illeri Sıkıyönetim Komutanlığı'na yapılan açıklamaya göre, Hatay'da TKP/ML-Partizan mensubu oldukları iddiasıyla 4 kişi yakalandı.

"SICAK" BİR ZİYARET ÜZERİNE

Cuntanın Başbakanı Turgut Özal, "resmi olmayan" bir ziyaret nedeniyle 5 Eylül'de F.Almanya'ya gitti.

Turgut Özal'ın Almanya gezisi, önemli siyasal gelişmelerin yaşandığı bir döneme denk geliyor. Özal, resmi olmayan bu ziyaretin sırasında, F. Almanya Başbakanı Kohl tarafından resmi bir törenle karşılandı. Ziyaretin gerçekleştiği dönem ve bu ziyarete örtülme istenen "gayri resmi" perde, geziye olan ilgiyi daha da artırdı. Bir başbakan sıfatıyla başka bir devlete giden, bir devlet adamının bu ziyaretinin neden bu biçimde perdenlenmeye çalışıldığı sorusu hemen herkes tarafından sorulan bir soru oldu.

zamanda ekonomik olarak da, Türkiye üzerinde daha fazla etkin olmanın yollarını denemektedir. Başbakan Kohl ve Özal arasındaki görüşmelerde, bu durum açıkça gözlenmiştir. Almanya'daki işçilerin durumunu elinde bir koz olarak tutan Almanya, bazı yatırımlar ve ihale kolaylıkları sağlamaya çalışmaktadır. Yine, Almanya için, siyasi ilticacılar da, Türk devletiyle olan ilişkilerinde sorunun önemli noktalarından birini oluşturmaktadır.

Ekonomik, siyasi ve askeri olarak tümüyle dış desteklerle ayakta duran bir devlet olan TC, hızla çöküşe doğru gittiği son yıllarda, batının hasta adamı olarak ilgiye

lanma ve kendi çıkarlarını dayatma mantığını dışlamamaktadır. Bu ilişkileri en açık biçimde TC ve emperyalist güçler arasında görmek mümkündür.

Örneğin Özal, Arap dünyasına ekonomik olarak da açılmanın yollarını denemekte ve bu sahaları hem bir yatırım ve ticaret alanı ve hem de işçilerin pazarlandığı bir alan olarak değerlendirmek istemektedir. Ama, aynı zamanda bu ilişki, emperyalist güçlerin de çıkarlarına denk düşen bir ilişkidir. Çünkü bugün Türkiye tüm bir Arap gericiğini de örgütleme göreviyle yükümlendirilmiş bir güçtür. Batıda ekonominin kaldıramayacağı bir yük haline gelen Türk işçilerinin bu sahalarla kaydırılması, emperyalist ekonomiler açısından da yükü hafifleten bir etken olmaktadır. Türkiye'nin rekabet gücünün çok zayıf olması ve hareket alanı ve seyrinde bizzat uluslararası tekeller tarafından belirlenmiş olması da emperyalist güçler açısından ekonomik yönden de en küçük bir kaygı duymamalarını sağlamaktadır. Bu nedenle, Özal'ın Arap dünyasına açılma politikası, sistemden ayrı bir olay olmayıp, son gezi sırasında sıkça belirtilen "Türk Başbakanı şimdi de batının kapısından girmeye çalışıyor" düşüncesi tamamıyla gerçek dışıdır. Çünkü TC, batının kapısından hiçbir zaman ayrılmamıştı, bir dilenci gibi de olsa daima o kapının önünde oturmuş ve önüne atılacak kırıntıları beklemiştir. Bu kırıntıların faturası ise, halk kitleleri açısından daima ağır olmuş, emperyalizmin azgın bir uşağı olan TC ve ordusu saldırgan bir konumda tutulurken içte emekçiler ve dışta ise bölge halkları kendilerini tehdit altında görmüşlerdir.

Özal ve Kohl: tarihi suç ortaklığını pekiştirme yolunda kanlı pazarlık!

F. Almanya ve Türkiye arasında özellikle son yıllarda her alanda bir ilişkinin geliştiği ve F. Almanya'nın NATO içinde Türkiye sorunuyla ilgilenen bir masa görevini üstlendiği, dünya kamuoyu tarafından bilinmektedir. "Bu resmi olmayan" gezi sırasında, Kohl ve Özal görüşmesinde ele alınan konular da ziyaretin amaçlarını açıklamaktaydı. Frankfurter Allgemeine Zeitung, Özal'la Kohl arasındaki görüşmenin son derece önemli olduğunu belirtiyor ve Bonn'un "Körfez savaşı"na Ankara'nın yaklaşımına çok önem verdiğini belirtiyordu. Yine aynı gazetede Özal ve Alman Savunma Bakanı Wörner arasında yapılacak görüşmenin de önemi üzerinde durularak, Türk-Yunan ilişkileri, Almanya'daki Türk işçilerinin durumu ve Türkiye'deki ekonomik program görüşmelerin konusu olarak gösterildi.

Cuntanın boyalı basınının Turgut Özal'ın Almanya gezisinin ardından yatan gerçekleri gizlemek için sarfettiği çabaya rağmen, pek başarılı olamadığı görülüyor. Adeta aralarındaki resmiyeti bile kaldırarak büyük bir "samimiyet" içerisinde ekonomik, siyasal ve askeri problemleri gündemlerine alarak görüşmelerde bulunan bu iki hükümet başkanı arasındaki son görüşmeler, gezinin ekonomik olmaktan ziyade, siyasi bir nitelik taşıdığını açıkça göstermektedir. F.Almanya, Türkiye üzerindeki rolü nedeniyle, Türkiye'nin Ortadoğu üzerindeki rolünü uygulaması geçirmesinde doğrudan etkiye bulunan bir konumda bulunuyor. ABD'nin bölge halkları tarafından teşhir ve teçrite uğraması nedeniyle, NATO içinde kolları sıvama konusunda kalan FAC, Almanya'daki Türk işçilerinin sorunları gibi, problemleri de perde olarak kullandığı bu ilişkilerinde, ABD'ye oranla daha rahat bir hareket imkanına sahip bulunuyor. Yüzbinlerce işçinin kaderinin sadece bir pazarlık konusu olmanın ötesinde fazla bir anlam taşımadığı bu ilişkilerde, Almanya NATO içindeki rolünden de yararlanarak, aynı

mazhar bir konumdadır. Emperyalizm, hiç bir biçimde yitirmek istemediği bu hasta adamı, ayakta tutmaya çalışırken, doğası gereği daha çok yüklerini altına almayı da ihmal etmemektedir. Çöken ekonomisi, sifra inen itibarıyla Türkiye, bugün, emperyalizmin her dedigine boyun eğmek zorunda olan bir konumdadır. Ama elbette, bu yalnızca onun ekonomik çöküntüsünün bir sonucu olmayıp, daha çok devlet varlığını tehdit eden Kürdistan üzerinden yönelen gelişmelerden kaynaklanmaktadır. Yine, emperyalist güçler de, TC sınırları içerisindeki gelişmeler sadece bu devleti ilgilendirmeyip, tüm bir Ortadoğu üzerinde köklü değişikliklere yol açacak bir özellikte olduğundan, Türkiye karşısında benzeri bir bağımlılık duymaktadırlar. Yani, TC içindeki sorunlar, emperyalizmin bölgedeki varlığını doğrudan etkilediğinden, buna uygun olarak TC'nin ayakta kalmasını belki de ondan fazla istemekte ve bu uğurda her türlü desteği vermektedirler.

Sömürgeci faşist rejim, tüm bu nedenler bir araya geldiğinden, her ne kadar yolların boynundaki ağırlığını giderek daha çok duysa da, kendisini "batı" karşısında yine de rahat hissetmektedir. Onun bu rahatlığının en başta gelen nedeni ise, emperyalizmi de can evinden vurarak Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi olmaktadır. TC, Kürdistan'da gelişen mücadelenin yalnızca kendi varlığını tehdit etmediğini, eğer bu mücadele ezilmezse, Ortadoğu'da emperyalizmin ve bölge gerici güçlerinin yaşamalarının mümkün olmadığını sık sık söylemekte ve kendisinin en zayıf noktası olan bu sorunu, en büyük koz olarak kullanabilmektedir.

Türk sömürgecileri ve emperyalist güçler, gerçekte bugün aynı hastalığı yaşamaktadırlar. Yani, söz konusu olan batının hasta adamı Türkiye değil, bir bütün olarak hasta yatağında yatan sistemdir. Fakat bu, hiç bir zaman bu güçlerin birbirlerinden daha çok yarar-

TC sınırları içerisinde tüm dünyayı sarsan olaylar yaşanmaktadır. Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi 15 Ağustos eylemleriyle de ilan edildiği gibi, artık önu durdurulamaz ve kitleleri kucaklayan bir sel haline almıştır. Bu gelişmenin giderek daha da boyutlanacağı ve İran-Irak savaşının seyrinin de bu alandaki gelişmelere bağlı olacağı, şimdi daha da açıktır. TC ve ordusu, tüm bir emperyalist sistem adına yeni hazırlıklara sevk edilmiştir. Bunun başında Kürdistan Ulusal Direnişinin ezilmesi, İran-Irak savaşının hangi yolla olursa olsun emperyalizm lehine sonuçlandırılması, bölgede emperyalist hakimiyet demek olan "sükunetin" sağlanması yer almaktadır. TC için şu an en önemli sorun, yüreğindeki bu çıbanı ezmedir. Türkiye'nin son aylarda ziyaretçilerinin su yoluna dönüşmesi, NATO generallerinin bu alanı mesken edilmeleri, açık ki bu nedenledir. Ekonomik tedbir ve programlar da buna uygun olarak hazırlanmaktadır. Ne kadar gizlenmeye çalışılsa çalışılsa, şu an Türkiye'de bir savaş hali vardır, ekonomi savaş ekonomisidir, dış ilişkiler bunun üzerine oturtulmuştur, halk kitlelerinin var-yoğu talan edilirken, savaşın talan mantığı yürürlükte, bölgeye yönelik politikalarda yine bu mantık işlenmektedir. Kısaca dört yandan ateşle çevrili olan TC, her geçen gün bu ateşin yakıcılığını daha fazla duymakta ve hızlanan diplomasi ise bunun sancısını yaşadığını dışa da yansıtmaktadır.

Kohl ve Özal arasında "gayri-resmi" ve samimi görüşmenin konusu da bunların dışında olmasa gerek. Özal, yaptığı basın toplantısı ve bazı demeçlerinde, Almanya'da rejim aleyhtarı çalışmalara da değinmiş ve bunları tasvip etmedi-

Devamı 19. Sayfada

Avrupa'da 15 Ağustos Direnişi Eylemlerle Selamlandı!

5 Eylül 1984 günü Avrupa'nın birçok şehrinde, HRK (Hêzên Rizgarîya Kurdistan) nin gerçekleştirdiği eylemlere destek olmak, sömürgeci-faşist cuntanın Hakkari, Siirt, Van, Mardin gibi sınır kentlerinde giriştiği operasyonlarını ve yine Turgut Özal'ın Almanya ziyaretini ve Federal Almanya ile Türkiye ilişkilerini protesto etmek amacıyla, çok sayıda Kürdistanlı emekçinin katıldığı protesto gösterileri düzenlendi. Düzenlenen protesto gösterileri şu alanlarda yapılmıştır:

Bonn: 25 kişilik bir grubun gerçekleştirdiği SPD Merkez Bürosunun işgal eylemi yaklaşık 1³⁰ saat sürdü. Eylemciler "Kürdistan'daki baskı, işkence ve katliamlara son" yazılı pankartla binaya girerek, HRK'nin çok sayıda kuruluş bildirisini dağıttılar.

SPD yöneticileri eylemcilerin taleplerini desteklediklerini açıklayarak, yapacakları bir basın toplantısına eylemcileri de davet ettiler.

Den Haag'daki Türk büyükelçiliği önünde, cuntabaşı Evren'in kuklası yakılırken.

Mannheim: 20 kişiye yakın bir grup Kürdistanlı emekçi Mannheim DGB binasını işgal etti. Eylemcilerin taleplerini desteklediklerini bildiren DGB yöneticileri bir de basın açıklaması yayınladılar.

Stuttgart: SPD binasını işgal eden 20'ye yakın Kürdistanlı yurtsever, SPD yöneticilerinin destek açıklamalarından sonra, basının gelmesiyle, işgali sona erdirdiler.

Frankfurt: 15 kişilik bir grup, DGB bürosunu işgal ederek, eylemin taleplerini destekleme çağrısında bulundu. Tageszeitung'un da yer verdiği neylem, eylemin amacına ulaşması ile sona erdirildi.

Hannover: 50 kişiyi aşkın bir grup Kürdistanlı emekçi SPD binasını işgal ederek, eylemin amacına destek olmalarını istediler. SPD yetkilileri, eyleme destek olduklarını bildirerek, basın açıklamaları yayınladılar. Ayrıca eyleme Tageszeitung da yer verdi.

Kassel: 20'ye yakın Kürdistanlı emekçinin gerçekleştirdiği Yeşiller binası işgali eylemin hedefine varması ile sonuçlandırıldı.

Hollanda-Den Haag: Saat 14⁰⁰'de Den Haag'daki Türkiye büyükelçiliği önünde bir korsan gösteri gerçekleştirildi. Eyleme yaklaşık 40 emekçi katıldı. Eylem sırasında, cunta başı Kenan Evren'in kuklası yakılarak, "Yaşasın HRK", "Yaşasın 15 Ağustos Eylemimiz", "Bijl PKK"

sloganları atıldı. Eylem alanında Kürdistanla Dayanışma Komitesi imzalı 1000 adet bildiri dağıtılarak, yürüyüşe geçildi. Polisin zor kullanmasına rağmen, uzun bir mesafe yüründükten sonra eylem son verildi. Eyleme, radyo, televizyon ve basında yer verilirken, eylemin hedefleri de duyuruldu.

İFLAH OLMAZLIK, KÜÇÜK-BURJUVA REFORMCULUĞUNUN TEMSİLCİLERİNİ NEREYE GÖTÜRÜYOR?

N. Çirînk

Son birkaç aydır, iflah olmazlığıyla ün salmış Kürt küçük-burjuva reformistlerinden TKSP'nin yayın organı olan Riya Azadi ile Dengé Komkar arasında bir başka gazetenin çeşitli sayılarında, sahipleri açısından hiç de olumlu olmayan bazı yazılar yayınlandı. Yazıların konusu hiç de yabancı olmamız konuları. Yalan, demogoji ve sahtekarlıklar yine peşpeşe sıralanmış, PKK Hareketine ve O'nun öncülük ettiği Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesine alçakça küfürler almış başını gitmiş. Bundan da öte, iş, ihbarcılığa kadar varılmış. Doğrusu biz, muarızlarımızın bu kadar alçalacağını hiç de tahmin etmiyorduk.

Ama devrimi geliştirme sorunları ve buna uygun ideolojik, politik, örgütsel ve askeri hazırlıkları ve çalışmalarını olmayanlardan başka ne beklenilebilir ki? Hele hele devrime küfreden bu sınıf, Türk devletinin, Kemalizmin ve ajanlaşmış Kürt feodal-kompradorların fideliğinde yetişmiş ve bu olumsuz tarzı nedeniyle de bağımsız bir ideoloji ve politika üretilme gücünü kendisinde bulamayan, iflah olmaz Kürt küçük-burjuvazisi ise hiç de yadırganacak bir durum değildir. Böyle olduğu için dir, biz pek yadırganmadık. Çünkü çok yakından tanıdığımız, TC'nin şimşeklerini üzerine çekmemek için kimliğini gizleyen; bir umut olarak gördüğü Ecevitçiliği, CHP'liliği kiting alanlarında görkemli sloganlarla karşılayan; umudu kırılınca hemen sosyal-sovizenin egemen olduğu ezen ulus devrimciliğini kendini teslim eden; 12 Eylül faşist darbisiyle soluğu, övgüler düzdü; önünde saygıyla boyun eğerek secdeye kapandı "İşveç demokrasisi" yanında alan düzyanın en sivil ve en kişilikli bir sınıfıdır bu. Ve bu sınıf, proletarya öncülüğünde gelişen KUKH karşısında büyük bir korku, telaş ve paniğe kapılarak hızla yer alması gereken saflara, dolaylı-dolaysız Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin karşıtı olan saflara doğru yol almaya şimdiden başladı bile.

Dünya devrim tarihleri irdelendiğinde, devrim adına hareket eden bir çok gücün, gerçek devrimci gelişmeler karşısında sahteliklerinin, siyasal-örgütsel yetmezliklerinin açığa çıktığı görülecektir. Yetmezliklerinin ve tükenmişliklerinin esas nedeni kendi sınıf özellikleri olduğu halde, bunlar, proletaryaya ya da diğer radikal sınıfları, yaptıkları devrimci çıkıştan dolayı kendilerinin bu konuma düşmelerinden sorumlu tutarlar. Bu nedenle de sınıf mücadelesinin keskinleşmediği dönemlerin bu hızlı "devrimcileri", gelişen devrim hareketi karşısında, tükenmişlikleri ve yetmezlikleri nedeniyle karşı-devrim saflarına geçerek, proletaryaya, halka ve devrime küfrederek. Burjuvaziyi aynı saflarda devrime karşı savaşarlar. Başta 1917 Ekim devrimi öncesi Rusya'ya olmak üzere devrimini gerçekleştirmiş tüm ülkelerde bu tür örnekler bulmak mümkündür. Her konuda olduğu gibi, bu konuda da -yani devrime açıkça saldıran konusunda- Kürt küçük-burjuvazisinin iflah olmaz temsilcileri yine ayrışık bir durumu gösterdiler. Diğer ülkelerde, siyasal iktidara yönelim aşamalarında açığa çıkan karşı-devrim saflarına geçiş olayı, Kürdistan'da, devrim henüz gelişme aşamasının hemen ilk adımlarında uç veremeye başladı. Bölgesi bir mutlaklaşma şimdinden erişme şerefine nail olan bu örgüt, eski adıyla "Özgürlük Yolu" emke kapısı bulmak için olsa gerek, yurtdışındaki adıyla TKSP denilen karşılanmış bir örgüttür.

Kürt küçük-burjuva reformistlerinin geldiği bu noktayı ve başvurdukları yalan demogoji ve sahtekarlıklarının nedenini daha iyi kavramak için, 12 Eylül askeri-faşist darbesi sonrası dönemde, örgütler açısından yaşanan sürecin kısa bir izahını yararlı olacağını sanıyoruz.

12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi gerçekleştiğinde, cuntanın temel taktiği, devrimcileri açık bir savaş ortamına çekmek; ideolojik, politik, örgütsel ve askeri açıdan eğitimmiş olan ve yeterince hazırlıklı olmayan devrimcilerin üzerine tüm ordu gücünü saldırmak ve böylece kısa bir sürede imha etmekti. Bu, savaş insiyatifinin düşmana kapılmasıdır ve devrimcilerin açısından yenilgiyi kaçınılmaz kılar. Devrimcilerin düşmanın istediği koşullarda savaşı yürütmeleri, açık ki, intihardan başka bir şey olmayacaktır.

Buna karşılık devrimcilerin taktiği, ideolojik, politik, örgütsel ve askeri açıdan eğitimlerini gerçekleştirmek; kendilerini yenilmek; savaşı daha güçlü bir şekilde yeniden başlatmak için yoğun hazırlıklara yapılıncı olduğu denli bir geri çekilme taktiği olmalıdır. Bu taktik, aynı zamanda, düşmanın kısa bir sürede savaşın sonucunu almasını engelleyecek, uzun vadede düşman gücünün maddi ve manevi açıdan yıpratılmasını da sağlayacaktır. Kısaaca belirtilceği olursa, sömürgeci-faşist rejimin kısa bir sürede sonuç almak isteyen taktikine karşılık, uzun süreli direniş savaşını temelinde maddi-manevi açıdan düşman gücünü yıpratmak ve bu temelde zaferi elde etme taktiğiymiş olur.

PKK Hareketi, devrimci olan bu taktiği izlemiştir. Geri çekilme sürecinde yoğun bir emek, büyük bir sabır ve metanetle yürüttüğü bu çalışmaları, I. Konferans ve II. Kongre gibi iki büyük resmi toplantıyla güçlü bir irade birliğine dönüştürmüş ve gelecekteki çalışma perspektiflerini ve yönelimleri karar altına almıştır. Planlı ve programlı yürütülen bu çalışmalar, II. Kongre'de, yeni dönemin taktiği olarak, Kürdistan'a Parti varlığının taşınması, hazırlık çalışmalarının ve güç biriktirmenin Kürdistan topraklarında gerçekleştirilmesinin sağlanması ve bunun da pratik-örgütsel güce dönüştürülmesi, karar altına alınmıştır. Bunun güçlü bir şekilde başlandığını, günümüzdeki mevcut gelişmeler -PKK Hareketinin kat ettiği gelişmeler- tartışmaya yer bırakmayacak kadar, dostu düşmana da açık ve net bir şekilde kanıtlanmıştır. Elbette ki, tüm bunlar güçlü bir irade, yoğun bir emek, büyük bir sabır ve hiç bir tesadüfe yer bırakmadan en ince ayrıntısına kadar planlanarak yürütülmüştür. Partinin ve KUKH'nin geleceğini kurtaran bu çalışmalar, 15 Ağustos direniş eylemleriyle karşılığını bulmuştur.

Kürt küçük-burjuva reformistleri ne yaptılar? Onlar, devrim mücadelesini yükseltmek için bilinçli, planlı bir geri çekilme taktiği izlemediler. Yaptıkları tek şey, yaşamlarını kurtarmak için savaş alanını utanmazcasına terk etmek oldu. Direniş mücadelesini ve halkı da kendi yaşamlarını örgütlemenin basamağı haline getirmek istediler. Önceleri, Ortadoğu zemininde "barınmak" için keskin devrimciliği yapmaya kalkıştılar. Ancak, Ortadoğu gibi sıcak savaşın yaşandığı bir alanda sahte devrimciliği tutmuyordu ve netiktim tutmadı. Ancak silahlı direniş hareketini örgütlemek isteyen güçler, bu alanlarda kalabilirler, bu alanları kendileri için geri cephe üssü olarak seçebilirler. Kendini dayatan direnme ve silahlı savaşım bu bayramın hızla Avrupa'ya akın etmesine yol açtı. Tüm kadrosal ve örgütsel varlıklarını bu zemine taşırarak pusuda yatmaya, tüm umutlarını direniş hareketinin temsilcilerinin ihmaseına bağlayarak ve onların direnişinin ortaya çıkardığı miras üzerinde, Avrupa'da "hesapları" yönelerek temel taktiklerini oluşturdular. Bu arada muhtemel bir kendidilgenlikle kitle direnmesi olursa, işveç patenli bir kömür treniyle ayaklanmanın başına oturma havyalleri de kurulabilir. Niye olmasın ki? Herşeyin kötü bir mukallidi, karikatürü olan bayımız bu kez de neden selevi Kasımo'ya özenmesini ki.

Kürt küçük-burjuva reformistlerinin bu iflah olmaz temsilcilerinin önlerine koydukları diğer bir temel taktikleri de, sosyal-demokrasi başta olmak üzere Avrupa emperyalist çevrelerinin, cunta üzerine yapacakları baskılar neticesinde "demokrasi"ye geçiş ve bu arada "teröristlerin" dışı kalacağı bir "a"m çıkarılması sağlamaktır. Fakat tüm bu havyalleri tuzla-buz oldu. Çünkü PKK Hareketinin devrimci direniş çizgisi ve bu çizginin yolu açtığı siyasal gelişmeler, bunların tüm planlarını alt-üst etti. Aynı zamanda yaşam olanaklarının da önünü tıkdı. O halde, tüm bu gelişmelerden sorumlu olan PKK Hareketine ve O'nun öncülüğü İsteği KUKH'ne saldırılar yöneltilmelidir İsteği baylarımızın bu kadar çılgınlık yapmalarının nedeni PKK'deki gelişmeler ve kendilerindeki siyasal tükenmişliktir.

Devam edelim. KUKH, Ortadoğu çapında önemli gelişmelere ve emperyalizmin tüm çıkarlarını alt-üst edecek sonuçlara yol açacakları. Ortadoğu'nun emperyalizim açısından vazgeçilmez stratejik ve ekonomik bir önemi vardır. Bu nedenle de salt sömürgeci devletlere verdikleri destek ve bunların uyguladıkları askeri zor'la Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin engellenmesi mümkün değildir. Bunun yanı sıra Avrupa emperyalizminin sosyal-demokrat kanadının, başta otonomi olmak üzere çeşitli reformist çözümlemelerle, Kürdistan sorununu, sistemin çıkarları açısından en az bir tehlike oluşturan çıkarmak için oluşturdugu çok yönlü politikalar vardır. Ve bu nedenle de Kürdistan'ı bir karşı devrim üssü haline getirmek için hummalı bir faaliyet yürütmektedir.

Emperyalizmin bu politikasının bir gerçeklik haline gelebilmesi, ancak, kendisiyle işbirliğine yönelik bir sınıfın mevcudiyetiyle mümkündür. İşte bu sınıf, Kürt küçük-burjuvazisinin en üst tabakasıdır. Bu, aynı zamanda küçük-burjuva reformculuğunun ideolojisini, politikasını ve örgütünü oluşturan tabakadır. Bu Sosyal-demokrasi, bu politikasını uygulatacağı, işbirlikçiliği çoktan yatkın bir yığın Kürt çevreye de sahiptir ve bu özellikleriyle bilinen yüzlecesini halkımız çok yakından tanımaktadır. Doğru ve Güney Kürdistan'da da uygulanabilen ve "başarı" da kazanan emperyalizmin bu politikası, Kuzey-Batı Kürdistan'da da uygulanmak istenmektedir. Ancak bu tutmayacaktır. Çünkü bir kez, Kuzey-Batı Kürdistan'da bağımsızlık ve özgürlük temelinde gelişen KUKH, ifadesini PKK'de bulan pro-

letarya öncülüğüne sahiptir. Bu nedenle de emperyalizmin işbirlikçileri vasıtasıyla dayatmak istedikleri bu politikanın, Kuzey-Batı Kürdistan'da uygulanabilirlik şansı yoktur. Açık ki, Doğru ve Güney Kürdistan'da proletarya öncülüğünün yok denekce düzeyde oluşu emperyalizm ve yerli işbirlikçileri için bir avantaj, halkımız için de dezavantaj teşkil etmektedir. İşte bir yandan emperyalizmin ve diğer yandan Kürt küçük-burjuvazisinin iflah olmaz temsilcilerinin, PKK önderliğinde gelişen Ulusal Direniş Mücadelemize aynı cepheden saldırılarının nedeni, çıkarbirliğinin ortaya çıkardığı bir sonuç, bir suç ortaklığıdır.

Kürt küçük-burjuvazisi ve onun temsilciliğini yapmaya kalkışan K. Burkey ve şürekası, KUKH içinde mevcut konumuyla ciddi bir güç olamaz, olamayacağı da açığa çıkmıştır. Olsa olsa, "sosyalistlik", "ulusal demokratiklik" adına, KUDM'ne küfreden, emperyalizmin basit birer piyonu ve işbirlikçisi olabilirler.

İçine Düştüğünüz Batak, Sizi İhbarcılığa Kadar Götürdü!

Küçük-burjuva reformculuğunun iflah olmaz temsilcilerinin en çok yakındığı, sıztandığı bir husus da, PKK'nin kendisi dışında herkesi ihanetçi ve işbirlikçi gösterdiği iddiasıdır. Bu korkunç bir yalan ve çarpıtmadır. PKK Hareketi, herkesi işbirlikçi ve ihanetçi göstermiyor. Bu konuda, PKK Hareketinin resmi yazılarına konuya ilişkin belirlemeleri gayet net ve açıktır.

KUKH'nin hedefi ne olmalıdır: bağımsızlık mı, otonomi mi veya kültürel bazı haklar mı? Temel mücadele biçimi ne olmalı: uzun süreli halk savaşı mı, toplu ayaklanma mı, parlamentar yöntem mi? Avrupa sosyal-demokrasisinin Kürdistan'a dayattığı, İran KDP ve Yekiti vasıtasıyla uygulattığı politikalar ve bu politikaların ayınsının Kuzey-Batı Kürdistan'a da uygulanması karşı çıkıyor musunuz, çıkmıyor musunuz? PKK Hareketinin büyük bir azim ve çaba ile, yüzlerce şehidin ve onbinlerce yoksul emekçinin fedakarlığı pahasına ortaya çıkardığı gelişmelere; Diyarbakır direnişi başta olmak üzere, dağda, ovada sahip oldukları ideolojiden, mensup oldukları partinin ve halkın çıkarlarından ve ilkelerinden en ufak bir taviz vermemek için yaşamlarını feda etmekte çekinmeyen PKK önderlerinin, militanların ve sempatisanlarının direnişine; Fıstık halkıyla omuz omuza çarpışırken, Ortadoğu kuydukları göstermekle direnişleriyle, Filistin halkının ve devrimcilerinin büyük bir saygı, sevgi ve sempatisini kazanan PKK'nin şehitlerine, esaret kamplarında yığıtce direnen PKK partizanlarına saygılı olacak mısınız, olmayacak mısınız? PKK Hareketini, İşveç sosyal-demokrasi başta olmak üzere, emperyalist basının sunduğu olanakları da kullanarak gizli ve aleni ihbar etmekten ve jurnalmentken vazgeçecek misiniz, vazgeçmeyecek misiniz?

Yurtsever olmanın kıstası tüm bu hususlara açık cevap vermek ve net bir tutum takınmak değil midir? Açık ki, bu konularda dürüst bir tutum takınmamak işbirlikçiliğe ve ihanete kadar götürecektir. Demek ki, PKK, herkesi değil, bu konularda açık ve dürüst bir tutum takınmayanları işbirlikçi ve ihanetçi olarak değerlendirmektedir. PKK, Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesinden çıkan olan tüm sınıf ve tabakaları yurtsever görüyor ve bunları Ulusal Kurtuluş Cephesi etrafında örgütlemeyi de önüne görev olarak koymuştur. Bu konudaki sistemli düşüncelerini, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm Yolu başlığı altında kitap haline getirerek halka ve devrimci demokratik çevrelere sunmuştur. Buna rağmen ağlamamızın, sıztlanmamızın ve çarpıtmalara gitmemizin anlamı ne oluyor? Kendi çürümüşlüğü ve tükenmişliğini böylece gizlemek mi istiyorsunuz?

Ama siz hala direniş hareketinin önderlerine "ajan-provakatör", "maceracı", "terörist" demekte ısrar ederseniz ve yine "bu konuda geçen dönem de yazdık, PKK Hareketinde iplerin ajan-provakatörlerin eline geçtiğine dair çok güçlü belirtiler vardı. Kanılar da gösterdik" (K. Burkey, Devrimciler mi, Terörizm mi? PKK Üzerine, syf: 204) saçmalıklarını sürdürürseniz, açık ki, birer işbirlikçi olmanın ötede gidemezsiniz. Evet, bu "kanıtlarımız" nerede ve nasıl gösterdiniz? Alçakça yalan söyleyiyor musunuz? "Ajan" dediginiz Kemal PIR'ın direnişi karşısında neden tükürdüğünüzü yalvorsunuz?

Bay Burkey, sahip olduğunuz saçma düşüncelerinizi siz ile bir noktaya getirdi ki, basit bir ihbarcı konumuna düşecek kadar alçaldınız. Siyasal tükenmişliğin verdiği hırcnlık ve hiddetle emperyalist basın vasıtasıyla PKK Hareketini, mücadelesini ve sempatisanlarını ihbar ettiniz. Şu tarihin cilvesine bakın ki,

"20 yıllık politikacımız", hem de "sosyalist" (!) politikacımız, işi basit ihbarcılığa kadar vardır mı? Sınıf mücadelesidir bu. Devrimci gelişmelere karşı inatla direnir, ısrarla ona karşı savaşırın bu kadar basit bir konuma da düşersin. Zavalı Burkey. "20 yıllık politikacımız" bu hallere düşmemeliydi!

K. Burkey, zavalı bir ihbarcı oldu dedik, haksızlık mı ediyoruz acaba? Hiç de öyle değil. Resminin yayınlanmasına çok meraklı olacak ki -aslında bayımızda bu tutku eskilere dayanır. Fakat, geleceği değerlendirmede aciz olan TC ve gazeteleri, "milletvekili" adayımızın resmini bir türlü yayınlamamışlar. Neyse ki İşveç gazeteleri imdadına yetişti de kor haline gelen bu hasreti bir nebze de olsa giderdiler. Dagens Nyheter adlı "sosyal-demokrat" bir işveç gazetesinin 18 Ağustos 1984 tarihli sayfasında aynen TC milletvekilleri gibi arzı endam eylemiş. Bu büyük nutku, gazete, bayımızın resmi altında şöyle özetliyor: "PKK terörist bir örgüttür diyor, Sosyalist Parti Genel Sekreteri K. Burkey." "Devam ediyor bayımızın açıklaması: "Sosyalist adam (Tam da İşveçlik bir sosyalist. (!) b.n.) terör için İşveç'i uyuyor. Kürt Sosyalist Partisi Başkanı K. Burkey, ilticacı Kürtlere karşı işlenen son cinayetten sonra yalvararak (çok sıkışmış demek ki b.n.) bütün Kürtleri terörist bir örgüt olan PKK ile eş değerde görmemizi istedi" (Aynı günlük gazete)

Yorumu gerek duyulmayacak kadar açık ve net Bay Burkey'in açıklaması. Hayır hayır, Bayımız karşı çok büyüttü mü? Her gördüğü kendisinin büyük güç el-pence divan duran Bayımız, İşveç'i uyuyor(!) Akl(!) veriyor. Bu kadar büyümüş(!), etkin ve de otoriter bir "bilirkişi"(!) olmuş da habermiz yok. Ne yapalım, bize de, kutlamak, hayırlı-ugurlu olsun demek düşer.

Bu tür şeylere devrimci çevreler yabancı olmadığı gibi halkımız da yabancı değildir. Biliriz, 12 Mart öncesi dönemin hizi teorisyenlerinden Mukbil Özyörük adında biri, 12 Mart darbesinin hemen ardından soluğu Tercüman gazetesinde almıştı. Yine 12 Mart döneminin tacirlerinden Uğur Mumcu da, gazetesindeki köşesinde Evren cuntasına bol bol övgüler diyor. Bay Burkey da soluğu İşveç sosyal-demokrasisinin yanında aldı. Durmadan, İşveç'in "demokrasisini" övgüler düzdiydurdu. Görevini yerine getirmeye vıdan rahatlığına kavuşmamış olacak ki, tam "huzura" kavuşmak için son görevi olan ihbarcılığı ve jurnalçılığı da yaptı. Zaten bu işler her böyle başlar, arkasından hemen devam gelir. Aydınlıklar da işe böyle başlamamışlar mıydı?

Lenin'in, tasfiyeciliğin sınıf temeli ve liberal burjuvazinin ajanları olan küçük-burjuvalara, işçi sınıfı hareketinin saflarını dağıtmak ve maneviyatını bozmak isteyen düşüncelerinin yaygın kazanması için, burjuvazinin, dolaylı-dolaysız destek sunduğu belirlenmesi, bir kez daha, iflah olmaz küçük-burjuva reformisti Kemal Burkey'ca doğrulanmış mı?

Bayımızın ihbarları devam ediyor: "Kürt örgütleri, katilin, İşveç'te yarıdımclarının olduğunu kesin kanaat getiriyorlar." "Katilin PKK'den emir aldığı" belirtiliyorlar. (Aynı gazetede)

"Katilin İşveç'te yarıdımclarının olduğunu" belirlen bu "Kürt örgütleri" kimlerdir? Kendilerini kamuoyundan neden gizliyorlar? Bunları açıklamakla Bay Burkey ve "diğer Kürt örgütleri" ihbarcılığını tescil etmiş oluyor musunuz? Siz böyle mi "ulusal kurtuluşçu", "sosyalist" olacaksınız? Hem emperyalizmle, onun polisiye işbirliği yapacaksınız, hem de "PKK, bize yurtsever demiyor, kendisinin başka herkese işbirlikçi, hain diyor" diyerek, ağlayıp, sıztlayıp duracaksınız. Gelelim "katilin PKK'den emir aldığı" şeklindeki zıvalıklarımıza. Soruşturmanın gizli yürütüldüğü, avukatna dahi çok sınırlı bir bilginin verildiği koşullarda, "katilin PKK'den emir aldığı" nerde, nasıl ve hangi kaynaktan öğrendiğiniz? İşveç istihbarat örgütüyle ortak mı çalışıyorsunuz, yoksa bu örgüt içinde "özel" dostlarınız mı var? Ya da İşveç emperyalizminin Kürtler içinde faaliyet yürüten bir kolu musunuz? Tüm bunlara dürüstce cevap vermek zorunda değil misiniz? Tabii ki, dürüstlüğün kırntısı üzerinizde taşıyorsa nız.

Yalan, Demogoji ve Sahtekarlıklarla Gerçeği Gizleyemezsiniz. Güneşi Balçıkla Sivayamazsınız.

Burkey ve şürekasının başvurduğu diğer bir yöntem de yalancılık, sahtekarlık ve demogojidir. Hem de gerçekler, herkeşce bilinmesine ve her şey gözönünde olmasına rağmen bu yalanlar niye? Biz, siyasal çürümüşlüğün ve tükenmişliğin verdiği hırcnlık ve saldırgan-

lıktan başka bir anlam veremedik. Aslında barmızı ve şürekasını, bizim teşhir etmemize hiç gerek yok. Zira kendi kendilerini zaten yeterince teşhir etmişler. Ama yine de, gerçek kimliklerinin bir kez daha bilince çıkması açısından bazı "incirlerini" değerlendirmenin yararlı olacağı kanaatindeyiz.

TKSP'nin Merkez Yayın Organı olan Riya Azadî'nin Haziran 1984 tarihli 24. sayısında şöyle diyorlar: "kendileri Filistin'de verdikleri onlarca şehit söz ediyorlar. Peki bu şehitlerin adları nedir? Serxwebün gazetesi Hêzik çayında boğulanların resimlerini karşı karşıya yayınlar, neden bu direniş sırasında ölen 'onlarca' kişinin adından söz edilmiyor?"

Pekâlâ, iflah olmaz bu reformistler, başta Filistin halkı olmak üzere dünya, Türkiye ve Kürdistan halklarına, PKK'nın kadro ve sempati-zanlarına karşı büyük bir saygısızlık ve alçaklık yapıyorlar mı? Bu çılgınlık niye? Filistin Direniş Mücadelesinde şehit düşen Kemal ÇELİK, Mehmet ATMACA, Veli ÇAKMAK, İsmet ÖZKAN, Abdullah KUMRAL, Şahabettin KURT, Emin YAŞAR, Mustafa MARANGOZ, Şerif ARAS ve İrfan AY yoldaşların aktıkları kan sel karşısında bu utanmazlığın nasıl açıklayacakmış? Esaretten kurtulup, bugün Partilerine kavuşmuş olan PKK partizanlarına nasıl hesap verecekmiş? Filistin örgütleriyle Partimizin ortaklaşa çıkardıkları şehitlerin afişlerini gördükçe yüzünüz kızarmayacak mı? Dünyada asırlardan utanıkları nerede görül-müştür ki. Biz bu konuda fazla bir şey belirt-meyeceğiz. İsteyen okuyucu, konuya ilişkin detaylı açıklamaları, Serxwebün Özel Sayı: 6 (Haziran 1984 tarihli)'da okuyabilir.

Saygısızlıklar yetmiyormuş gibi, Hêzik çayında, Türk sömürgecilerinin pusulasında şehit düşen yoldaşlarımızda da "suda boğulan-lar" diyecek kadar da alçıyoluyor. Yoldaşları-mız şehit düştüğünde, sıkıyönetim komutanlığı ve Hürriyet gazetesi de "suda boğulan terörist-ler" şeklinde açıklamaya yapmışlardı. Şimdi soruyoruz: bu açıklamayı yapan güçlerden fark-lı bir özelliğiz var mı?

Bazı değerler vardır ki, bunlarla oynamas, oynamamalıdır. Bunlar en kutsal değerlerdir. En kutsal varlığımız olan şehitlerimizle, Parti birliğimizle oynamaya kalkışmayın. Onları polemik konusu yapmayın. Bu, büyük bir sorumsuzluktur ve doğacak sonuçların sorum-luluğunun da size ait olacağını belirtmek isteriz.

Yalanlarına devam ediyor baylarımız: "... saldırının hemenertesinde Filistin hareketinin 'küçük-burjuva' niteliğini tartışma konusu" yaptığımızı belirtiyorlar. K. Buray ve mürit-lerine göre PKK, Filistin hareketini değerlen-dirmede "samimi" davranmamış, İsrail saldı-rısından sonra hemençeki bu hareketi "kü-çük-burjuva" ilan etmiştir. Bu, korkunç bir

sahtekarlık ve çarpıtmadır. Henüz İsrail saldı-rısı olmadan çok önce, 1981 Temmuz'unda, Parti I. Konferansı'na sunulan Politik Rap-or'da, konuya ilişkin bu belirlemeler var: "... burjuvaziye karşı savaşımında, proletaryanın en güçlü silahı olan proletarya örgütlenmesinin ve öncü birliğin yaratılması sorunudur. Doğru teori ve program ortaya çıkarılmayınca, bunun sonucu olarak güçlü proletarya partileri de örgütlenemistir.

Proletaryanın örgütlenmesi sorununda iki önemli sorun, bugün Ortadoğu ülkelerinde açıkça kendini dayatmıştır. Birincisi, pro-letaryanın bağımsız marksist-leninist parti örgütlenmesinin yaratılması ve devrimde önder hale getirilmesidir. Proletaryanın parti örgütü olmadan, devrimde önder olması ve hegemonya kurması mümkün değildir; pro-letarya önderliğine kavuşmayan devrimlerin de günümüz Ortadoğu'sunda zafer kazanması zordur. Bu konuda, devrimci mücadeleleri ge-liştirdiği Filistin başta olmak üzere çok sayıda ülkede eksiklik vardır." (Politik Rapor, syf:50)

Görüldüğü gibi, PKK Hareketinin değeren-dirmeleri çok eskilere dayanmaktadır. Filistin devriminin küçük-burjuva niteliği, İsrail saldı-rısı sonrası yapılmış bir tesbit değildir. Bay-ımızın anlayamadığı, ya da anlamak istemediği şey şudur: İsrail saldırısından sonra Filistin hareketi, mevcut konumunda, egemen olan küçük-burjuva önderliği asıp proleter önderliği harekete egemen kılmağıdır müddetce, ortaya çıkan tikanıklıkları aşamayacaktır. Boş yere gerçekleri ve yazılanları tersyüz etmeye kalkış-mayın bayım!

Küçük-burjuvazinin iflah olmaz temsilci-lerinin başyurduğu diğer bir demogoji ve sahtekarlık da şudur: "PKK'cı bayırlar, kadro-larını apar topar Irak Kürdistan'ına geçirmeleri de tam bundan sonradır [İsrail'in Lübnan'a saldı-ran tarihi olan 1982 Haziran]'ı kastettiliyor. b.n.). Onlar, bölgenin artık İsrail denetimii altına girdiğini ve kendileri için barınma koşu-larının kalmadığını kimsine vurdular... Yine Irak KDP'sinin himayesine giriş de bu aşamada gerçekleşti." (Gazetelerin aynı sayısı)

Bir kez, PKK Hareketinin kongrelerini taşıma-sı, savaştan çok sonra, II. Kongrenin, gücün-ler ülkeye taşınması doğrultusunda aldığı karar gereğidir. Ve hiçbir gün -burjuva ordula-rında dahi durum böyledir-, tüm varlığını savaş cephesine sürme basiretsizliğini göster-me. PKK Hareketi de, elbette ki gücünün bir bölümünü geri üslerde ederek yedekte bek-letirken, bir bölümünü de örgütsel varlığını inşa için seferber edecektir. PKK, hiç kimsenin himayesine sığınmadığı gibi, Irak KDP ile olan ilişkileri de ittifak politikasının bir gereğidir. Açık ki, geliştirilen her ittifak, partiyi ve KUKM'ni geliştiriyor ve ona hizmet ediyorsa bir anlam taşır. Savaş çıktığında, PKK Ha-

reketi "apar topar" gitmiş de olsa, hiç olmazsa bir başka parçada yaşayan ve savaşan halkının yanına gitti, halkının saflarında yer aldı. Ya siz ne yaptınız? Kadrolarınızı nereye taşıdınız? Doğu Kürdistan'da, İran KDP'nin himayesi altında "bol" günlerde "kaymakamlık" yaptınız. İran sömürgecilerinin saldırısı üzerine şapkanı aldığınız gibi Stockholm'un yolunu tuttunuz. PKK Hareketinin geliştirdiği her ittif-ak ve ilişki KUKH'nin bir gününü kırtarmak, ona kan ve ruh vermek maksadını taşır. Ortaya çıkan sonuçlar bunu kanıtlamıyor mu? Ya siz ne yapıyorsunuz? Hergün, hem de utan-mazcasına övgüler dizerek sosyal-demokra-sinin uyduğunu yapıyor musunuz?

PKK Hareketi büyük bir sabır ve metanetle güçlerini etkilemek Kürdistan'a taşıdı. Geri üslerini oluşturdur. 4 ıla yakın bir süredir içte ve dışta yürüttüğü bu hazırlıkları ve örgütsel varlığını yeniden inşa çabalarını 15 Ağustos Direniş Eylemiyle doruk noktasına kavuşturdu. Bu kadar somut ve net gelişmeler karşısında, halkı ve kendi kadrolarını daha ne kadar aldatabileceğinizi samyoursunuz? Son gelişme-ler ve yaşadığınız depreyasyonlar dikkate alının-dığında kendinizden başka kimseyi aldatama-dığınız açığa çıkmıyor mu?

Buray, o meşhur(!) kitabının bir yerinde şöyle diyor: "12 Eylül'den sonra PKK 'Hareketi' Kürdistan'da son a erdi... Şimdi ortada PKK adına, yalnızca cuntanın televizyon program-ları ve mahkemelere ilişkin burjuva basınında yer alan haberler var." Demek ki, Bayımız yapıyorkalPKK'nin "bitmesi" için dua ediyor-muş ve tüm taktiklerini de bunun üzerine bina ediyormuş!

Bizim, Devrimcilerdeki "Kafa Kanışıklı-ğı" mı, Yoksa Bir Küçük-Burjuva Reformisti-nin İflah Olmazlığı mı? adlı broşürümüzde, Bay Buray'ın, devrimci mücadelenin bittğini söylediğini ve devrimci mücadeleyi inkar etti-ğini belirtmemiz üzerine o büyük bir cinnet geçirecek avazı çıktığı kadar "yalan söy-lüyorsunuz" diyor. Peki, sizin "PKK bitti" demeniz, iddiamızı kanıtlamıyor mu? "PKK bitti" diyerek kocaman bir yalan ve korkunç bir inkarcılık yapıyor musunuz? Biri Evren, biri Buray, her ikisi de rüyalandı PKK'nın bitti-ğini görmek istiyorlar. Ne garip bir tesadüf değil mi? Acaba Bay Buray, PKK Hareketinin "bittğine" kendisini daha ne kadar inan-dırarak, çevresindekileri bu masalla ne kadar uyutacak?

Devam edelim. Gazetelerinin aynı sayısında şunları söylüyorlar: "Çoğu genç, ya da deneyisiz olan bu kişiler hakkında biz karamsar değiliz. Onlar da yaşadıklarından dersler çıkarıyor, öğreniyor, doğru ile yanlış seçmeye başlıyor-lar." Yine bilindiği gibi birçok yazılarında da "bunlar çocuk-cocuklar", "kandırılmışlardır" vb. zıvalıklara da yapmışlardır.

Kenan Evren de, "gençlerimizin gencecik yaşlarında kandırıldıklarını", "gerçeği gördük-lerinde yanlış yoldan döndüklerini" ...vb. ifa-deleri, hemen hemen her konuşmasında belirt-mekte ve "kandırılmış" olan bu gençleri, "piş-manlığa" davet etmektedir. Evren'in bu çağrı-sına kulak veren bir avuç dök ve hain oldu. Bay Buray'ın da çağrısına ancak 1-2 pro-vakator ya da provake edilmiş birkaç unsur cevap verebilir. Baylarımız aksini kanıtlayabi-rlirler mi acaba?

Bakınız aynı şeyleri, "Genç Kemalistler Bir-liği" örgütü mensupları da Tercüman gazete-sinde şu şekilde haykırırmaktadırlar: "Kan-dırıldıkları için de kendilerini kandıranlara kin ve nefret duymaktadırlar. Ancak örgütün baskı ve tehditleri karşısında şimdiki usmaktadırlar... Kendilerini güven verildiği anda açık tavrı almaya hazır binlerce insan olduğu, bütün çı-paklığıyla belli olur."

Semir provakatorü de kadroların "baskı altına alındığından", "baskılar" kalktığında "bir çok kişinin safları terkedeceğinden" bahsediyor. "Genç Kemalistler Birliği" de yukarda da aktardığımız gibi aynı şeyleri söylüyor. Bakınız, Kemal Buray da "safların terkede-leceği" hususunda "karamsar" olmadığını belirtiyor. Benzer ifadeleri Kenan Evren de sık kullanmaktadır.

Bize söylenecek fazla bir şey kalmıyor. Hepsi birbirini bulmuş. Bize de ittifakınzı hayırlı olsun demek düşer.

Aslında Kürt küçük-burjuvazisinin ne mem-nem bir sınıf olduğu, çeşitli Parti yazılarında tahlil edilmiş ve bunlar yayınlanmıştır. Kemal Buray ve şürekası isterdik ki, PKK Hareketi-nin ideolojik, politik, örgütsel ve askeri çiz-gisini seviyeli bir üslupla eleştirsün. Fakat, baylarımız bunun yerine, entelektüel aydın gevezeliklerine, kavram cambazlıklarına baş-vurup, ısrarla, KUKH'nin temel problemlerine cevap vermekten kaçınıyorlar, ya da PKK Hareketinin bu konudaki görüşlerini eleştire-bilme cesaretini gösteremiyorlar. Çünkü kendi-lerinin bu konuda sahip oldukları net bir düşünceleri yoktur. Bunun yerine dedikodu-luğa, yalana ve demogojiye başvurmakta-dırlar.

Bay Buray, bu konularda oldukça da beceriklidir! Her halde, geçmişte "milletvekili-ğine" soyunurken, kendisine gerekli olan oylan toplamak için kahvehlere masaların üzerine çıka çıka hem iyi bir "hatip"(!) olmuş ve hem de eşraf politikacılarının üslubu olan dedikodu ve yalanı iyi öğrenmiş. Aslında Kemal Buray tecrübeli(!) bir insana benziyor ama, KUKH açısından kıymetli harbiyesi olmayan bir tecrübe. Ne yapın zavallı! Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuluğu oy avcılığı, insan birbirine kanştırırsa öyle olur.

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, EMEKÇİLER, YURTSEVER HALKIMIZ!

Baştarafı 1. Sayfada

Faşist-askeri yönetimin bütün bu zorbalıklarına karşı "özgür" ortamın, kolay günlerin sözde devrimci ve de-mokratları ciddi hiçbir şey yapamadı-lar. Burjuvazinin açtığı faşist savaş karşısında panîğe kapılarak dağılan bu reformist, uzlaşıcı ve "sol" maceracı güçler, çareyi emperyalist metropollere sığınmakta buldular. Faşist karşı-devrimin azgın dayatma-ları karşısında dayanamayan bu güç-ler, giderek devrim ve demokrasi davanı-sından uzaklaşmaya, mülteci yaşamı kabul etmeye, faşizme davetiye çıkarmış olan sözde burjuva "liberalizmle" uzlaşmaya ve umut-larını gerçekte buna bağlamaya yöneldi-ler. Böyle bir yapı içinde, bu kaçkın konumlarına "teori" uydurma ve devrimci harekete karşı mücadele etmeye çalıştılar. Bugün de aynı konumlarını daha de ilerleterek sürdü-ren bu güçler, çoğunlukla sefil ve çürü-müş bir halde, halklarımızın kurtuluş davanı-sa, devrim davanı-sa sırt çevirmiş, devrimi tasfiye etmek ve çeşitli burjuva çevrelerle uzlaşmak isteyen güçler haline gelmişlerdir. Belli ki bu güçlerin devrim ve demokrasi davanı-sına verebilecekleri birşeyleri kalmamıştır.

Ama, faşist-askeri rejimin vahşi baskılarına karşı, rahat ortam devrimcilerinin bu ihanetlerine rağmen, gerçekte devrimci mücadele kesintisiz olarak sürdü. Gerçek devrimciler, halk devrimcileri, devrimin gerçek temsilcileri, faşist-sömürgeciliğin akıl almaz baskı ve zulmüne karşı kentte, köyde, dağda, yurtdışında ve zin-danlarda bütün zorlukları ve acıları göğüsleyerek yığıtçe direndiler. Faşist-sömürgeci zindanları ve mahkemeleri birer mücadele alanları, faşist-sömür-geciliğin yargılandığı ve mahkum edildiği alanları haline getirdiler; işçi sınıfı davanı-sa, halkın kurtuluş davanı-sa, ulusal kurtuluş devrimi davanı-sa her koşul altında yığıtçe

sahip çıkarak, etkisi silinmez olan eşsiz kahramanlıklar gösterdiler. Diyarbakır'dan Metris'e kadar faşist zindanları, devrimci ruhun, düşünce-nin, politikanın, örgütün savunulduğu yıkılmaz kaleler haline getirdiler. İşte bugün bu direniş tüm topluma yayı-lyor; direniş dalga dalga kitleleri sarıyor. Çeşitli kesimlerin faşist teröre karşı çıkışları, protestoları daha sık yaşanan olaylar oluyor. Erur'tan, Şırnak'tan, Şemdinli'den, Silvan'dan, Kürdistan'ın dörtbir yanından devrimci silah sesleri yükseliyor. Böylece faşist zindanlardan, kentlerden, kurlar-dan yükselen direniş mücadelesi bir-leşiyor. Bütün bunlar, faşist teröre karşı devrimci direniş geliştirme hareketinin, yeni bir gelişme dönemi-nin başladığını ilan ediyor. Partimiz, zindanlarda ve dağlarda yüksek bir bilinç, cesaret ve fedakarlıkla savaşan bu özgürlük savaşçıları ve yükselen direniş eylemlerini selamlıyor. Bunları kendi öz varlığını en değerli güçleri olarak görüyor.

Yurtsever halkımız!

Faşist-sömürgeci egemenliğin her şeyi hükmettiği dönem geride kalmış-tır; yeni bir devrimci kabanış dönemi, her alanda devrimci kurtuluş güçleri-nin örgütlenip geliştiği, her yerden devrimci direniş eylemlerinin yüksel-diği bir dönem başlamıştır. Başından beri halkımızın bağımsızlık, demo-kra-si ve özgürlük mücadelesine önderlik eden, ona kurtuluşun doğru yolunu gösteren ve onunla birlikte, onun önünde ileri yürüten Partimiz, bu yeni dönemde her bakımdan daha geliş-miş olarak halkımızın önünde ve ulusal kurtuluş mücadelemizin başındadır.

Bu yeni döneme, akla kara belli olmuş, gerçek devrimcilerle sahte devrimciler, halkımızın ulusal ve to-pulsal çıkarları için savaşanlarla külsel çıkarları peşinde koşanlar ayrış-

mış olarak girmektedir. Sahte devrimcilerin, kişisel çıkar düşkünlük-leri-nin yüzlerinde ki maske yırtılmış, onlar çoktan kendilerini pazara çıkararak, diyar diyar uzaklara kaçarak halkın davanı-sa, devrim davanı-sa sırt çevir-mişlerdir. Partimiz, bütün bu kaçkın takımıyla, açıkça işbirliğine oynaya-rak ulusal kurtuluş davanı-sı satmaya çalışan bu düşkün takımıyla ilişkisini keserek, kendi içindeki bu tür uzantı-ları kararlılıkla temizleyerek, bütün bu güçleri lanetleyip onlara karşı müca-dele ederek ve böylece daha güçlü-enmiş, sağlamlaşmış olarak gerçek gelişmeyi halkımız içinde, halkın özgüncüde aramaktadır. Bu güç, her şeyi yenmeye, her türlü düşmanı altet-meye muktedirdir.

Bu yeni dönemde, halkımızın siyasal ve silahlı ordulaşmasını yaratıldığı, ülkemizin her tarafında silahlı kurtu-luş kuvvetlerinin örgütlenip geliştiği, ulusal direniş cephesinde halkımızın örgütlülüğünün ve birliğinin yaratıl-dığı, düşmanın karşı kendi yöntemiyle savaşan bir halk gerçekliğine ulaşı-lmış bir dönem olacaktır. Daha şimdi-nden her alanda doğup gelişen ulusal kurtuluş birlikleri, gelişmenin böyle olacağını açıkça göstermektedir. Bu dönemde, genç-ihitay, kadın-erkek her Kürdistan insanı, faşist-sömür-geciliğe karşı savaşan yığıt bir savaşı-olacaktır İnsanca yaşam için tek ve bir tek görev budur. Partimiz, dil, din, cins, mezhep ayrımı gözetmeden tüm Kürdistan halkını, ulusal dire-niş mücadelesinde ve ulusal kurtuluş cephesinde birleşmeye, örgütlenme-yiş, faşist-sömürgeci düşmana karşı ce-saretle savaşmaya çağın! Yurtsever halkımızdan silahlı kurtuluş kuvvet-lerine katılmalarını ve onu destekle-melerini ister!

Yeni dönem, halkımızın emekçi Türkiye halkıyla pratik-örgütsel daya-nışmasının gelişip sağlamlaşmış, Kür-distan ulusal hareketinin birliğinin ve

dayanışmasının kurulup pekiştiği bir dönem olacaktır. Partimiz, Kürdistan ve Türkiye halkının mücadele ortak-lığını yaratmak ve FKBDCE'yı güçlendir-mek için, Kürdistan ulusal kongresinin toplanabilmesi için elinden gelen herşeyi yapmaktadır ve gücünü bu yolda harcamaya devam edecektir. Bu vesileyle, bir kez daha, ilişkili tüm güçleri sorumluluklarının bilincine varmaya ve görevlerini yerine getirme-yeye çağırır.

Bu yeni dönemde halkımız, bölge halklarıyla, devrimci ve ilerici insan-lıkla bağlarını ve dayanışmasını daha da geliştirip güçlendirecektir. Bu, kurtuluş mücadelesine atılmış bir halkın hem görevi, hem de hakkıdır. Kürdistan halkı kendi geleceğini kendi elleriyle yaratmaya ve bunun için kurtuluş mücadelesi vermeye cesaret etmişse, bu mücadeleyi desteklemek

sosyalist ve ilerici insanlığın görevi olmalıdır. Partimiz, sosyalist ve ilerici insanlığı, her bir engel tanımak-sızın bütün zorlukları göğüsleyerek en barbar bir güce karşı kendi özgüncü dayanarak yığıtçe savaşan halkımızı ve onun en haklı kurtuluş davanı-sı desteklemeye çağırır.

Girilen mücadele döneminde, gerçek devrimci militanlık, gerçek proletarya ve halk önderliği pratikte ortaya çıkaracaktır. Bu mücadelede ne kadar zorluk ve engel olursa olsun, bes-belli ki bunlar aşılabilecek, altedilebi-lecek şeylerdir. Hiç bir şey halkımızın kurtuluş sorununu önünde alamaz. Merkez Komitemiz, tüm Parti militan-larını ve çalışanlarını, dönemin devrimci görevlerini bilinç ve cesaretle omuzlamaya, dönemin istediği devrimci militanlık özelliklerine ve gerçek PKK güçlerine ulaşmaya çağırır!

* KAHROLSUN FAŞİST TÜRK SÖMÜRGEÇİLİĞİ VE EMPERYALİZM!

* YAŞASIN KÜRDİSTAN BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ!

* YAŞASIN ÖRGÜTLÜ VE SİLAHLI DEVRİM HAREKETİ!

27 Ağustos 1984
PKK-MK

Kürdistanlı ve Türkiyeli Emekçi, İlerici ve Devrimci-Demokrat!

15 Eylül-15 Kasım tarihleri arasında sürecek olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle Dayanışma Kampanyasına katıl, destek ver, güçlendir!

15 Ağustos Direniş ve Saldırı Eylemlerinin Anlamı ve Dayattığı...

Baştarafı 1. Sayfada

Kürdistan'da ulusal bağımsızlıkçı düşüncelerin filiz vermesinin ne anlama geldiğini çok iyi bilen sömürgeciler, sadece ulusal kurtuluşun öcüsüne saldırmakla yetinemediklerinden, tüm bir halkımıza yönelik yeni saldırı, baskı ve katliam operasyonlarına yönelmişlerdir. 12 Eylül'den bu yana, onlarca defa aranmamış bir ev, bir köy, ailesinden, yakınından kayıp vermemiş, işkence tezgahlarından geçirilmemiş bir aile kalmamış gibidir. Kısa süreli sömürgeci-faşist ordunun süngü ve diğirçili halkımızın başına yeni den dayatılan, ulusal bağımsızlıkçı düşüncelerden zorla uzaklaşması ve hakim ulusun egemenliği önünde eğilmesi istenmiştir. Halkımız, büyük acılar, ızdıraplar ve yıkımlarla tank olduğu bu dert yolda, belki de yılların öğretemeyeceği dersleri öğrenmiş, düşmanın vahşetini ve kendisini tanımıştır. Toplumda belli bir sessizlik yaratılmış olsa da, devrimci güçlerin hazırlıklı oldukları anlaşılmaktadır. Bu sessizlik altında toplum patlamaya hazır bir yanardağ gibi içten içe kaynamaya devam etmiştir.

Cezaevlerinde akıllara durgunluk veren vahşi uygulamalar ise, bugün herkes tarafından bilinmektedir. Cezaevindeki PKK'li önder, militan ve sempatizanlara insanlığın tanık olduğu en vahşi işkenceler altında boyun eğdirtilmeye çalışılmış, devrimci iradeye boyun eğdirmeyi amaçlayan bu uygulamalarla, Kemalizm yeni baştan hakim kılınmak, bağımsızlık mücadelesi cezaevlerinde tasfiye edilmek istenmiştir. Bu süreçte, düşman eline geçiremediği devrimci-leri doğrudan karşılarında bulamadığından, özellikle cezaevleri ve halk kitlelerine yönelmiş, bütün vahşetini bu alanlara kusarak, devrimi teslim almaya çalışmıştır. Cuntanın azgın saldırılar karşısında güçlü bir direniş hareketini yaratmak için yeterli bir güç birikimine sahip olmayan devrimci öncü, böyle bir güç ulaşmanın hazırlıkları içerisinde olduğu bu süreçte, cezaevlerindeki direniş, ulusal kurtuluş mücadelemizin bugünkü yükselişinde temel bir rol oynamıştır. Cezaevlerindeki direniş etrafında halkımızın kin ve öfkesi örgütlü, öcünü pratik faaliyetleriyle yansıtmaya göremeyen kitleler cezaevi direniş etrafında halkalanmışlardır. Cezaevlerindeki işkence ve baskıların anımsanması, bu direnişin sürdürülmesi, dönemim bu özelliğinden kaynaklanmıştır. Ve cezaevlerindeki direnişin teslim alınmaması, tam tersine sömürgecilğin bu alanlarda: ölüme mahkum edilmesiyedir ki, direniş eğilimi sürece damgasını vurmuş, ulusal bağımsızlık savaşımızın alevi söndürülemezdir. Dışardaki hazırlıkların güçlü olması ve bugün cuntayı çılgına çeviren gelişmeler, cezaevlerindeki başta Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşlar olmak üzere, tüm bir tutuklu PKK kitlelerinin direniş temelindedir.

Düşmanın, devrimi teslim almak ve kendisi faşist ideolojisinin hakim olmak çabaları, eğer cezaevlerindeki ölüm pahasına yükselen bu direnişlerle boşa çıkarılmamış olsaydı, bugün atılan adımlar düşünmek bile mümkün olmayacaktı. Bu nedenle, ki, düşman, içerdeki direnişle bütünlük halinde dışardaki mücadele hazırlıklarını da önlemek için, tüm çabasını cezaevinde yoğunlaştırarak, satın aldığı uşakları eliyle ihanet eğilimlerini körüklemeye, bu alanda kendi örgütünü yaratarak PKK'nin karşısına çıkarmaya çalıştı. Şahin-Yıldırım ihanet çetesi, öncelikle cezaevlerindeki PKK'li tutuklulardan başlanarak bir bütün olarak PKK'nin teslim alınmasına yönelik bozguncu provakatif faaliyetin birincil halkları olarak hazırlanmışlar. Ve düşman, cezaevlerinde uygulamaya koyduğu bu planını dışarda da Semir haini eliyle dayatarak, amaçlarına ulaşmaya denedi. Semir haininin faaliyetlerinin PKK II. Kongresi sonrasında denildiği ve özellikle güçlerin Kürdistan'a taşınmalarını hızlandırdığı bir süreçte provakasyonun hızlandırıldığı bilinmektedir.

PKK II. Kongresinde, cunta sonrası sürdürülen hazırlik döneminin sona erdiği ve artık kararlılık döneminin kapanarak bağımsızlık savaşının adım adım gerçekleştirildiği bir sürecin açıldığı ilan edilmektedir. Bunun

anlamı dost ve düşman her güç için açıktır. Artık, yıllardır çıplak göğüsleriyle direniş bayrağını yükseklere tutmanın mücadelesini veren cezaevindeki yoldaşların elindeki bu bayrak, Kürdistan'ın aşılmasız dağ doruklarına dikketle ve zindanların direniş sesi yankısı büyüyen bir halk savaşında bulacaktır. Bu ise, sömürgeci-faşist burjuvazi ve her soydan uşaklarının ecel saatini haber veren bir gelişmeydi.

Nitekim, bu süreç, tüm maskeleri düşürdü. Düne kadar en keskin sloganların ardında devrimciliği kimseye bırakmayanlar, ideolojik tartışmalarla gerçekleri yeniden bulmanın gereğine inanır oldular. Avrupa içlerine dolan iltica örgüt ve kişiler, devrim kaçıklığının teorilerine daha fazla sarılarak, direnişin intihar olarak gösterme gayretine giriştiler. Cezaevlerindeki şanlı direnişler bile bunların hakaretlerinden kurtulamadı. Ve hele, PKK'nin II. Kongre sonrası ülkenin doruklarına doğru yükselişi ve hazırlıklarını buradan geliştirdiği, bir çok güç için korkunç bir çılgınlık, macera ve tehlikesine de salt bir propaganda

geçiliğe karşı mücadelenin gerçek zemini olan ülke pratiğine yönelmeleri doğrultusunda kendi faaliyetleriyle dayatıcılıkta bulunduğu bu dönemde, içten yöneltilen provakasyonla devrimci çalışmalar durdurulmak, devrimcileşmeyi unsurların zaaflarına hitap ederek içten bozgunculuğu geliştirmek ve dolayısıyla karşı-devrimin sinsi amaçları önündeki PKK engelini de böylece ortadan kaldırmak amacıyla Semir provakatörü hareketi geçirildi. Sömürgeciler için artık telaş başlamıştı ve bu nedenle bütün kolların panik içerisinde oynadılar. Semir provakatörünün "erken doğum yaptım" demesi tam da bu nedenleydi ve sömürgeciliğin PKK'nin geliştirdiği mücadelesine daha fazla dayanmayacak bir telaş noktasında olduğu ortaya koymaktaydı.

Ancak, daha önce "Şterka Sor" ve "Tekoşin" örneklerinde olduğu gibi, Semir provakasyonunun da PKK karşısında sonuçsuz kalması kaçınılmazdı. Daha doğrudan günden düşmanın çok çeşitli saldırı ve komplolarına maruz kalan PKK, kendi gelişimini her

çıklarının bir sonucu olmanın da ötesinde, böylesine bir temele dayanmaktadır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı bu yaklaşımları, onları devrim karşısında kokmuş bir gericiğe sürüklemektedir. Nitekim Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve PKK'nin dayattığı militan devrimciliğe karşı, provakasyona sahip çıkıp ona kucak açmaları, sosyal-söven mantığını nerelere kadar varacağını gösteren en somut örnek olmuştur.

Yine, Kürt küçük-burjuva reformistleri de, halkımızın kurtuluş sorunlarıyla en küçük bir bağlantıyı sağlamadığını, sözde talepleri olan "otonomi" için bile adım atma cesaretinden yoksun olduklarını, halkımızın gücüne güvenmediklerini, en son olarak Avrupa sosyal-demokrasininin kucakına sığınarak ve ulusal direniş mücadelemize yönelik saldırılarını buradan sürdürerek ortaya koymuşlardır. Değil ulusal kurtuluş amaçları için mücadelede etmek, bunun gerçekleştirileceğine inanıp bile duymayan bu çevreler kendi yaşamlarını örgütlemeye kaygıları içerisinde kavrınmakta

olarak değerlendirildi. Bu süreçte, düşmanın provakasyon faaliyetleri de alabildiğine geliştirildi. Çok yönlü olarak sürdürülen bu provakasyon faaliyetlerinde örgütler için dağıtılmaya, parçalanmaya ve tasfiyeye uğratılmaya çalışıldı. Avrupa sosyal-demokrasininin ideolojik planda etkilemeye çalıştığı bu süreçte, Dev-işçi örneğinde olduğu gibi bir çok "örgüt" kendilerini bu kışkırtan kurtaramadılar. Militan devrimciliğin yerine pasifizim ve teslimiyetin, örgütlü mücadele yerine örgütsüzlük ve dağınıklık, kolektif ruh ve çalışma yerine bireycilik, demokrasi adına başı bozukluğun, toplum hakları yerine kişisel hak adına ahlaki düşkünlüklerin geliştirilmeye çalışıldığı bu süreçte, Avrupa, örgütsel ve kişisel planda devrimciliğin tükenme noktasına getirildiği, cuntanın namıdır ve işkence tezgahlarıyla başaramadığını başarma çabasının sürdürüldüğü bir alan oldu. Ve, emperyalizm, bu konuda hiç de küçümsenmeyecek başarılar da elde etti. Gerçekte bu, faşist Türk cuntasının emperyalist devletlerle işbirliği halinde sürdürdüğü devrimi tasfiye hareketiydi ve karşısına çıkarılması gereken şey, en küçük bir taviz bile vermesiz militan bir devrimcilikti.

PKK, örgütlü bir mücadeleyle böyle bir devrimciliği dayattığı ve büyüttüğü içindir ki, her yönden çok çeşitli saldırılar yüz yüze geldi. Bir yandan ideolojik dayatmalara, adına "demokrat" ve "devrimci" denilen gazeteler eliyle kadrolar ve kitleler bu devrim karşıtı düşüncelerin etkisi altına alınmaya çalışırken, provakatörler de hareketleri gerçekleştirmek için bir yığılma gerçekleştirmek istendi. PKK direnişçiliğinin varlığı, devrimin yaşamasının temel bir garantisidi ve bunun her ne pahasına olursa olsun ortadan kaldırılması gerekiyordu. Semir provakatörü almış olduğu rolünü tam da bu noktada hızlandırdı. İçten yalancı faaliyet göstermeye yöneldi. PKK'nin hazırlıklarını ülkenin doruklarına yoğunlaştırdığı ve tüm güçlere de faşizme ve sömür-

törlü düşman çabaya karşı militan bir devrimciliği dayatarak sağlamış ve PKK iradesi ile örgütsel varlığını sarsılmaz olduğu yaşanan pratikte de kanıtlanmış bir oluydu. Nitekim, Semir provakatörü kendisini daha fazla uzaklaştırmaya ve bütün çirkeflikle açığa çıkardı. Halkımızı yüreğinden hancılarımıza çalışan günümüzün Raiber'i, suçlarının açığı çıktığı anladığı noktada kurtuluş başkalarının kanatları altına sığınmakla buldu.

Sömürgecilğin dayattığı bu provakasyon, devrimci çalışmalarını derinleştirerek boşa çıkaran PKK, provakasyonun boyutlarının Kürdistan ve Türkiye devriminin tasfiyesini amaçlayan bir kapsama dayandığı olduğu görülmektedir. Bu konuda tüm devrimci-demokratik güçleri uyarmaya çalıştı ve tedbir almaya çağırıldı. Ancak zaten kendileri de önemli oranda provake edilmiş olan sosyal-söven ve Kürt küçük-burjuva örgütleri ya da gerçeği görmezden geldiler, ya da provakasyona kucak açarak ona ağıttan destek vermeye yöneldiler. Öyle ki, devrim ve halkın çıkarlarını bir köşeye bırakarak kendi iltica yaşamlarını örgütlemeye gailisine düşmüş olan bu örgütler, kendileri için çizdikleri yaşamın önünde doğrudan PKK'yi engel olarak gördüklerinden, PKK'ye karşı "kutsal ittifaklar" oluşturma çabaları içine girdiler.

Sosyal-sövenizm açık yüzüyle bir kez daha kendisini ele verdi. Cunta sonrası, mücadelemizin bir dayatması olarak Kürdistan gerçeğini kabul etmeyen bir görünüm, kendi tabanlarının da dayatması ile her bir adıta Kürt ulusunun "sempatizant" kesilen sosyal-söven güçler, gerçekte bu halkın bağımsızlık iradesine en küçük saygılarına olmadıklarını, Kemalizm aşamadıklarını ve kemalist mantıkların üzerine çekmeye çalıştıkları cıların her an dökülmeye hazır bir yalancı kabul olduğunu ortaya koydular. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve öncü güçleri inkar ve engellemek için gösterdikleri çaba, bunlar açısından sadece dar örgütsel

ve yüreklerindeki inançsızlığı bir hastalık gibi yaymayı ve halkımızın mücadelesine saldırını varlıklarının koşulu olarak görmektedirler. 15 Ağustos eylemleri sonrasında, küçük-burjuvazinin reformist temsilcisi Bay Kemal Buray'ın PKK hakkında bir işve gazetesiyle yaptığı mülakat bu açıdan ilginç bir örnek oluşturmaktadır. Açık ki, bunların nitelikleri, bağlantıları ve amaçları hakkında daha fazla yazmaya gerek yoktur. Onlar zaten hergünkü pratikleriyle-eylemsizlikleriyle ve mücadeleyle saldırılarıyla gerçek yüzlerini, gizlemeye bile gerek duymaksızın sergilemekte ve kamuoyu bizzat bu gelişmeler içinde onları tanımaktadır.

Dönem kesin bir ayrışımı sağlamış durumdadır. Ulusal kurtuluş, demokrasi ve sosyalizm için mücadele eden güçler; bu mücadeleden duydukları korkuyla bugün teslimiyet bayrağı altında toplananlar belirgin bir hale gelmiş; süreç kendi akışı içerisinde devrim saflarında bulanklık yaratmaya çalışanları kuyuya vurmuştur. Bu saflaşmada PKK, belirgin bir role sahiptir. PKK'nin dayattığı militan devrimciliği, direnişe sahip çıkış ve bunun ardından yürüyüşüdür ki, en zayıf olanaklar içerisinde bile çok güçlü adımlar atılmış, düşman çılgına çevrilmiştir. Devrim kaçını, yığınlar ve teslimiyetçiler için bir çılgınlık olarak değerlendirilen direniş, zindanlardan dağlara ve ovalara taşınmış, PKK II. Kongresi ile ilan edilen yeni dönem gerçeği ifadesini bulmuştur. Ve artık bundan sonra, Kürdistan da zulüm ve baskı, açlık ve sömürü ne kadar fazla olursa olsun, yırtılan bir kararlık vardır; şehit kanlarının ve bir bütün olarak PKK önderliğinin aydınlatıldığı bu yolda ilerlememiz önünde engel olunamayacaktır.

15 Ağustos eylemleri, bir halkın en kıt olanaklar içerisinde ve her yönden gelen saldırılar ortamında, sadece ve sadece kendi öz gücüne güven temeline dişi ve tırnağıyla yarattığı bir mevzi olmuştur. Bu mevzi, halkımızın öz gücüne güven duymayan, 600 bin kişilik Türk ordusunu göstererek "bu

güce karşı mı savaşıcağsınız" diyen teslimiyet tacirlerine de en güzel cevaptır. Bir halkın, eğer kurtuluşu doğrultusunda inanç ve kararlılıkla ileri atılıyorsa, ne kadar küçük ve zayıf olursa olsun ve düşmanları ne kadar çok ve güçlü görünürse görünsün, adım adım da olsa ilerleyeceği ve bu adamların onu zafere kadar götüreceği, şimdi halkımız için yaşamın içinde görülen bir gerçektir.

Halkımıza güç ve cesaret veren, coşku ve sevincini artıran böyle bir gelişmenin, her yönden saldırıya uğrayacağı açıktır. Nitekim eksi teraneler yeniden tekrarlanmaya başlanmıştır. "PKK halkı katliama götürüyor", "sömürgeciler bundan yararlanarak şimdi köylere saldırarak ve halkı baskı yapacaklar, yanlış bir eylemdir, macedarın" gibi sözler sıkça duyulduğunda, hiç bir şaşkınlık duymamaktayız. Ama, yine de belirtmek gerekir ki, faşist bir sömürgecilğin her türlü baskı ve işkenceleri altındaki bir halkın direnişine, bağımsızlığa olan susamışlığına en azından saygı gösterilmesi bilinmelidir. Düşmanın baskıların artışı, direnişin neden olarak göstermek ve hem de bunu devrimciliğe ve demokratik adına yazmak belki de dünya tarihinde en az görülen bir uşaklık örneğidir. Halkımızı her türlü işkence ve baskılara gün gün yok etmeye çalışan bir düşman karşı karşıya olduğu ve bu düşmanın atılan her direniş adımıyla kanla, bombardımanla, süngüleriyle yok etmek isteyeceği bilinen bir gerçektir. Bu düşmanın açık olan kimliği ve halkımız tarafından da bilinmektedir. Ama halkımız, böyle bir düşmana karşı verecek kayıplar ne olursa olsun savaşmak zorunda olduğunu, bunun her şeyin ötesinde bir insanlık borcu olduğunu da bilmektedir. Ulusal bağımsızlık amaçlarına ulaşmak için daha attığımız ilk adımda şehitler vermiş bir halk, bir direniş hareketiyiz. Yolumuz belirgin ve açıktır. Bu yol, Kürdistan'ın dört bir tarafını sulayan şehit kanlarıyla, zindanlarda ölüm pahasına yükselen direnişle açılmış, aydınlatılmıştır. Şimdi herkes, biraz haddini bilmeli, eğer düşman savunulacaksa, düşmüş olan maskelerin ardına hala gizlenmeye çalışma gibi utanmazlıklardan vazgeçmelidir.

Şimdi, halkımızın ve dünya ilerici güçlerinin gözleri dağ doruklarına çevrilmiş durumdadır. Ulusal direnişin bayrağı burada yükselmektedir. Geleceğimizi belirleyecek olan bu adımları karalamak ve saldırmak hiç kimseye bir şey kazandırmaz. Türk sömürgecileri ve emperyalistler o çok güvencileri yalınlarla sayılan ordularıyla zaten kararlılıklarını gösteren 15 Ağustos direniş ve saldırı eylemlerinde verimlidir. Halkımız öz kurtuluş amaçları doğrultusunda yedi-dört-yetmiş böyle bir savaşa hazırlanmakta ve atılan her adımda bu konuda inancını daha da büyütmektedir.

15 Ağustos direniş ve saldırı eylemleri, yaygın bir biçimde boy atacak olan ulusal direnişin meşalesini dağ doruklarına dikmiştir. Şimdi, tüm bir halk olarak önümüzde büyük görevlerin olduğu, büyük acıları katlamak gerektiği daha açıktır ve bu halkımızda da kavranmıştır. Her türlü saldırı, provakasyon ve karalamalar boşa çıkarılarak planları işleme altına cunta ve emperyalist efendileri çılgına dönmüş durumdadır. Ve biz biliyoruz ki, direnişimizi büyütüp daha geliştirdikçe, düşmanın çılgınlığı da artacak ve çağımızın tank olduğu en amansız bir savaş ortamı içinde Kürdistan halkının sesi boğulmak istenecektir. Bu, uzak bir geleceğin değil, yakın bir dönem gelişmeleri olarak daha bugünden görülmektedir. Öyleyse, başta ulusal direnişin öncü gücü olmak üzere tüm bir halk olarak, amansız saldırılara karşı amansız bir direniş hareketini geliştirmeli doğrultusunda önümüzdeki görevleri yerine getirmek için bütün olanaklarımızı, gücümüzü ve inancımızı ileri atmalı ve hiç bir engeli tanımayalım.

★★★

12 EYLÜL DARBESİ YENİ BİR YILDÖNÜMÜNE DAHA GİRERKEN SORUNLAR VE GÖREVLERİMİZ

M. AGİR

1 - TÜRK BURJUVAZİSİNİN GELİŞİMİ, KEMALİZM VE 12 EYLÜL

12 Eylül sömürgeci-askeri faşist Türk diktatörlüğü 5. yılına girerken, Kürdistan Ulusal Direniş Süpalesi de yeni bir dönem yükselişini yaşıyor. Baskı ve karanlıklar döneminin yitildiği, şafak vaktinin açtığı; PKK önderliğinin devrimin Marksizm-Leninizm rehberliğinde geliştirilip, güçlendiği bir dönem olarak da adlandırabileceğimiz, yeni dönem: her türden yıkıcılığı, tasfiyeciliğe ve ajanprovakatör faaliyetine güçlü darbeler indirildiği; Kürt küçük-burjuva reformist-milliyetçi ve sosyal-söven güçlerin maskelerini düşürüldüğü, Kürdistan Ulusal Direniş Cephesi'nin pratik çözümünün gündemleştiği ve halkımızın 15 Ağustos direniş ve saldırı ruhu temelinde bağımsızlık ve özgürlük savaşına atıldığı bir dönemdir. Böylesi güçlü gelişme ve değişikliklerle karşıladığımız cuntanın yeni bir yıldönümünde, bir kez daha 12 Eylül faşizminin iktidara getiren koşulları ve geleceğine, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketinin sorunları ve görevlerini, yine KUKH ve onun önder gücü PKK'nın rolü ve önemi kusa da olsa değinmekte; bugünü ve geleceği kavramak açısından olduğu kadar, mucadelenin vardığı aşama açısından da zorunlu olarak vardırı.

İktidara gelisinden bu yana 4 yıl gibi uzun bir zaman geçmiş olmasına rağmen, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi ve Kürt küçük-burjuva reformistleri birakılmı cuntaya karşı ciddi bir mücadeleye örgütlemeyi, geliştirmeyi; adeta bataga saplanırcasına bir türlü atamadıkları eksik ve yetersizliklerini aşmada ve bunların üzerine -giderek temelinde- yönelme güç ve cesaretini bile gösterememektedirler. Her yönüyle büyük bir çürüme ve dağılma içinde olan faşist cuntaya karşı, halkın kin ve öfkesi adeta bir sel gibi taşma noktasına gelmiş olmasına rağmen, örgütlü bir müdahaleyi gerçekleştirememektedirler. Herbiri elini kavuşturarak, kitlelerin kendiliğinden devrimi gerçekleştirdiği ve kendilerinin de bunun üzerinde yer aldığı "günlerin" hayalini görmekte ve bunun ruysı ile yaşamaktadırlar. Halbuki biraz da olsa, bu uykudan uyanıp çevrelerine baksalar kendilerinin gerçeklerden ne kadar uzak olduklarını çok rahat görebileceklerdir.

Türkiye "sol"u ve Kürt küçük-burjuvalarında böylesi bir durumun ortaya çıkması, sadece 12 Eylül sonrası ortaya çıkan gelişmelere bağlanamaz. Bunun özellikle de Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi açısından kökleri daha derine dayanan nedenleri bulunmaktadır. Yoksa, bu cunta sonrası izlenen yöntem ve taktiklerin tek başına geliştireceği bir durum değildir. Bu nedenle, Türkiye "sol"u'nun içinde girdiği durumu kavramak için, zorunlu olarak, geçmişe uzanmak ve Türk burjuvazisinin oluşumunu ve bu sırada "sol"un içinde girdiği durumu izah etmek gerekmektedir. Türk burjuvazisi daha doğuşunda "sol" a karşı ezme ve satınalma taktiklerini oluşturmuş ve bunu uygulamada başarılı da olmuştur. "Sol" ise, kemalist burjuvazinin bir uzantısı haline gelerek, onun dayattığı sınırlar çerçevesinde bir hareket geliştirmiş; Misak-ı Milli sınırlarını aşmamayıp, adeta onu koruyan bir güç durumuna gelmiştir. Tabii ki böyle bir durumun ortaya çıkmasını tarihi kökleri derinde olacak ve ancak burası kanıtlanıncaya bilince çıkarılabilecektir. İşte, bundan dolayı birçok yazımızda ifade etmemize rağmen, biz yine bu yazımızda da böylesi bir yönetime zorunlu olarak başvuracak ve gerçekleri bir kez daha aktaracağız.

"Sonderce dikkat çekici olan bu hususa, açıklık kazandırmak gerekmektedir. Çünkü bugün birçok bakımlardan ikinci cumhuriyet olarak da adlandırılabilir olan 12 Eylül faşist darbesinin kökleri cumhuriyetin kuruluş yıllarına kadar uzanmaktadır, bu darbe ideolojisi ve siyasal özellikleri itibarıyla daha çok o döneme ve Kemalizme dayandırılmış bulunmaktadır. O nedenle de, Türk burjuvazisinin cumhuriyet adı altındaki ilk iktidar gaspına, dikkatlice bakmak gerekir." (12 Eylül Faşist Rejimi 4. Yılına Giren Genel Durum, Sorunlar ve Görevlerimiz, syf: 28-29) Osmanlı sultanlığıyla uzlaşma içerisinde iktidara gaspına yönelen Türk burjuvazisi, İttihat ve Terakki'nin I. Dünya Savaşında yenilgi almasıyla bu şansını yitirmişti. Dağılan imparatorluk koşullarında yaşama umutları arayan Türk burjuvazisi, İttihat ve Terakkicilerin bir başka kliğine, kemalist burjuvaziye dayanarak, iktidara yürümüştü. İttihatçılara nazaran daha gerçekçi davranan M. Kemal, uluslararası koşulların elverişliliğinden yararlanarak, Türk Ulusal Kurtuluş Hareketinin başına geçerek, TC'yi kurmuştur.

Cumhuriyetin kuruluşu ilginçtir. M. Kemal bir gecede yeni yönetimin, cumhuriyet olarak ilan edileceğini arkadaşlarına söyler ve onları

da kabul etmesiyle, ilan edilir. Cumhuriyet kuruluş deneyimi geçiren ülkelere bakıldığında, cumhuriyet için mücadele ve savaşım uzun yılları kapsamak ve çok öncesinden toplum ve rejim tüm kurum ve yapılarıyla buna hazırlanmaktadır. Kemalist diktatörlükte bunun en ufak bir örneğine bile tanık olamayız. Herşey bir gece içerisinde olup, bitirilir. Cumhuriyetlerin nasıl kurulduğu ve ilan edildiği hakkında birazcık da olsa bilgisi olan her akılabilecek kişi, TC'nin nememen, sahte birşey olduğunu görmekte gecikmeyecektir.

Daha doğuşunda böyle gerici özelliklerle ortaya çıkan Türk burjuvazisinin gerçek yüzü o dönemde açığa çıkmamışsa, bu, koşulların henüz yeterince elverişli bir duruma gelmemesinden dolayıdır. Yoksa, bazılarımlı yakıştırma çalıştıkları ileriye bi. özelliklerinden kaynaklanmamaktadır. İktidara oturuş biçimi ve muhalefete karşı takındığı tutum gözönüne getirildiğinde bu durumu görmek o kadar zor bir şey değildir.

TC burjuvazisinin yaşadığı bu döneme başka ülke deneylerinden de örnekler gösterilebilir. Bu örneklerde, rejim faşizm olarak değil, onun bir ön biçimi olarak değerlendirildiği gibi, kemalist diktatörlüğü de, bu biçimde ve hatta gerici olarak bunlardan daha ileri bir konumda olarak değerlendirmek gerekir. Fransa'da Louis Bonaparte, Almanya'da Bismarck, Rusya'da Kornilov için söylenir, Türkiye'de Kemalizm için daha fazlasıyla söylenebilir. O, cumhuriyet ve parlamento maskesi altında gizlenen koyu bir yarı-faşist, yarı-askeri diktatörlüktür. "Denilebilir ki, Türk burjuvazisinin cumhuriyet biçiminde lanse etmeye çalıştığı kemalist diktatörlük, aslında daha gerici diktatörlüklerin de öğelerini içinde taşıyan Türk Bonapartizminden başka bir şey değildir. Bu öyle bir diktatörlüktür ki, sadece işçi-köylü düşmanlığı yapmak, komünistleri, demokratları ve ezilen halkları katletmekle kalmamış, burjuva ve küçük-burjuva güçler üzerinde de sert baskıları uygulamıştır." (Age, syf:35)

Milli yönü ve kendi iç dinamikleriyle gelişmesi zayıf olduğundan, kemalist burjuvazinin faşist öğelerle ortaya çıkması daha da ağırlık kazanır. Daha çok imparatorluk fideliğine ve emperyalizmle sıkı ilişkiler içinde gelişen Türk burjuvazisinin yönelimleri de bu çerçevede olacaktır. Feodal-komprador ilişkisi ile hem imparatorluğa ve hem de emperyalizme bağımlı olan Türk burjuvazisi, adeta Alman burjuvazisinin bir beslemesi olarak, deyim yerindeyse piç olarak dünyaya gelmiştir. İttihat ve Terakki döneminde Alman emperyalizmi ile içerisinde girilen sıkı ilişkiler, emperyalizme olan bağımlılığı arttırmıştır. Bu nedenle, kemalist burjuvazi de daha iktidara gelmeden hem emperyalizmle ve hem de sultanlıkla bağlarını oluşturmıştır.

M. Kemal daha savaş içerisindeyken emperyalizmle uzlaşma yollarını aramıştır. Yine bililir, M. Kemal Anadolu'ya sultanlıkla aldığı görev üzerine, isyanları bastırmak ve imparatorluğun egemenliğini sağlamak için geçer. Anadolu'da, isyanları bastırmasının imkansız olduğunu gördüğünden, ulusal kuruluş hareketini başına geçer. Hatta bu dönemden sonra da sultanlıkla ilişkilerini sürdürür ve sık sık çektiği telgraflarda padişaha bağlılığını dile getirerek, uzlaşma yolları arar. Cumhuriyet ilanına kadar, M. Kemal'in kafasında yer alan iktidar biçimi, sultanlıkla uzlaşarak ortak bir yönetim oluşturmaktır. Fakat, imparatorluğun dağılması ve halktan önemli oranda tecrit olması da, kemalist burjuvaziyi böylesi bir planı uygulamaktan vazgeçirtmiştir.

Yine, Kemalizmin katliamcı ve azgın gerici yüzü, daha savaş yıllarında açığa çıkmış ve halklara karşı kullanılmıştır. Ermeni ve Rumların mallarını gaspaarak ~~paşazim~~, başta Kürtler olmak üzere, Ermeni, Rum ve diğer azınlık halkları vahşi ve barbar katliamlardan geçirmiştir. Böylece bir yandan gelişilecek herhangi bir muhalefetin önüne geçerken, diğer yandan da Misak-ı Milli sınırları üzerinde egemenliğini pekiştirir.

Kemalist burjuvazinin iktidara geliş döneminde üzerinde durulması gereken diğer bir husus da, "sol" a karşı yürütülen yöntem ve taktiklerde başarılı olunmasıdır. TKP'nin kemalist burjuvaziye değerlendirmedeki eksik ve zaafından da yararlanılan M. Kemal bizzat kendisinin verdiği bir emirle, Mustafa Suphi ve yoldaşlarını katletmiştir. Geride kalan önderleri de satın almayı veya kuyrukcu bir duruma getirmeyi başaran M. Kemal, Süreyya Aydemir, Vedat Nedim Tör gibi satılık "komünistler" eliyle TKP'yi tasfiye etmeyi ve kendisinin bir uzantısı haline getirmeyi gerçekleştirmiştir. Hatta bu dönemde sahte komünist partileri kurdurtarak, kendisini "sol" gösterme çabalarını daha da ileri götürmüştür. Bu konuda, "12 Eylül Faşist Rejimi 4. Yılına Giren Genel Durum Sorunları ve Görevlerimiz" adlı broşürde şöyle denmektedir: "Bu diktatörlüğün komünistlere karşı tutumu ise, dünya çapında

bir üne sahiptir. TKP örneğinde görüldüğü gibi Kemalizm, komünist hareketi gerek yoketme ve gerekse kuyrukcu yapmaktaki, sonderece başarılı bir örnek sergilemiştir. Kemalistler bu partiyi, bir kısım unsurlarını yok ederek ve diğer bir kısım unsurlarını da içinden ele geçirerek en sadık bir kuyrukcu haline getirmişlerdir. TC'nin komünistler üzerindeki bu yöntemi, bugün bile, alınması gereken önemli derslerle doludur. Bizzat sahte bir komünist partisi kurması ise; Kemalizmin bu konudaki azgınlığının bir başka kanıtıdır." (Age, syf:46)

1925-40 yılları arasında, Kürtleri, Rumları ve Ermenileri vahşice kıyıtan geçirirken, egemenliğini daha da güçlendirerek, koyu bir asimilasyon altında bunların ulusal varlıklarına kastetmek istemiştir. Bunların yanı sıra, birlikte iktidara olduğu burjuva muhalefete bile tahammül edemeyen kemalist burjuvazi, Terakki Perver Cumhuriyet ve Halk Fırkası örneğinde görüldüğü gibi, en liberal muhalefeti bile ezmiştir.

Doğuşu, gelişmesi ve iktidara oluşu döneminde böylesi özelliklerle şekillenen kemalist burjuvazi, açık ki, günümüzde de, daha işin başlangıcında kazandığı bu özelliklerini sürdürecektir, bir çöküş aşamasını yaşadığından dolayı, bu özelliğini daha da ilerletip, geliştirecektir.

1950'lere gelindiğinde tek şef-tekt parti yönetimine son verilecek çok partili sisteme geçiş sağlanmıştır. Çok partili sisteme bizzat tek şef-tekt parti döneminin yaratıcıları tarafından geçilmiş ve evrimci bir gelişim yolu izlenmiştir. Dünya çapında faşizmin geriletiliği, demokratik eğilimlerin geliştiği bir döneme denk düşen Türkiye'deki bu adım, demokrasiye geçiş olarak değerlendirilemez. Örnekleyle karşılaştırıldığında çok geri bir konumda olduğu gibi, aynı zamanda faşist özellikler taşıyan bir geçiş olduğu açıkça görülmektedir.

Ağırlıklı olarak, orta burjuva kesimlerin içinde yer aldığı CHP'den, daha çok sanayileşme temelinde giderek tekelleşmek isteyen toprak ve ticaret burjuvazisinin içinde yer aldığı DP ayrılacak, CHP ile iktidara mücadelesine girişti. Fakat, burjuva çıkarlarını savunmada CHP ile DP arasında öyle ciddi farklılıklar yoktu. DP'nin kuruluşu Türk burjuvazisinin uluslararası tekellerle işbirliği temelinde daha da gelişme arzusunun dile getiriyordu.

Kapitalizmin gelişmesi temelinde toplumdaki ayınma gelişmiş, işçi sınıfının oluşumu hızlanırken, köylülük parçalanmış ve yoksul köylülük önemli bir güç durumuna gelmiş ve yaygın bir aydın-geçenlik tabakası ortaya çıkmıştı. Bu da toplumdaki gelişim ve değişimleri hızlandırmıştı.

DP iktidarı altında hızlı bir tekelleşmenin yaşanması, küçük ve orta burjuva kesimlerin çıkarlarını sırtlaması anlamına geliyordu. daha önceleri devlet eliyle çıkarlarını güvence altına alabilen bu kesimler, bu durumla artık kendilerini ayakta tutamaz duruma gelmişlerdir. Bunun yanı sıra, işçi, köylü ve aydın-geçenlik kesimlerinde de DP iktidarına karşı hoşnutsuzlukların gelişmesi ve daha büyük tepkilerden korkulduğundan daha çok ordu içindeki orta ve küçük-burjuva kesimler tarafından 27 Mayıs 1960 darbesi ile iktidara el konulmuştur. Darbe orta ve küçük-burjuva kesimler tarafından gerçekleştirilmiş olmasına rağmen, sonuçlarından işbirlikçi sanayi burjuvazisi yararlandı. Tekelci burjuvazi, kendi gelişimi için darbeyi bir basamak olarak kullanan işbirlikçi sanayi burjuvazisi, orta ve küçük-burjuva kesimlerin muhalefetinden yararlanarak, ticaret ve toprak burjuvazisini arka plana iterek öne çıktı. 27 Mayıs darbesi köklü değişikliklere yol açacak bir nitelikte değildi. Ancak siyasal açıdan önem taşıyan bir olay durumundadır. Bu nedenle, toplum bünyesinde ciddi değişiklikler sonuçlanmadı.

"Darbenin en önemli sonuçlarından biri de oluşturdığı 1961 Anayasasıdır. 27 Mayıs anayasası da denilen bu yeni anayasa, Türkiye'de çok partili cumhuriyete, sınırlı da olsa demokratik bir nitelik verdi. Diğer bir deyişle, hastalıklı Türk burjuva demokrasisinin sınırlarını genişletti. Ama unutmamak gerekir ki, bu 'demokratik' anayasa bile süngülerin gölgesinde oluşturuldu, Marx'ın 'Louis Bonaparte'ın 18. Brumaire'de dediği gibi 'Anayasa daha sonra süngüler altında katledildiyse de, anayasayı daha anasının bağında gene süngü darbeleri ile, hem de halka doğrultulmuş süngülerle koruduğunu ve anasının da onu süngülerin yardımıyla dünyaya getirdiğini unutmamak gerekir.' (Age, Syf:53)

27 Mayıs darbesi görünümde bazı değişiklikler yaratmasına rağmen, özünde hiçbir değişikliği ortaya çıkarmamıştır. Ortaya atılan "demokratik haklar" denilen şeyler aslında "sol"u oyalamanın taktiklerinden başka birşey değildi. Nitekim, "sol" kendisini bunlara kapıttırarak, tümüyle "demokratik haklar" demiş başka şey söylememiştir. Mücadelesini

ve hareket tarzını bu çerçeveye sınırlamışlardır.

27 Mayıs darbesi ile daha da palazlanan işbirlikçi sanayi burjuvazisi, tekelleşme yönünde ileri adımlar atarken, adım adım devletle de faşizmi geliştirmişti. 70'li yılların başına gelindiğinde, devletin yönelimi giderek belirginleşmiş ve sola karşı en sert yöntemlere başvurmuştu. Solda, reformist çeperin kırılması doğrultusunda radikal çıkışların yaşanması ve aydın-geçenlik hareketinin giderek halk arasında daha geniş taban bulmaya başlaması karşısında, tekeli burjuvazi faşist yüzünü göstermeye başlayarak, devrimci hareketin üzerine en sert bir biçimde yöneldi.

12 Mart askeri faşist darbesine bu koşullar içinde gelindi. Devrimci hareketin önderlerini katlederek etkisiz kılan işbirlikçi-tekeli burjuvazi, orta ve küçük-burjuva kesimlerden gördüğü tepkiden ve henüz kendisinin de hazır olmasından dolayı faşizmi kurumlaştırmaya, başını geçici de olsa biraz daha geri çekmiştir.

Fakat, bu hedefinden vazgeçmemiş, bizzat darbenin koşullarını hazırlayarak, yeniden iktidara elkoymanın planlarını yapmıştır. Giderek adım adım da bu hedefine yaklaşmıştır. Faşizm bu şekilde her gün biraz daha yaklaşırken, sol ise, adımı da gelişmeleri göremez bir durumda hareket etmekteydi.

Özel Harp Dairesi ve Kontrgerilla eliyle ordu içinde faşistleştirilmeye geç verilirken, MHP'nin toplumsal tabanı genişletilmeye çalışılmış; böylece darbe faşizmin kolayca iktidara gelmesinin koşulları hazırlanmıştır. Maraş katliamı, ardından giderek kapsama genişletilen sıkıyönetim uygulamaları artık faşizmin habercisi olmuştur. 12 Eylül 1980'e gelindiğinde, faşizmin geleceği çok açık görünüyordu. Bunu ortaya çıkarmak o kadar zor birşey değildi; veya daha olmayı gerek yoktu. 12 Eylül darbesi, muhalefetten en ufak bir tepki dahi görmedi. Hatta, Demirel'ler, Ecevit'ler cuntanın başa gelmesine en yakın yardımcı göstermişlerdir.

Bu duruma rağmen "sol" bilinen rotasına adeta ısrarla devam etti. "Türkiye sol güçleri herşeyden önce, düzeni tahlil etmekte yetersiz kalmış; hangi düzenle savastıklarını, ne teoride ne de pratikte gösterememişlerdir. Bu güçler, yıllarca burjuvaziye atıp tutmuşlar, faşizm üzerine ahkâm kesmişler, ancak hiçbir program ve strateji ile düzene karşı yürüyeceklerini bir türlü ortaya koymamışlardır. Denilebilir ki onlar, savastıklarını iddia ettikleri şeyin kendisiyle değil, gölgesi veya hayaliyle savastıklarını. Halbuki iktidar için ve hem de en sinicte geliştirilen faşizme ve diğer kurumlara karşı savaşım; gölgelere karşı yürütülen bir savaşım değil; hiçbir hata ve yetersizliği affetmeyen gerçek ve kızgın bir savaşım.

Ama Türkiye'de sol, iktidarı için savaşı hiçbir zaman böyle anlamamıştır. Teori adına kesmecekleri, program adına programsızlığı, eylem adına eylemsizliği ve örgüt adına örgütsüzlüğü alabildiğine derinleştiren bu güçler, devrimci şiddet adı altında yürüttükleri ilkesiz eylemlerle de, düşmanı bu alanda geri letmeleri bir yana, daha da güçlendirmişlerdir." (Age, syf: 67) Bu durumda da cunta başa gelmede kozlarını daha rahat oynamıştır. Uluslararası dayanaklarına da dayanarak, varlığını yaşatmak ve içine girdiği çöküş ve çürüme sürecini durdurmak için, 12 Eylül darbesini gerçekleştiren işbirlikçi-tekeli burjuvazi, böylece faşizmi kurumlaştırmaya doğrultusunda adımlarını hızlandırmıştır. Bu darbe, aynı zamanda şimdiye kadar gerçek yüzü çeşitli nedenlerden dolayı açığa çıkması olan, Kemalizmin hortlatılmasından başka şey değildir.

"Düzenin kurucuları bu döneme ister '2. Kurtuluş Savaşı' ister 'cumhuriyetin yeniden kuruluşu', isterse 'Atatürk ruhunun yeniden diriltilmesi' desinler ve yine isterse 'yeni bir demokrasiyenin temellerini atmakta olduklarını' iddia etsinler; bu cafaçlı sözlerin altında yatan gerçek, çöküşe giden Türk kapitalizminin, yalnız fiziki anlamda değil; ideolojik, siyasal vb. tüm alanlarda varlığını ancak, bastan ayağa çıplak zor aygıtlarla bezenmiş bir faşist diktatörlükle ayakta tutabildiğidir. İşte bu dönem üzerinde yükselen 2. Atatürk Kenan Evren böyle bir dönemim kurucusu, dönemin iktidarı biçimi olarak lanse edilen Kemalizm böyle bir Kemalizm, yine tüm bunları formüle eden cumhuriyet de böyle bir cumhuriyettir." (Age, syf: 70)

Bu anlamıyla da çok yeni bir şeymiş gibi gösterilmek istenen 12-Eylül darbesi aslında kökleri tarihsel-toplumsal geçmişinde bulunan ve daha Kemalizmin doğuşunda varolan bir özelliktir. Türk burjuvazisi daha doğuşunda orduya dayandığı gibi, çürüme ve çöküş aşamasında da yine orduya teslim olarak, ona dayanıp yaşamak istemektedir. Kemalistler, daha doğuşunda burjuvazinin tüm kesimlerini temsil ediyor veya hepsinin çıkarlarını yansıtıyordu; fakat tekelleşmenin hızlanması ve

ayrışmasını sağlanması ile giderek bir yüzü işbirlikçi-tekkelci burjuvazinin faşist eğilimi biçiminde ortaya çıktı. Bir anlamda da giderek kendi gerçek temeline oturdu.

Parlamento maskesi ile yüzü gizlenmeye çalışılan faşizmin, bu yüzünün örtülmeyeceği açıktır. Şimdi değil, geçmişinden buyana Türk parlamentosu sürekli bir biçimde düzenin yüzünü gizleme aracı ve sahte bir demokrasinin görüntüsü olmuştur. Hele faşizm koşullarında bunun sahteliği daha da ileri olacaktır. Bu nedenle faşist cuntanın "demokrasiye dönüştür" vb. biçimdeki sahtelikleri "parlamento seçimi" gibi oyunları birer aldatmacadan başka bir şey değildirlir.

Cunta başı Evren sık sık "demokrasiye geçişin I. evresini tamamladık, ikinci evresindeyiz" biçiminde yönlü ifadelerle bulunmaktadırlar. I. evre denilen, Danışma Meclisi seçimi, anayasa ve partiler kanununun çıkarılması dönemidir. Bu girişimlerle faşist cunta, ne kadar sadist, halk düşmanı unsur varsa, Danışma Meclisi'ne seçmiş ve bunlar eliyle kanunlar çıkarmıştır. Çıkarılan bu kanunların demokrasisi ile ne derece bağları olacağı ortadadır. Cunta adım adım tüm planlarını uygulayarak, önüne koyduğu hedeflere ulaşmak istemektedir.

Anayasa ile kendi diktatörlüğünü kurmuşlaştırın Evren cuntası, seçimlerle de faşizmin kurumlaşmasını tamamlamak istemistir. "Anayasa ve seçimlerin" cuntanın ayarlarını örtmeye çalışan birer incir yapağı olmaktadır öte bir değerleri yoktur. Bugün bile sürdürdüğü o kadar barbarlığı rağmen, tüm dünyaya "ben demokrasiyi geçtim, benim demokrasim budur, beni böyle kabul etmelisiniz" demektir. Bunu da eli-yüzü kan içindeyken söylemektedir.

Burjuva muhalefete bile tahammül etmeyen cunta, bunların seçimlere katılmalarına dahi mücadele etmemiştir. "BTP"yi kapatmış, SODEP ve DYP'yi ise seçimlere sokmamıştır. Burjuva muhalefeti ile cunta arasında bir çelişki bulunsun da; bunun cuntanın yıkılması ile sonuçlanma olanağı bulunmamaktadır. Çünkü burjuva muhalefeti özellikleri bunu yaratacak bir durumda değildir. Cuntanın yaptıklarını adeta sessiz kalmaları, onay vermeleri niteliklerini açığa çıkarmaktadır. Bir anlamda da Türkiye'de burjuva muhalefeti demokratik bir iktidara sonuclanmasının koşulları yoktur. Hatta iktidarı faşizme beceriksizce terkeden bu kesimin yeniden iktidara olma şansı da yoktur. "Hele hele burjuva demokratik anlamda hiç yoktur. Bunların burjuva demokrasisini geliştirmelerini beklemek eşyanın tabiatına aykırıdır. Bir kere çöküş aşamasını yaşayan Türk kapitalizminin, burjuva demokrasisine yönelmesinin objektif koşulları yoktur. Türk burjuvazisinin bundan sonra dayanabileceği tek nokta, sürekli artan baskı ve zor, yani faşizmdir. Ama halen burjuva demokrasisi gelebilir, ihtimali üzerine politika geliştirilen, eğer ard niyetli değillerse büyük bir gaflet içindedirler.

Türk burjuvazisinin olgunluk ve gelişme çağına bile, demokrasiyi ne kadar uygulayabildiği herkeşçe bilinmektedir. Çöküş aşamasında, en ağır bunalımını yaşayan Türk burjuvazisinin, burjuva demokrasisini uygulamak beklemek, eğer bilinceli bir ihanet değilse ham hayalden başka bir şey de değildir.

Evren bir burjuva muhalefet gelişmektedir, ama bu muhalefet, burjuva demokrat bir muhalefet değildir.

Bir başka deyimle bu muhalefet, burjuva demokratik bir iktidara sonuçlanamaz. Ordu içinde veya dışında, demokratik ya da gerici görünümüne, yani, yeni faşist kükler ve cuntalar çıkabilir. Ama bunların hiçbirisi gerçek demokratik adına ve burjuva demokrasisi için muhalefet etmeyecektir. Çünkü Türk burjuvazisi için artık açık olan bir şey vardır ki o da, işlerin ancak faşizmle idare olunacağıdır." (Age, syf: 126-127)

2 - 5. YILINDA FAŞİST CUNTAYI BEKLEYEN SORUNLAR VE GELECEĞİ

İçerde faşizmi kurumsallaştırma doğrultusunda bir hayli adımlar atan cunta, henüz önüne koyduğu hedeflere ulaşmaktan uzak bulunmaktadır. Ekonomik bunalımın ve sorunların çözmemiş, içerde yokluk, pahalılık, işsizlik alabildiğine artmış; sömürü derinleştirilmiş. Kitlelere bir "umut" gibi lanse ettirilen Özal hükümeti daha işe başlarken tökezlemeye başlamış, düşekalka güçlüğüyle yol alsın da, daha uzun süre bu şekilde yol alamayacağı da açıktır. İçerde kitlelerde muhalefet giderek yaygınlaşmakta yer yer patlamalara da yol açmaktadır.

Kitleler aşıktan kırılır derecesine gelmesine karşın, başta Turgut Özal olmak üzere, halkın tepesine çökmiş karabulutlar durumunda olan tüm hükümet yetkilileri "durum çok iyi, halk şikayet etmiyor" diyerek, adeta halkla alay etmektedirler. Yine halkın "aşıktan da kırılmasın, tekeller daha büyük vurgunlar vuruyor, işte bizim için iyi olan budur" demekte; durumların iyiliğiyle de zaten kastedilen budur.

Ekonomi için bir kurtuluş yolu olarak görülen dış ihracat mevduatının artırılması planı da tutmamış, zorla ve bazı fırsatlardan yararlanarak, bazı gelişmeler olanakları yakalamış; giderek bunların da tıkanması ile, kendisi de

tıkanmıştır. Bu gidişle raydan çıkan ekonomiyi değil düzeltmek, kendisinin de raydan çıkma durumuna vardır. Dış ticaret açığı büyümiş, ithalatın serbest bırakılmasına adeta bunun tuzu biberi olmuştur.

İlk altı ayını dolduran hükümet, neredeyse bir yıla yakın bir süre olmak, henüz yarıları bırakılmamış tedavi etmeyi, sarıms bile değildir.

Bunalımın bu şekilde gelişmesi, burjuvazinin çeşitli kesimleri arasındaki ilişkiyi de etkilese, fakat değişikliklere giderek bir düzeye yansımaktadır. Özal'ın başarısızlığı artık tartışılmaz bir gerçek halineyken, tüm muhalefil partiler görüntüde birkaç kelime söyleşeler de öünde uygulanan yöntemlere destek vermektedir, kendilerinin de bunun dışında yapacakları bir şey olmadıkları da açıktır. Burjuva basınında sık sık yer alan "Özal'ın alternatifi yoktur" biçimindeki değerlendirmelerin gerçek anlamı budur.

Ekonomik sorununda üzerinde, cuntanın hala çözemediği diğer bir önemli sorun da TDD hareketi ve özellikle de KUDH'nin ezememesidir. Faşist cunta, en hayati sorunlarından biri olan bu konular üzerinde hayatıyla durmaktadır. Nitekim dışarda emperyalizm ve bölge gericiyi ile içine girdiği sıkı ilişkiler çerçevesinde daha da saldırganlaşırken, yeni iş alanlarının açılması, silah vb. araç-gereçlerin getirilmesi ve ordunun modernleştirilmesi cabaları, başta Kürdistan olmak üzere tüm bölge devrimci hareketlerine karşı atılmış bir adımdır. Direkt ordu gücüyle yönelmesinin yansıması cunta, çeşitli yöntemlere de başvurarak (saptırma, satılma, provakasyon vb.) devrimci hareketi ezmek istemistir. Ancak bu oyunlar da tutmayarak boşa çıkmıştır. Bu yönüyle de KUDH ve TDDH cuntanın karşısında bir güç olma konumunu sürdürmüş ve gelinen noktada KUDH daha da güçlü gelişmeler katetmiştir.

İşte, cunta 5. yılında böylece ilk önemli sorununu çözümü ile karşı karşıyadır. Bu sorunların çözmedikçe hiçbir biçimde çürümüşlüğüne ve yokoluşunu engelleyemeyecektir.

Yine, bu sorunların çözmeden bölgede emperyalizmin istediği tarzda atı koşturması da mümkün değildir. İç sorunların çözme için dışa karşı saldırgan bir konuma bulunsun da, böylece bir durumun çöküşünü daha da hızlandıracağı gerçeği, onu adamlarını atarken çok temkinli davranmaya sevk etmektedir. Fakat, ecel terleri döken ve her an komada başına ne iş geleceği belli olmayan cuntanın, her türlü çilgınlığı yapmaktan geri durmayacağı da açıktır. "Yok olmaya yok oluyorum" mantığıyla girişmeyeceği saldırı, katliam olmayacaktır.

4 yıl süresince bu yarıları nerman bulamayan faşist cuntanın, aradığı bu darmanı, KUDH'nin yükseldiği ve güçlü gelişmeler katettiği bir dönemde bulmasını olanakları açık ki olmayacak, bu sorunlar onu boğulmaya götürecektir. Ne emperyalizmin desteği ve ne de cuntanın baskı ve katliamları, onu bu sonundan kurtaramayacaktır. 60 yıllık tarihi boyunca kemalist burjuvazi içte ve dışta yüzünü rahatlıkla gizleyebilmişse de, fakat artık tüm oyunlarını açığa çıkmış; bunları gizlemesinin olanakları olmadığı gibi, başarılı olma şansı da yoktur.

3 - CUNTANIN PROVAKASYONLARI KUDH'NİN GELİŞİMİNİ ENGELLEYEMEZİ

Cunta işbaşına geldiğinde önüne en önemli hedef olarak Kürdistan Ulusal Direniş Mücahadesinin ezilmesini koydu. 1980 Eylül'ünden buyana uyguladığı tüm yöntem ve taktikleri hep bu hedefe yöneliktir. Kürdistan'da PKK'ye yönelik olarak giriştiği yoğun tutuklama, baskı ve katliam uygulamaları, en erkenken bu amacını gerçekleştirme hedefine yöneliktir.

Cezaeilerinde özellikle de, Diyarbakır zindanlarında uyguladığı yöntemler, Mayıs 83'de Güney Kürdistan'a müdahalesi, yine aynı döneme rastlayan 35 PKK önder kadro ve militanına verilen idam cezası, cezaeilerinde örgütlenen "Genç Kemalistler Birliği"nin dış kolunun hareketi geçirilmesi vb. gibi gelişmeler hep bu amaca yönelik olarak uygulanmış ve sonuç alınmak istenmiştir.

Faşist cunta "biraz daha gecikseydik devlet bölünecekti" diye nitelendirdiği KUDH'nin gelişimini 80'lerden buyana adım adım izlemiş ve atılan her adıma mukadime cevap vermeye çalışmıştır. PKK'nın yurtdışına çıkışı ve yürüttüğü hazine çalışmalarıyla ülkeye dönüş ve mücadeleye en güçlü bir biçimde yükseltilmesiyle sonuçlanacağını bile cunta, daha Hareket yurtdışından ezilmek istemistir. Plan ve uygulamalarını da buna uygun bir tarzda geliştirmiştir.

I. Konferansla hazırlık çalışmalarını geliştiren PKK; Ağustos 82'de yaptığı II. Kongre ile, bu çalışmalarını yerleri bir sonuca ulaştırması belirterek, ülke pratiğine aktarılması kararını aldı. Bu karar birçok çevre üzerinde hemen etkisini göstermiş; dost güçler tarafından büyük bir coşku ve sevinçle karşılanırken, düşman ve işbirlikçilerinde panik yaratmıştır. Yine, sosyal-şoven ve Kürt küçük-burjuva çevrelerde endişeyle karşılanmış "PKK gerçemiştir tekrar dönüyor", "PKK acele ediyor, der demokrasile gelecek" vb. teranelerle bir tarihsel adımı karşı çıkmışlardır. Niyetleri ne olursa olsun koro halinde Partimizi içine girdiği bu tarihi yoldan geri döndürmeye çalışmışlardır. Çünkü atılan bu adım cuntaya karşı olmakla

beraber, bu güçlerin de maskelerini düşürmekte ve gerçek yüzlerini açığa çıkarmaktadırlar. Bundan dolayı, bu güçler de eski asalak, devrimci mirasın sömürülmesi temelinde en soysuz güdülerini geliştirten yaşamlarını sürdürmek için bu adıma karşı çıkmaktadırlar.

Sömürgeci-faşist cuntanın baskı, katliam ve işkencelerinin, değil mücadeleden kopmayı sağlamak, mücadele azmini daha da geliştirdiğini görmesi, onu, bir diğer taktikini öne çıkarmak durumunda bırakmıştır. Kemalizmin dağarcığında en baş köseyi tutan bu taktik geçmişte TKP, bugün de Türkiye "sol"u üzerinde uygulanmış ve başarılı olmuştur da. Cunta, aynı başarıyı bu kez PKK ve onun önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Direniş Mücahadesi üzerinde de görmek istemistir. Bunun için de elinden gelen her türlü yöneme başvurarak, sonuca ulaşmaya çalışmıştır.

Diyarbakır zindanlarında ulaşlaştırdığı birkaç hain vasıtası ile teslimiyet ve ihaneti dayatmış, direnişin önderleri Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşları satın almaya çalışmıştır. "Genç Kemalistler" olarak adlandırılan Şahin-Yıldırım ihanet çetesi nın bu oyunları, başta Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşlar olmak üzere tüm yoldaşların yükselttiği direniş bayrağı karşısında tutmayarak büyük bir fiyasko ile sonuçlanmıştır. Şahin-Yıldırım ihanet çetesi nın "PKK'den vazgeçin, gelin yeni bir PKK yaratalım" sözlerine, Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşlar "Biz yargılayıp idam edebiliriz, ama bu iğrenç yöntemlerinizden vazgeçin, bu alçakça bir yöntemdir, siz Partimizi böyle teslim alamazsınız" diyerek karşı koymuş ve alçakça oyunları boşa çıkararak, Parti bayrağını yükseltmişlerdir.

İçerde bu oyunun tutmaması karşısında faşist cunta bizzat Şahin-Yıldırım ihanet çetesi nın de önerisi ile bu oyunlarını dışarıya taşımıştır. Sömürgeciler şunu çok iyi bilmektedirler ki, birkaç haini ve sıradan bazı unsurları ulaşlaştırmak ve satın almakla, PKK'ye ve önderliğine hiçbir zarar veremezler. Bununla birlikte önderler üzerinde durarak, onları ihanete çekmeye çalışmışlardır. TKP örneğinde görüldüğü gibi, mücadeleye bağlı önderleri katırdıkları, geride kalanlarını da teslim almak istemişlerdir. Diyarbakır zindanlarında bu oyunun boşa çıkması karşısında, aynı kozları bu kez dışarda oynamaya yönelmişlerdir.

Şahin-Yıldırım ihanet çetesi nın yurtdışı kolu olan Semir hainini hareketi geçirmiş, içerde başarılamayan, bu kez Semir eliyle dışarda gerçekleştirilmek ve başarılı olmak istemiştir. Semir provakatorü de efendilerinden aldığı emir gereği, Hareket yurt içinde daha sağlam zeminlere yerleşmeden, faaliyetlerine hız vermiş ve cuntanın Güney Kürdistan'a saldırısı ile birlikte bu girişimlerini sonuçlandırmak istemistir. Geliştirilmek istenen provakasyon çapı ve boyutları düşünüldüğünde, halkımızın geleceği olan PKK ve onun önderlik ettiği KUDH'ne karşı nasıl korkunç bir oyun sergilenmek istendiği görülmektedir. Şahin-Yıldırım ihanet çetesi nın "yeni bir PKK yaratılmalı" talimatı gereği Semir provakatorü de "demokratik PKK" sloganı ile ortaya çıkmış ve Kenan Evren İşçi Partisi'ni yaratma yolunda adımlar atmıştır.

Yine, geliştirilmek istenen bu provakasyonun da Parti önderliğimizce boşa çıkarılması ve gerçek yüzünün teşhir edilmesi. cuntanın bu oyununun da fiyaskosunu getirmiştir. Bu gelişmeler karşısında adeta çılgınlaşan cunta, işbirlikçileri ve dostları emperyalistleri hareketi geçirecek, "Avrupa'da Türkiye aleyhine hiçbir faaliyete müsaade etmeyin" diyerek "Kürdistan UDM'nin ezmem ve PKK'yi yok etmem için bana askeri, siyasi, ekonomik her türlü desteği vermek zorundasınız, yoksa Kürdistan'da başarılı olamayız, bu sizin de, benim de çöküşümdür" biçiminde kıskırları, ülkede gelişen mücadeleye darbeler vurma nın hayalini yaşamaktadır.

Cuntanın bu şekilde yana yakula dostlarının acil yardım istemesi, tek başına yetmediğinin bir ifadesi olduğu gibi, aynı zamanda Kürdistan'daki gelişmelerin bir bütün olarak emperyalist sistemin çıkarlarını da sarstığını bir ifadesidir. PKK devrimci Marksizm-Leninizm temelinde ve Kürdistan halkından aldığı güçle oyunları boşa çıkararak, KUDH'nin gelişimini daha da yükseltmektedir.

Geçmişte su veya bu nedenden dolayı başarılı olabilmiş, fakat günümüzde PKK karşısında hiç de şansı kalmayan cuntanın, bundan sonra da provakasyonlarına hız vereceği açıktır. Fakat, hemen belirtelim ki, cuntanın provakasyonları KUDH'nin gelişimini engelleyemeyecek ve her geçen gün mücadelesinin daha da geliştiği ve yükseldiği bir gün olacaktır.

4 - SOSYAL-ŞOVEN VE KÜRT KÜÇÜK-BURJUVA REFORMİST GÜÇLER KENDİLERİNİN DE SONUNU GETİRECEK OLAN POLİTİKALARINDAN VAZGEÇMELİDİRLERİ

Türkiye "sol" güçleri, bugün de hala tarihi yanlışlarını sürdürmekte, bir türlü bu çeperi kırıp, doğru devrimci bir gelişme yoluna gire-

mektedirler. Bu yanlışının daha TKP'nin doğuşuna kadar dayandığı ve bu dönemden beri adeta sanki "ilk göz ağrısı" denilerek yaşatıldığı görülmektedir. Bu yazımızda "sol"un geçmişini fazla karıştırmayacağız. Evet geçmişte ciddi eksik ve hatalar içine girdi. Fakat bizi daha fazla fazlasıyla ilgilendiren bugün içinde bulundukları durumdur. Geçmişten en ufak bir ders dahi çıkarılmamış, dayanak olarak alacakları nüçlü devrimci miras ve direnişler olmasına rağmen, bunların yanından bile çekmemekte ve adeta tüm bu gerçeklere gözünü kapatarak, sanki 60 yıl hiçbir şey yaşanmamış, hiçbir gelişme olmamış her şey yeniden başlamış gibi, hareket etmekte ve gelişmeleri böyle değerlendirmektedirler. Açık ki, bu konumlanma da bırakılmı devrimi geliştirme, niyet ne olursa olsun objektif durumlarla en iyi haline gelmişlerdir.

Sosyal-şoven güçlerde bir Avrupa hastalığı gelişmiş, bir çoğu bu alim devrimin değil, kendi yaşamlarını güvence altına aldıkları bir klan olarak değerlendirmişlerdir. Yine, Avrupa sosyal-demokrat çevreleriyle içine girdikleri ilişkiler, troçkist, euro-komünist vb. gruplarla ortak hareket etme gibi durumları yaşamakta, alabildiğine devrimden uzaklaşmaktadırlar. «1980'lerden sonra sol'un kendisini yenilemesi zır bir şekilde, yeni devrimcilik ve ilericiilik adına ne varsa onlara zır dönülmek, emperyalizmin sol içindeki uzantıları, sosyal-demokrasile, Euro-Komünizm, Troçkizm, Avrupa'daki 'komünist' partileri ve uluslararası komünist hareket içindeki revizyonist ideolojileri, özümsemek ve bu anlayışları birer takım ilkeler yaratılarak, buna da 'yeni sosyalizm' adı takıştırılarak yapılmaya çalışılmaktadır. Bu, açık ki, sosyalizm değil, ideolojide ve politikada, proletaryanın demokrasile ve sosyalizm mücadelesinin işi edilmesi, devrimci mücadelesinin önüne engel dikilmesidir. Yine açık ki bu, 'yeni sosyalizm' değil, kendisine ne isim takarsa takın, en eski oportünizm ve revizyonizmdir. Bernstein ile doğan, II. Enternasyonal'de gelişen, Sosyalist Enternasyonal'de kangrenleşen, Troçkizmde emperyalizm ile bütünleşen ve bugün devrimin gelişmesi önünde engel teşkil eden en gerici revizyonizmdir.» (Age, syf: 143) Bu alıntı olsun içinde bulunduğu durumu çok iyi vermektedir.

Kürt küçük-burjuva reformist güçlerin durumunun da bundan farklı bir yanı yoktur hatta, mevcut olumsuz konumlarını daha da derinletirecek devam etmekteyiz. Geçmişte "UDG"lerle KUDH'nin karşısına çıkarken, bugün de 5'iler, 3'ler biçiminde yine engel olarak dikilmek istemektedirler. Avrupa sosyal-demokrasile ile içine girdikleri en yoz ve gerici ilişkilerle, mücadelemizin gelişimini engellemeye çalışmaktadırlar.

Gerek küçük-burjuva reformistleri ve gerekse sosyal-şoven güçler, geçmişte ileri sürdükleri iddialara yine son hızla yapışmakta; PKK'ye "terörist", "ajan-provakator", "karşı-devrimci" diyerek, saldırılarına bir meşruluk kazandırmak isterken aynı zamanda, Partimizi kitlelerden ve ilerici-devrimci kamuoyundan tecrit etmeye hedeflemektedirler. Son dönemlerde de bu saldırılarına yoğunluk vererek ve adeta herşeyi bırakarak PKK aleyhine propaganda da seferberliğine girişmişlerdir. Kitlelerin kin ve öfkesinin faşizme karşı geliştirilmesi gerektiği çok açıktır, bu güçler baş hedef olarak PKK'yi almış ve saldırmaktadırlar. "PKK geçmişe dönüyor" diyerek, saldırı hedefi haline getirmektedirler. PKK'nin bugünü ve geçmişinin ne olduğu, PKK'nin geçmişte ne yaptığı, yine bugün de neyi geliştirdiği açıktır ortadadır. Halka sonuna kadar bağlı olan ve bu temelde devrimci direnişi geliştiren bir güç olduğunu belirtmeye bile gerek yoktur.

PKK'yi tasfiyeye ve onu üstlendiği tarihsel rolü yerine getirmekten alıkoymaya yönelik, provakasyon faaliyetlerine hız verildiği bir dönemde, bu güçler de "PKK'ye karşı yeni bir koz bulmanın" sevinciyle, denize düşen yılanı sarılır misali Semir hainine sahip çıkmışlardır. Açık ve gizli bu düşmanca faaliyete destek olmuş ve mücadelemiz karşısına bir güç olarak dikmek istemişlerdir. "Demokrat Türkiye" vb. değişik adlar altında gizlenmiş olan gazeteler, bir provakatorlere sayılarına açarak, devrim, direniş ve devrimci şehitlere küfredilerine sessiz kalmışlar ve onay vermişlerdir. Niyet ne olursa olsun içine düşülen objektif durumun bilinciyle veya bilincisizce olarak provakasyona alet olduğu biçimindeki bir yorum hiç de haksız değildir. Bu durum, tarihte eşine rastlanmayan bir "demokrasi, örgüt içi ilişkiler" mantığıyla da gizlenmek istense objektif konumundan başka şekilde yorumlanması mümkün değildir.

Ajan-provakatorlerin ne zamandan buyana "demokratik" adına yaygın yapmış gazetelerden devrim küfredimleri normalleşmiştir? Yine diğer birçok güç de bu düşüncelere sayfasını açmakta, geçmişte "Baş Parçacılar", "Tekoşin" için kullandıkları, bugün bunlar içinde kullanmakta, "vurtsever" vb. gibi sıfatlar yakıştırmaktadırlar. Sosyal-demokrasiden alınan birkaç kırntı uğruna, devrimde bu denli düşman bir konuma sürüklenen bu güçler, kendi durumlarını iyi bir biçimde değerlendirmek zorundadırlar.

Bu güçler halkımızın gerçek demokrasile hedefiyle hiçbir biçimde bağdaşmayan bu tutumlarından vazgeçmelidirler. Bırakılm ilerici-iyetseverlik görevi, insan olmanın

Devamı 18. Saytada

12 EYLÜL ASKERİ-FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ 5. YILINA GİRERKEN HALKIMIZIN KİN VE ÖFKESİYLE PROTESTO EDİLDİ!

NEDEN AYRI BİR YÜRÜYÜŞ?

İktidara gelişinden bu yana Türkiye ve Kürdistan halkları üzerinde amansız bir baskı, işkence ve sömürü uygulayan; özellikle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ve onun öncü gücünü yoketmek için, emperyalizmden aldığı destekle çılgınca saldırılar düzenleyen 12 Eylül sömürgeci-faşist Türk diktatörlüğü, bu yıl da Avrupa'da bulunan Kürdistanlı emekçi kitlelerin derin kin ve öfkesiyle protesto edildi.

8 Eylül'de merkezi olarak Almanya'nın Duisburg kentinde, 15 Eylül'de Batı Berlin, Fransa'nın Paris, Hollanda'nın Den Haag, İsviçre'nin Bern, İsveç'in Stockholm kentlerinde düzenlenen protesto eylemleri, KUKH ve öncü gücü PKK'nin içine girmiş olduğu yeni dönem çalışmalarının bir ürünü olarak ortaya çıkarken, aynı zamanda başta 12 Eylül sömürgeci-faşist Türk diktatörlüğü olmak üzere, onun açık ve gizli uşaklarına indirilen bir darbeyi de ifade eder. Bu nedenle, bu yıl düzenlenen 12 Eylül faşizmini protesto gösterilerini, geçmiş yıllardan farklı olarak ele almak ve izah etmek gerekmektedir. Bu yapılmadan, gerçekleştirilen protesto eylemlerini birçok yönüyle kavramak mümkün değildir.

Bu yıl düzenlenen 12 Eylül'ü protesto eylemleri, önceki yıllardan çok farklı bir siyasal zemin üzerinde gelişmiştir. Doğal ki bu farklı siyasal gelişmeler, eylemlerin oluşum ve sonuçlarını da doğrudan etkilemiştir. Öncelikle, bu yılki protesto eylemleri, PKK ve önderlik ettiği KUKM'nin yeni bir döneme girdiği ve bu yeni dönem çalışmalarının, Partimiz önderliğinde ülkemiz somutunda yoğunlaştırıldığı; bunun ifadesi olarak güçlü eylemlerin ve başta da 15 Ağustos saldırı eylemlerinin düşmanı canevinden vurduğu bir dönemde gerçekleştirilmiştir. Artık, Kürdistan devrimi açısından söz konusu olan, geriye çekiliş ve hazırlık değil, inşa ve yükseliştir.

Ulusal Kurtuluş Devrimimizin yükseliş dönemine girmesi çeşitli çevrelerde değişik biçimlerde yansımış ve bu çevrelerin Partimiz ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yönelim ve davranışlarına daha da netlik kazandırmıştır. 12 Eylül 1980'le birlikte halkımız ve Partimiz üzerinde yok etme faaliyetlerini daha da yoğunlaştıran, askeri-faşist Türk devleti, emperyalizm ve bölge gericiğinden aldığı destekle, bu faaliyetlerinin içinde tasfiyecilik ve provakasyonu önemli bir koz olarak kullanmaya çalışmış, özellikle Partimizin ülke içi çalışmalarının yoğunlaştığı bir dönemde, bu tür saldırılarla sonuç almak istemiştir. Cezaevlerinde Mazlum, Kemal ve Hayri'lerin eşsiz direnişleriyle yenilgiye uğratan ihanet, tasfiyecilik ve provakasyon, bu sefer, Avrupa sosyal-demokrasisinin dumura uğrattığı, Türk ve Kürt küçük-burjuva gruplarca dışarda desteklenmeye başlanmıştır. Semir provakasyonu halkısıyla ve Avrupa alanından hareketle, Partimizin başına musallat edilmek istenen tasfiyecilik ve provakasyon, kendileri de tasfiyeye uğrayan ve bu yolun yolcusu olan sosyal-şoven ve reformist teslimiyetçilerce yoğun şekilde desteklenerek, Partimiz ve UKM içine girilen bu yeni dönemde soylu çalışmalarından vazgeçirilmek veya güçsüz bırakılmak istenmiştir.

12 Eylül darbesiyle birlikte Türkiye ve Kürdistan devrimlerine öncülük iddia ve çığırkanlıkları tam bir fiyaskoyla sonuçlanan ve artık cunta ve onun Avrupalı dostlarıyla uzlaşma arayışları içine giren; provakasyon ve tasfiyeciliği yaşayan bu güçler; önlere en önemli hedef olarak PKK ve öncülüğü ettiği KUKH'ni engelleme, içten ve dıştan ona yönelik tasfiyeci-provakatör faaliyetleri destekleme görevlerini koymuşlardır. Halklarımızın kurtuluşu amacıyla devrimci çalışmalar ve bunun gerektirdiği eylem birliklerini oluşturup, geliştirme gibi çabaları olmayan, tersine önceki yıllarda bu konuda atılan olumlu adımları da ortadan kaldırmak isteyen güçlerin bu yönelimleri, en açık biçimiyle 12 Eylül'ün 4. yıl dönümünü protesto için yapılan eylem birliği toplantılarında ortaya çıkmıştır. Sosyal-şovenizm cephesinde Devrimci İşçi'nin, reformist-teslimiyetçi milliyetçilik cephesinde TKSP'nin önderlik ettikleri bu grup, 12 Eylül'ü protesto için oluşturulması gereken eylem birliğini engellemek, bu noktada cunta ve Avrupalı dostlarını rahatlatmak için bölücü faaliyetlerini, bazı grupları da alet ederek derinleştirmişlerdir.

12 Eylül faşizmine karşı mücadele ve eylem birlikleri, cuntanın rahminden doğan tasfiyecilik ve provakasyona karşı etkin mücadele ve kararlı tavırla diyalektik bir bütünlük arzederken, bu güçlü tasfiyecilik ve provakasyonu sol içi bir olay olarak göstermeye, bundan hareketle, kendi ihanetlerine, dağılma ve çözülmelerine, cuntanın ve sosyal-demokrasinin devrimci hareket içindeki faaliyetlerine, meşruiyet kazandırmaya çalışmışlardır. Böylece Kürdistan ve Türkiye'de direniş cephesinin başını çeken PKK'nin, yıllardır büyük fedakarlıklarla geliştirdiği direniş savaşını mahkum etmeyi amaçlamışlardır. Doğal ki, halkımızın ve Partimizin can düşmanı tasfiyecilik ve provakasyonu meşrulaştırmayı, Partimiz ve Ulusal Kurtuluş Mücadelemizi içine girdiği yeni dönemde güçsüz kılmayı hedefleyen ve bu temelde oluşturulmak istenen bir "eylem birliğine" FEYKA KURDİSTAN'ın katılması asla mümkün değildir. FEYKA KURDİSTAN her türlü eylem birliğine ilkeli yaklaşır ve özellikle cuntayı, onun uşaklarını sevindirecek "eylem birliklerini" red eder. İşte, 12 Eylül'ün 4. yıldönümünü protesto için eylem birliği sağlamak amacıyla gerçekleştirilen toplantılarda ortaya çıkan ve öz olarak izah edilen bu durum nedeniyle FEYKA KURDİSTAN, merkezi olarak Almanya'nın Duisburg kentinde, kendi inisiyatifi altında aynı bir protesto eylemi planlamış, örgütlemiş ve gerçekleştirmişti.

8 EYLÜL 1984 DUISBURG

Partimiz ve ulusal kurtuluş mücadelemizin içine girdiği yeni dönem ve özellikle 15 Ağustos saldırı eylemlerinin ulusal ve uluslararası alanda ortaya çıkarmış olduğu siyasal gelişmeler ve yarattığı coşku ortamı içinde düzenlenen Duisburg'daki 12 Eylül'ün 4. yıldönümünü protesto yürüyüş ve mitingi, binlerce Kürdistanlı emekçinin katılımıyla gerçekleştirildi. Almanya-

savaşı ve ulusal kurtuluş cephe faaliyetlerini dile getiren; cuntaya teslimiyet ve ihanete karşı halkımızın taştan kin ve öfkesini vurgulayan; 15 Ağustos eylem ve saldırı ruhunu, Hêzên Rizgarîya Kurdistan (HRK)'yi ve savaşçıları selamlayan yüzlerce pankart ve döviz taşınmıştır. Yürüyüş boyunca 3 bini aşkın kitle hep bir ağızdan "Biji Serok Apo!", "Biji PKK!", "Mazlum, Kemal,

lilikle miting alanında yerlerini alan yürüyüş kolları, Başkan Abdullah Öcalan Yoldaşın büyük boy fotoğrafını sloganlarla selamlayarak, onun etrafında insandan bir zincir oluşturdular.

Saygı duruşuyla başlayan miting programında, bir yoldaşın, içine girdiğimiz yeni dönemin özelliklerini, Partimizin ülke faaliyetlerini, HRK'nin kuruluşu ve 15 Ağustos saldırı eylemlerini ve ayrıca Partimize yönelen düşmanca saldırılar ifade eden konuşması, sık sık kitlelerin alkışlarıyla ve "Biji Serok Apo!", "Biji PKK", "Biji HRK" sloganlarıyla kesildi. Benzer muhtevada Almanca ve Kürtçe konuşmalardan sonra, Hunerkom çocuk grubunun ve sanatçıların sunduğu koro ve folklor gösterileri ardından, dönem ve HRK eylemlerinin kitleler üzerindeki etkisini yansıtan kısa bir tiyatro sergilendi. Yürüyüş ve miting boyunca büyük bir coşku içinde olan kitlelerin bu coşkunluğu kapanış konuşması sırasında, Başkan Abdullah Öcalan yoldaşın büyük boy resminin eller üzerinde dolaştırılması anında doruğa ulaştı.

FEYKA KURDİSTAN'ın Duisburg'da düzenlediği ve 7 saati aşkın bir zaman süren 12 Eylül protesto eylemi, içilen devrim andıyla son buldu.

Almanya'da merkezi olarak Duisburg'da düzenlenen protesto eyleminin dışında, 15 Eylül'de Batı Berlin, Fransa, İsveç, Hollanda ve İsveç'te de Kürdistanlı emekçiler protesto eylemleri gerçekleştirdiler. Paris'te 1000, İsveç-Bern'de 500, Hollanda-Den Haag'da 300, Berlin'de 200, Stock-

Miting alanında devrim andı içilirken.

nın bütün bölgelerinden yaşlı, genç, kadın, erkek ve çocuk binlerce insanımızın sabahın erken saatlerinde Johannes Markt alanına toplanmasıyla başlayan yürüyüş, büyük bir düzen ve disiplin içinde başladı. En önde PKK flaması, Parti Bayrağı ve Başkan Abdullah Öcalan yoldaşın büyük boy fotoğrafını taşıyan bir grubun yer aldığı yürüyüşte, Partimiz ve ulusal kurtuluş mücadelemizin içinde bulunduğu dönem ve çalışmalar, ayrıca cuntanın kanlı yüzü çeşitli biçimlerle dile getirilmiştir. Kürdistan'ın çeşitli yörelerinden binlerce kadın-erkek, genç-ihyaar ve çocuk, PKK bayrağı altında biraraya gelerek, ulusal birliğimizi yaratma faaliyetlerine güç vermiş, düşman ve onun uşaklarının bölücü çabalarına bir darbe indirmiştir. Avrupa alanında cuntanın, sosyal demokrasinin, tasfiyeci-provakasyon çizgisinin ve sol maskeli devrim kaçınıklarının, yalan ve demogoji temeline yürüttükleri Partimizi kitlelerden tecrit çabalarına önemli bir cevabı, 15 Ağustos eylem ruhuyla, Partimizin şiarları altında biraraya gelen binlerce Kürdistanlı emekçi vermiştir.

Yürüyüş kortejinde, şehit düşen PKK-MK üyesi Haki, Mazlum, Kemal, Hayri ve Mehmet yoldaşların taşınan büyük boy resimlerinin arkasında, diğer şehitlerimizin anılarını ifade eden grup ve idam hükmü verilen PKK'li savaş esirlerinin durumunu dile getiren idam elbisesi giyinmiş arkadaş topluluğu yer almıştır. Özellikle yürüyüş kortejini dışardan izleyen çeşitli uluslardan insanların büyük ilgisini çeken 5'li çetenin resimleri ve idam sehpaşının ardından, partizan ve peşmergeleri temsilen erkek ve kadınlardan kalabalık bir gruba, geleceğin savaşçı neslini temsilen partizan giyimli küçük kız ve erkeklerden oluşan çocuk grubu eşlik ederek, askeri yürüyüş kolunu oluşturmuşlardır.

Uzunluğu ikibuçuk kilometreye yaklaşan yürüyüş kortejinde, mücadelemizin yeni dönemini, Partimizin savaşçı ruhunu, şehitlerimizin direnişçi anlarını, Parti önderliğimizin mücadeledeki önemini, halk

Mehmet, Hayri Halk Savaşı Yolunda İleri!", "Kahrolsun Sömürgecilik, Yaşasın Bağımsızlık!", "Partimize Uzanan Elleri Kıracağız!", "Kahrolsun Teslimiyet, Yaşasın Direniş!", "Yaşasın 15 Ağustos Direniş Ruhu!", "Yaşasın HRK!", "Yaşasın Ulusal Direniş Cephesi" ve uluslararası dayanışmayı da dile getiren sloganlar haykırdı.

8 Eylül Duisburg: faşist cuntaya karşı tek yürek-tek yumruk...

15 Ağustos eylemci ruhunun oluşturduğu coşkunluğu disiplin ve kolektif hareket tarzıyla birleştiren kitlemizin miting alanına girişte yarattığı tablo, eylemin önemli anlarının birini oluşturdu. Büyük bir düzen-

holm'de 100'e yakın emekçinin katıldığı eylemler, 12 Eylül faşizmine karşı Kürdistan emekçilerinin nefretini dile getirirken, PKK'ye sahip çıkışın açık örneklerini ifade etmişlerdir.

* YAŞASIN HALKIMIZIN ŞANLI ÖNDERİ PKK!

* YAŞASIN HÊZÊN RİZGARÎYA KURDÎSTAN VE 15 AĞUSTOS DİRENİŞ RUHU!

* KAHROLSUN ASKERİ FAŞİST TÜRK CUNTASI!

* KAHROLSUN TESLİMİYET-YAŞASIN DİRENİŞİ!

* YAŞASIN TÜRKİYE VE KURDİSTAN HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!

“15 Ağustos Eylemleri İle Biz Bir Halk Olarak Ergeç Kurtuluşa Gideceğimizi Kanıtladık”

Değerli Serxwebün okuyucuları;

Sizlere, iznini Kürdistan'da geçirmiş ve 15 Ağustos eylemlerinin Kürdistan halkı üzerinde yarattığı olumlu etkilerle, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesine duyduğu inanç ve devrimcilere bağlılığına, Türk sömürgecilerinin gelişmeler karşısında içine düştüğü telaş ve halkımız üzerindeki baskılarına bizzat tanık olmuş Kürdistanlı bir emekçiyle yaptığımız röportajı sunuyoruz.

Geçmişten bugüne ulusal kurtuluş mücadelemize saldırıyı ve halkımıza inançsızlığı temel bir özellik haline getiren, ulusal kurtuluş mücadelemizi “terörizm”le damgalayarak, bu konuda sömürgecilerle ağız birliği eden Kürt küçük-burjuvalarının bu son gelişmeler karşısında da sürdürdükleri bu tutumlarını pratik gerçekleri gözler önüne sererek boşa çıkarması açısından da röportaj önem arz ediyor. Halkımıza duyduğumuz inanç ve sömürgeci baskı, zulüm ve sömürünün yolaçağı gelişmeleri devrimci bir bakış açısıyla yorumlayarak bunun doğal sonuçlarını bilince çıkarmanın bir sonucu olarak bizler açısından açık olan bu gerçekler bir emekçinin gözlemleriyle de ortaya konulmakla en geniş çevreler aydınlatılmış olmaktadır. Bu gerçekler, Kürt küçük-burjuva reformistlerinin devrime ve halkımızın özgücüne inançsızlığı ve yokoluşun verdiği hırsla mücadelemize yönelttikleri saldırıları, devrimci eylemlerin “halka baskı yapılmasına yol açtığı” iddialarını ve halkımızın korkudan sinidi, bir ulusal kurtuluş mücadelesi yolunda ayağa kaldırmayacağı (!) safsatalarını bir kez daha ve kesin bir biçimde yerle bir etmektedir.

Halkımız bugün önderleriyle yeniden kaynaşmanın, kendi geleceğini yaratma yolunda ayağa kalkmanın coşkusunu yaşıyor. Uzun bir karanlık dönemden ardından mücadele alevenin yeniden tüm Kürdistan dağlarını, köy ve kasabalarını sarmasının heyecanını, mutluluğunu yaşıyor. Ve bu coşkuyu alevlerinden 15 Ağustos şanlı saldırı eylemlerini coşkuyla selamlıyor. Bu eylemlerle yükseltilen bağımsızlık ve özgürlük savaşına tüm gücüyle katılmanın hazırlığını yaşıyor. Evet, direnmenin ölesiye korkan ve bu korkunun verdiği ruh haliyle tüm gelecektek umudunu kesen küçük-burjuva teslimiyetçilerinin aksine halkımız, gelecek güzel günlere beslediği sarsılmaz inançla direnişin dört elle sarılıyor, onun bizzat yaratıcısı oluyor. Önderi PKK Hareketi ve onun kadrolarıyla kaynaşarak düşmana karşı onur verici eylemlere omuz veriyor, güç katıyor. Halkımız bu savaşın yalnızca bir grup öncünün değil, kendi savaş olduğunu biliyor ve yerini almakta tereddüt etmiyor.

Bütün bu gelişmeler karşısında panığe kapılan ve tüm ordu gücünü halkımız üzerine salan sömürgeci-faşist Türk cuntası ise, halkımızın yeniden uyanan bağımsızlık ve özgürlük umutlarını bastırma gayreti içerisinde insanlık dışı baskı ve işkencelerine hız veriyor. Halkımız, cançençisen vahşi düşmanın son çirpışları olan bu barbarlığı mücadelesine sonuna kadar sahip çıkma azmine dönüşüyor.

Evet, 15 Ağustos eylemlerinin yaptığı mücadeleye alevi tüm Kürdistan halkını sararak ve teslimiyetçi hortluluğu anlaşıyor yerle bir ederek Ulusal Direniş Savaşımız daha da yükseltiyor.

Soru- Kürdistan'ın hangi şehrinde misiniz?

Cevap- Batmanlıyım.

Soru- Ülkeye ne zaman gittiniz ve ne kadar kaldınız?

Cevap- Sekizinci ayın üçünde ülkeye gittim ve dokuzuncu ayın başında Avrupa'ya döndüm.

Soru- Kürdistan'a giderken ne tür güçlüklerle karşılaştınız?

Cevap- Kapıkule'den geçtikten sonra İstanbul, Ankara ve İzmir üzerinden Kürdistan'a gittim. Saydığım şehirlerin hiçbirisinde herhangi bir aramaya rastlamadım. Kürdistan'a geçtikten sonra Maraş'a girer girmez hemen aramalar başladı. Malatya ve Kayseri'den itibaren başlayan aramalar ülke içlerine doğru ilerledikçe daha da sıklaştı. Bu arada ben de birçok defa aramadan kaçtım. Aramalar sırasında sağa-sola küfredilmekte, kimliği olmayanlar cezalandırılmakta, kimliği olmayanlar cezalandırılmakta. Aramalar sırasında tanık olduğum bir olayı anlatmak istiyorum: biz Kürdistan'a girdikten sonra otobüse binmiş yaşırlı bir kadın otobüsün arka tarafında, başındaki başörtüyü yüzüne örtmüş uyuyordu. Yolda otobüsümüz durdurularak aramadan geçirildi. Jandarmalardan birisi ihtiyar kadına yaklaşmış yüzünün üzerindeki tülbandı kaldırdı ve yüzüne baktı. Daha sonra, “bu bölgede kimliksiz doğmak yok” diyerek aramalara devam ettiler.

Soru- Ülkenin hangi şehirlerini gördünüz, neler ile karşılaştınız?

Cevap- Batman, Mardin, Elbistan, Diyarbakır, Antep, Urfa, Viranşehir, Kiziltepe vd. yerleri dolastım. Biliyorsunuz, Türk sömürgecileri tüm güçleri ile Türkiye girmişler. Kürdistan halkı her türlü barbarlık ve vahşete tabi tutulmaktadır. Mardin'e gittiğimizde sadece Mardin'in içinde dört defa aramadan geçtim. Yanımda ihtiyar bir köylü vardı. Jandarmalar kendisine, “bugünden sonra yaşırlı, genç, kadın ne olursa olsun hiç kimse Doğu'da kimliksiz gezemeyecek” dediler.

Diyarbakır'a gittiğimizde 15 Ağustos eylemleri gerçekleştirilmişti. Radyolar Eruh ve Şemdinli'nin 600 kişi tarafından basıldığını söylediler. Daha sonra 29 Ağustos tarihli

gazeteler, eylemin 70 kişi tarafından gerçekleştirildiğini haberini yayınladılar. Aslında bu çarpıtmalar ile sadece kendi kendilerini kandırmaktadırlar. Kürdistan halkı, eylemin ne kadar güçlü yapıldığını, kimler tarafından gerçekleştirildiğini çok iyi bilmektedir.

Gittığım yerlerde en büyük baskıya Mardin'de tanık oldum. Mardin'i askerler ile doldurmuş, uçaklar yerleştirmişlerdi. Tam bir savaş hazırlığı vardı. Batman'da yine öyle, sömürgecilerin 30 Ağustos bayramında halk dükkanlarına, mağazasına bayrak asmaya zorlanıyordu. Halkı törenlere katmaya çalışırlarsa da halk hiç ilgi göstermedi ve sömürgeciler kendi başlarına kutlamak zorunda kaldılar. Amaçları komando ve silahlarıyla halkı gözdaki vermektir, ama halk hiç ilgiden etkilenecek görünmüyordu. Şehirlerde arabalar ile girişler yasaklanmıştı. Arabaların şehir dışında park edilemesi ve şehir içine vasıtasız girilmesi zorunluydu. Şehirlerde varolan tüm otobüslere elkonularak halk indiriliyor ve askerler bindirilerek eylemlerin gerçekleştirildiği Eruh ve Şemdinli'ye gönderiliyordu. Bunları gözlemliydik.

Batman halkı şöyle konuşuyordu: “Kenan Evren 'devrimcileri bitirdim, ülkemizde bölücü kalmadı' diyor, ama bu sözlerin üzerinden bir hafta geçmeden devrimciler büyük bir eylem gerçekleştirdiler. Kenan Evren'in yalanları açıkça ortaya çıktı. Devrimciler bu eylem ile kendilerinin bitmediğini, tam tersine daha güçlü mücadeleye ettiklerini ispatladılar.” Kürdistan halkı eylemden çok memnundu. Dükkanlara gidip alış-veriş yaptığımızda bana Avrupa'daki gelişmeler soruyorlardı. Kendilerine bilgi verdikten sonra ülkenin durumunu soruyorlardı. Kendileri de ülkenin durumundan, 15 Ağustos eylemlerinden söz ediyorlardı. Devrimcilerin 18 karakolu bastıklarını, iki şehri ele geçirdiklerini, cephanelikleri boşalttıklarını ve cezaevinin bombalandığını -hem de bayırlar tarafından bombalandığını- anlatıyorlardı. Basılan şehirlerin belediyeleri de devrimciler tarafından uzun bir süre işgal edilmişti.

Türk askerleri fırınlara gidip araştırmış, 150 torba ekmeğin 15 Ağustos günü fazla çıktığını tesbit etmişler ve fırıncıları baskılamak için

nereye gittiği konusunda sorguya çekmişler. Eruh'ta böyle bir eylemin halkın direkt desteği ile gerçekleştirildiğini bizzat kendileri de belirtmekteydiler.

Ülkede en fazla Batman'da kaldım. Kime sordusam bu eylemden çok memnun olduğunu belirtiyordu. “Bu eylem ile biz bir halk olduğumuz, ergeç kurtuluşa gideceğimizi kanıtladık” diyorlardı.

Soru- Halkımızın içinde bulunduğu durum ve devrimcilerle karşı tutumları nedir, bunun gelecekte yolaçağı sonuçları neler olabilir sizce?

Cevap- Halkımız gerçekten çok fakir bir durumdadır. Türkiye'ye hergün kamyonlar, TIR'lar dolusu buğday, karpuz, fasulye vb. her çeşit ürün gitmektedir. Yeralı ve yerüstü zenginliklerimiz günden güne daha da fazla sömürülmektedir. İnsanlarımız işsiz güçsüzdürler. Bu pahalılıktan köyden Batman'a gitmek isteyen bir çoban 4-5 bin lira yol parası vermek zorunda. Şehirde bir yemek yense 5 bin lirayı geçiyor.

Kürdistan halkı artık gerçekten uyanmıştır. Yediden yetmişe herkes Kürt olduğunu, ülkesinin Kürdistan olduğunu bilmektedir. Hükimce halkımızın uyanmadığından bahsedemeyiz. Ancak halkımız henüz tam anlamıyla örgütlü değildir ve beklenti içerisinde. Hernekadar devrimciler ülkeye girmişlerse de tüm halka henüz örgütlü değildirler. Devrimciler yaptıkları eylemlerle Kürdistan halkına seslerini duyurdular. Henüz ulaşamadıkları köylüler onları dört gözle bekliyor. Zaten koşullar öylesine zor ki, herkes devrimci olmak zorunda bırakılmıştır. Hemen her aileden ya birisi öldürülmüş ya tutuklanmış veya birkaç kişi mutlaka işkenceden geçirilmiştir. Bu durumu yaşayan insanlarımız sömürgecilerin nefret etmektedirler. Örneğin, benim gittiğim bir köye 12 Eylül'den önce PKK'lılar gidiyor, köylülere kitap vs. veriyor, onlara ilköğretim durumunu anlatıyorlardı. Şimdi ise ülkeye yeniden döndükleri halde o köye henüz uğramamışlar. Köylüler, “neden devrimciler ülkeye döndükleri halde, bizim köye de gelmiyorlar” diye sabırsızlanıyorlardı. Gittikleri yerlerde herkes durumları soruyor, gelişmeleri merak ediyor ve devrimcileri dört gözle beklediklerini anlatıyorlardı. “Devrimciler bizim köye de gelsin” diyorlardı.

Gittığım yerlerde tüm duvarlara “Yaşasın PKK” sloganı yazılmıştı. Kenan Evren televizyondan halka “herkes evini beyaza boyasın” diye çağrı yapıyordu. Sömürgeciler yazılan sildiklerini devrimciler aynı yer “Biz yıkılmayan bir örgütüz” diye yazıyorlardı.

Soru- 15 Ağustos eylemlerinin etkisini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Cevap- Aslında Türk devleti kendi gerçek ölü sayısını söylemiyor. Gerçekte yapılan eylemler Türk devletine büyük bir darbe indirmişti. Batman'dan sürekli ölü asker taşıyor ve çoğu da subaydı. Halk, devrimcilerle yapılan işkence ve katliamların hesabını şimdi devrimcilerle onlardan sorulduğuna söylemekteydi.

15 Ağustos eylemlerinin büyük yankıları oldu. Hernekadar sömürgeci olanları gizlemeye çalışırlarsa da halkın eylemi duymasını engelleyemediler. Halk çok memnundu. Biraz korku olsa da, devrimcilerle beraber olduklarını açıkça belirtiyorlardı. Eylem Kenan Evren'i yalanlamıştı. Halk büyük bir umut içerisindeydi. Sömürgeciler birinci gün eylemin Kürtler tarafından gerçekleştirildiğini belirttiler de, daha sonra “teröristler” tarafından yapıldığı haberini yayınladılar. Ama Kürdistan halkı, eylemi yapanları terörist olmadığını, tam tersine onları kurtuluşa götürecekti PKK olduğunu iyi bilmektedir. Kürdistan halkı devrimcilerin arkasından gitmeseydi, onları eylemi gerçekleştiremezlerdi. Eylem direkt halkın desteği ile gerçekleştirilmiştir. Halkın desteği olmasaydı subayların gazinosu bombalanamaz, cephanelik boşaltılamaz, 18 köyün karakolu basılamaz ve bir çok subay rehin alınmazdı. Gerçekten bu eylemden sonra halkta büyük bir canlanma oldu. Eski beklentiyi büyük oranda giderilmiştir.

Artık halk devrimcileri bekleme yerine onlarla birlikte eylem gerçekleştirmektedir.

Eylemden sonra Diyarbakır'da birisi ile görüştim. Kendisi eskiden DDKD'li imiş. Bana Avrupa'daki durumları sordu. Benim, DDKD'nin bölünüp-parçalandığını, dağıldığını belirtmem üzerine o da sözlerime katılarak “Avrupa'ya gittiler, orada da parçalanıp yok oldular” dedi. Diğer örgütlerin durumunu sordu. Ülkede hiçbirisinin olmadığını söyledi ve “ben de eskiden DDKD'li idim, ama şimdi evimde oturuyorum” dedi. Gerçekten de bugün hangi köye ve şehre gidilirse gidilsin, yalnızca PKK vardır. Kürdistan'da onun dışında hiçbir grup ve örgütün varlığından söz etmek mümkün değildir. Yirmi şehirden fazla dolastım, hiçbir örgütle karşılaşmadım, PKK'den başka. Her tarafta PKK yazılıyor. Sömürgeciler halkı bu yazıları silmeye zorlasalar da bunu halkın gönlünden silemezler.

Kürdistan'da acılar dayanılmaz hale gelmiştir. Yapılan bu eylemler halkımıza çıkış yolunu göstermekte, onu mücadeleye seferber etmektedir. Bugün devrimciler örgütlenmek için ne kadar halkı anıyorlarsa, halk da o kadar devrimcileri aramaktadır. Ben bir yurtsaver olarak ülkede gittiğim her dükkanla gelişmeleri anlatırken, çevrede bulunan tüm dükkan sahipleri yanıma toplanır, beni dinlerler. Devrimci değil, bir yurtsaver olduğum halde benim etrafımda böylesine toplanan bir halk açık ki devrimcileri daha büyük bir coşkuyla bağına basacaktır. Bazı kişiler hala Kürdistan halkının uyanmamış olduğunu iddia ediyorlar. Bu kesinlikle doğru değildir. Kürdistan halkı uyanmıştır ve artık kendisini tanımaktadır. Örgütlenme bugün de yıllarca sonra da yapılsa sonuç pek farketmeyecektir. Çünkü düşman ne zaman olsa elinden gelen zulmü esirgemeyecektir. O halde örgütlenme mümkün olduğu kadar erken yapılmalı, geç kalmamalıdır. Bilinmelidir ki, Türk sömürgecileri her zaman mücadeleye karşılık çıkacak, barbarlık uygulayacak ve halka işkence edecekler. Bizim topraklarımız şimdi onların elindedir ve en büyük işkence de budur. Oysa mücadeleden kaçan örgütler kurtuluş için hiçbir çaba harcamadıkları gibi, sanki baskı, işkence zaten yokmuşcasına, “eğer mücadele ederse halk işkence yapar, o zaman sessiz kalmalıyız” diyerek yükseltilen mücadeleye de dil uzatmamaktadırlar.

Bu eylemler yaygınlaştıkça halk öncü etrafında kenetlenecek ve onu destekleyecektir. Halk şimdi çok iyi biliyor ki, devrimciler Avrupa'da, İran'da, Irak'ta değil, ülkelerinde ve mücadeleye etmektedirler. Yapılan eylemler düşmanın baskılarına dozu artırıyor da halkı yıldırmak bir yana, tam tersine onu mücadeleye seferber etmektedir. Örneğin, bizim güç yapılan baskılar köylülerin sömürgeciye olan kinini daha da arttırmıştır. Halk bu kin ve öfkeyle devlete karşı çıkmaktadır. Açık ki, onlar bize ne kadar işkence ederiz de onlardan o kadar nefret ederiz.

Aslında Türk devletinın bizden duyduğu korku, bizim onlardan duyduğumuz on katıdır. Bizden bu kadar korkmasalardı, ikinci orduyu Siirt'e kaydırmaz, hergün onlara otobüsü sivillerden gaspederek asker doldurup eylem bölgesine göndermezlerdi. Sömürgeciler, halk savaşını bastırma temeline hazırlık yapmaktadırlar. Bu nedenle, ikinci ve Üçüncü orduların Kürdistan'a yerleştirilmeleri, Halk bu askerlerin Kürdistan'a neden gönderildiklerini çok iyi bilmektedir. Baskılar gün geçtikçe artmaktadır. Mücadele geliştiği oranda baskı ve işkenceler de katmerleşmektedir. Ancak sömürgeciler halkımıza harmana doldurup işkence ediyorlarsa da daha derin bir nefret kazanmaktan başka bir sonuca ulaşamamaktadırlar. Sömürgeciler her köyeye, her benzinliye polis dikmişler, köylere ise karakollara sürekli nöbet tutulmaktadır. Karakol nöbetçileri korkudan sürekli düdüğü çalıyorlar, adeta “işte biz uyumuyoruz, tetikteyiz” dercesine. Bizim çok karakollandıklar çuvalara kum doldurarak karakolun çevresine dizmişler. Köylüler bunun nedenini sorduğunda ise, “bizim karakol da baskı-

lacak, onun için hazırlık yapıyoruz” cevabını vermişlerdi. Hasankeyf ile Midyat arasındaki karakolu ise korkudan kapatmışlardır.

Kürdistan'daki ajan ve muhbirler büyük bir korku ve panik içerisinde Türkiye metropollerine kaçmaktadırlar. Urfa'da bir lokantaya gittim. Çok modern. Garsona lokantanın kime ait olduğunu sordum. “Ağamdır” dedi, “ağa kaçıp İstanbul'a gitti, lokantası da böyle kaldı.” Daha sonra ekledi: “ağabey, kaçsınlar, onlar kaçtımı anlatıyor, bize kalsın”. Yine Midyat'da Bino adında bir muhbir eskiden halka çok çektiymiş, yüzlerce insanı yakalamış ve onlara işkence ettirmiş. Şimdi ise Ankara'ya kaçmıştır. Aslında Kürdistan'da zenginlerin yeri artık kalmamıştır. Mücadele geliştiği hepse kaçacaktır.

Bir çoban ile görüştim. Çobanın bir oğlu Avrupa'da, diğerleri de ülkededir. Kendisi cuntadan nefret ettiğini anlatıyor, Avrupa'daki oğluna seslenip “mücadele içerisindeki yerini almalısın” diyor. Ülkedeki oğulan ise marksist kitaplar okuyor.

Batman'da bir I-KDP'li ile görüştim. Kendisi, yapılan eylemin çok güçlü olduğunu, PKK'nın takdir edilmesini gerektirdiğini belirtiyor ve “çok memnun olduk” diyor. Aslında halkın tümü PKK'yı desteklemektedir.

Avrupa'ya kapağı atmış küçük-burjuvaların istedikleri kadar viski şişelerini tokuşturup mücadeleden aleyhinde konuşurlar, onları halkımızın mücadelesini hiçbir zaman engelleyemeyeceklerdir. Belirleyici olan Avrupa değil, Kürdistan'dır ve orada da mücadeleye son hızı ile gelişmektedir.

Soru- Gidiş-geliş sırasında özel zorluklarla karşılaştınız mı?

Cevap- Aramalar ve trafik kazaları dışında herhangi bir zorlukla karşılaşmadım. Aramalarda silahı olmayanları kontrolde sonra bırakıyorlardı. Ama silah yakalanan olursa ocağı sönüyordu. Aramalar genellikle Kürdistan'da oluyor. Ben Malatya'dan geçerken jandarmaların biri bana “ne için erken dönüşyorsun” diye sordu. Aynı soruyu bir polis de sordu. Polis Kürdistan'daki olayı duymuştu. Sanki bu o nedenle kaçıyor muyuz gibi bir düşüncesi vardı ve böyle bir cevap almayı umut ediyordu. Ama ben hiçbir cevap vermedim. Bana “Arap mısın” diye sordu, “hayır” dedim.

Soru- Geleceğe ilişkin düşünceleriniz nelerdir?

Cevap- Ülkemizin durumuna, onun yeralı ve yerüstü zenginliklerine bakıldığında görülecektir ki, sömürgeciler bu ülkeyi kaybetmemek için ellerinden geleni yapacaklardır. Ama şu da açıktır ki halkımız da ülkesine sahip çıkmak, onu kurtuluşa götürmek için her şeyini ortaya koymaktan kaçınmayacaktır. Bugün sömürgeciler de, halkımız da çok iyi bilmektedir ki, PKK yeniden ülkeye dönmüştür ve mücadeleye etmektedir. Yapılan eylemler bunun en büyük kanıtı olmuştur. Halkımız bütün varını-yoğunu Partide adanmaktan ve onun arkasında yerini almakta geri durmayacaktır. Ülkede konuştuğum insanların ve kendimin görüşüne dayanarak şunu inançla belirtebilirim ki, işçi-köylü ittifakı temeline halkımız kurtuluşa gidecektir. Ne kadar örgüt olursa olsun, PKK olmaksızın bu halk kurtulamaz. Çünkü bu Parti Kürdistan'ın yükünü omuzlamıştır ve halk da onu takip etmektedir.

Soru- Son olarak gazetemiz SERXWEBÜN vasıtasıyla Kürdistan halkına söyleyeceğiniz birşey var mı?

Cevap- SERXWEBÜN'a bana açmış olduğu bu olanaktan dolayı teşekkür ederim. Bu söylediklerim Kürdistan'daki gerçeklerin sadece bir kısmıdır. Şunu bir kez daha belirtmek ki, Kürdistan halkı, son eylemlerden çok memnundur, onlardan büyük bir güç almıştır. Bugün küçük-burjuva devrim kaçkınları PKK'nın atığı bu şerefli adımı saldıracak, “eylem yaptılar, halka baskı yapılmasına yol açtılar” vs. demektedirler. Oysa Kürdistan halkı hiç de böyle düşünmemektedir. Bu eylemler bizzat halkın isteği ve desteği ile gerçekleştirilmiş eylemler-

Devamı 18. Sayfada

(Uzun süreden beri tutuklu olup, yakın dönemde bırakılan bir PKK taraftarının mektubudur.)

İŞKENCE TÜRK SÖMÜRGEÇİLİĞİNİN ÇÜRÜMÜŞLÜĞÜNÜ KANITLAR!

PARTİZANIN MEKTUBU

Sömürgeci askeri faşist cuntanın işbaşına gelmesiyle, Kürdistan ve Türkiye halkları üzerindeki baskılar daha da katmerleşti. Özellikle Kürdistan'da durum çok daha vahim bir hal aldı. Zaten sömürgecilikle eş anlamlı olan talan, sömür, işkence ve baskı görülmemiş boyutlara ulaştı. Kentte, kırdı, dağda, ovada; kadın-erkek, genç-iyi, suçlu-suçsuz denmeden, tek suç Kürt olmak olan binlerce insan işkencehanelerine alınarak, bir çoğu sakat bırakıldı veya öldürüldü. Bunlardan bir kısmı rüşvet karşılığında serbest bırakılırken, bir kısmı da direnmeleriyle gerçekten devrimci birer okul olduğunu ispatladıkları cezaevlerine dolduruldu.

Ben de bir PKK sempatizanı olarak, gördüğüm işkenceleri, Türk sömürgecilerinin barbarlığını, vahşetini ve korkaklığını anlatmayı görev bildim. Ancak hemen şunu belirtmek isterim ki, bana yapılan işkenceler, PKK partizanlarına yapılan ve Kürdistan halkının yaşamının bir parçası haline gelen işkencelerin yanında bir halk deyimiyle "solda sıfır" kalır.

Sömürgeci kolluk kuvvetlerine köyüme yapılan bir operasyon sonucu yakalanarak ilçeye götürüldüm. Akşama kadar ne için getirildiğimi bilemeden bekledim. Akşam karanlık bastıktan sonra, kapatıldığım daracık, küf ve pislik kokan hücreden alınarak, birinci kattaki bir odaya götürüldüm. Sayısını hatırlayamadığım kalabalık bir asker-polis grubu vardı. Bütün soruları soran ve onların sözcüsü niteliğindeki polis bana hitaben "hakkındaki her şeyi biliyoruz. Arkadaşlarımız hepsini yakaladık, bülbul gibi konuşurlar. Sen de sakat kalmak veya ölmek istemiyorsan, bildiğin tüm şeyleri söyle..." dedi. Ben, arkadaşlarımızla kimin kast edildiğini bilmediğimi söyleyip ne anlatmamı istediklerini sorunca, sonradan polis olduğumu öğrendiğim asker kıyafetli biri suratıma çok sert bir yumruk attı, 180 derecelik bir dönüş yaparak, arkamda duvara yapıştı. Mutlaka boksör olmalı diye düşünürken, aynı tarzda bir yumruk daha yedim. Yumruğu atan polis hızını alamamış olacak ki, bıyıklarına yapıştı ve bir tutamını çekip kopardı, ancak o yumrukların etkisiyle olacak ki, hiç acı hissetmedim.

O anda yine, sözcüleri niteliğindeki polis yanıma yaklaşarak ajanlık teklifinde bulundu. Kimseyi tanımadığımı, bu yüzden isteklerini yerine getiremeyeceğimi söyleyince, çeşitli rüşvetlerde bulundu. Para, okul, iş, işyeri, Avrupa, kadın, vs. Daha devam edecekken, söyledikleri midemi bulandırmıştı, reddettim, kimseyi tanımadığımı tekrarlayınca "pekala sen istedin" deyip, bir başka odaya alındım.

İşkence başlıyordu. Aç kurtlar gibi saldırarak, beni soymaya çalıştılar, sonra vazgeçip yalnız belden aşağı kısmını soyarak yetindiler. Hepsini bir taraftan vurmaya başladılar. Joplardan geldiği yer hemen morarıyordu. 10-15 dakika sonra bir şey bilmediğimi söyleyince, sırtıma yatırlıp, ayaklarımı falaka sopasına geçirildi. Jop ve sopalar peşpeşe indiğinde iradem dışında bağırmağa başladım. Üç grup, ikişer kişi halinde sürekli dövüyor, gruplar değişirken sözcüleri konuşup, konuşmayacağımı soruyordu. Bir ara bana "bilmiyorum, tanımıyorum, görmedim dışında ne söylersen sana işkence yapmaktan vazgeçecegiz" dediler. Kabul ettim, ama daha ilk soruda (Partizanların nerede olduğunu sormuşlardı) "bilmiyorum" deyince daha da azgınlaştılar. İşkence bir müddet devam ettikten sonra, yakalanan ve çözölen bir unsuru yanıma getirerek, "bak bakalım tanımıyorsun" dediler. "Tanımıyorum" deyince, çözölen unsur "yalan söyledikimi, kendisini tanıdığımı ve kendisine çeşitli konularda yardımcı

olduğumu" söyledi. Psikolojik olarak ilk darbeyi yemiştin. Daha dün kadar uğrunda ölüme gidebileceği davaya ihanet etmişti. Tekrar vurmaya başladılar. Bu sırada çok yumuşak sesli ve iyilik timsali olduğunu ispatlamaya çalışan bir polis ile çözölen unsur sürekli telkinlerde bulunuyor, konuşmamı istiyorlardı. Dayanamayarak çözölen unsura küfredtim. O sıra zayıf unsurun gözleri doldu ve geri çekildi, şaşırılmıştı. Bunun üzerine polisler daha barbara üzerime atılarak tekme-tokat dövmeye başladılar. Bir yandan da "ulan sen onun... kadar olmuyorsun, o konuşuyor, sen de mi direnmeye kalkıyorsun" dediler. "Sende mi" kelimesi benim için umut olmuyordu, demek direnen insanlar vardı. Falaka ve meydan dayağı devam ediyordu. İslatılan zemine su dökülüyor, üstünde yürütülüyordum. Sıra ile meydan dayağı ve falaka arka arkaya geliyordu. Bir ara jop ve sopalar öyle sert inmeye başladı ki, artık daha şiddetli olamaz, diye düşündüm. Ama o anda joplardan bir tanesi yavaş vurmaya, sinirler de buna uyarak gevşemeye başladı. Altından yine sert, yine yumuşak. Sinirlerim aldın-üst olmuştu, acıyı daha fazla hissediyordum. Bir ara sözcüleri "şimdilik bu kadar yeter, seninle sonra ilgileniriz" deyip, dışarı çıktı. O sıralar gece yarısını çoktan geçmişti. Oradaki polisler çok sakin bir sesle "ayakkabılarını giyebilir miyim?" diye sordum. Hepsini duraksadı, sonra kızgınlıkla küfredmeye başladılar. "... çocuğu, sanki o dayağı biz yemişiz". Sevencim sonsuzdu, onları psikolojik olarak yenmiştim, ayrıca bir şey söylemediğim için sanki gerçekten dayak yememiş gibi rahattım.

Elbiselerimi giydikten sonra, elim kelepçelenerek bir jipe konuldu. Oradaki polisler "seni götürüp öldüreceğiz, yazık değil mi sana, bari kendine acımıyorsan alene acı" gibi laflarla etkilemeye çalışıyor, ben ise onları dinlemiyor, sürekli olarak "sende mi direniyorsun" kelimesiyle, zayıf unsurun gözlerinin dolmasını düşünüyordum. Kendilerini dinlemediğimi görünce vazgeçtiler ve en içgüç şeyler anlatmaya başladılar. Öyle adice şeyler anlatıyorlardı ki, onlara karşı olan nefretim daha da arttı. Jip hareket ettikten bir süre sonra köyü gittiğimizi anladım. Ama köye 10-15 dakika uzaktaki durarak, sabah olmasını beklediler, çünkü gece köye girmeye cesaret edemiyorlardı. Bu davranışları bile bu ülkede yabancı olduklarının ve zora dayalı olarak kaldıklarının en açık bir ifadesiydi. Beni arabadan indirerek dipçiklemeye başladılar ve sürekli olarak kaçmamı istedikler. Her biri biryandan "kaç, kaç, kaç" diyerek zorluyorlardı. Bir ara iradem dışında kaçmak istedim, ancak elim kelepçeliydi, ayrıca da gündüz olmak üzereydi. Nereye gidebilirdim ki? O sırada sözcüleri olan polis "akıllı davran, kaçsaydın seni vuracak, kaçarken vuruldu veya üzerine bir tabanca atar, çatışmada ele geçeri derdik" dedi. Şimdi işkencelerde öldürülenlerin yolları, nehirlerde cesetlerinin bulunuşunu daha iyi anlıyordum.

Sabah köye girdiler, ancak beni köyün dışında bir yere çıkararak dövmeye başladılar. İsrarla PKK partizanlarının yerlerini söylemem isteniyordu. "Bilmediğimi" söyleyince, dayak faslı devam ediyordu. Bir ara sırtıma yedğim bir tekmeyle yüzüğüyün yere uzandım. Elimdeki kelepçe saatime çarpmış, saat kırılmıştı. O tekmenin değiştiği yer yara oldu ve izi ikibuçuk yıl sonra bile görülebiliriyordu. Otomatik silahlarla sağma-solma ateş ediliyor, öldürüleceğimi iddia edilerek, psikolojik işkence uygulanıyordu. Kurşunlar saçılmıyayalayaarak toprağa saplanıyordu (yere yatırmıştım). Geçici bir süre o sestenden dolayı işitemez olmuştum. Ama kendi kendime güliüyordum. Çünkü bu sadistler işkencenin her şeyi yapabileceğini sanıyorlardı. Aynı anda hiçbir şeyle ilişkisi olmayan köylüler, benden fazla işkence görüyor, bağırtıları yeri-göğü inletiyordu. Bir ara çözölen unsuru yanıma getirerek, beni ikna etmesini söyleyip, ikimizi başbaşa bıraktılar. O zaman hiç unutmayacağım şu konuşmayı yaptı. Ağlamaklı

bir sesle "ben dünyanın en adi insanıyım. Devrim şehitleri ve direnen insanların yarattığı değerlere ihanet ettim. Kendimden utanıyorum. Arkadaşlar direniyor (birkaç arkadaş toplu yakalanmıştı), sana da direnme demiyorum, diren, sonuna kadar diren. Beni senin yanında öyle bir tarzda konuşmaya polis zorladı, içten değildim. Eğer olur da bir gün bırakılırsan, yerin şerefli insanların yanında, Partili yoldaşların yanında olmaldı" demesi üzerine etkilendim. Bu unsur düşmana teslim olmuştu, zayıflıklarını kullanan düşman kendisini teslim alabilirdi, ama geçen süre içerisinde yaptığının çok iyi bilincine varmış ve bu yüzden pişmanlık göstererek, tekrar devrim safılarına kendisini kabul ettirmeye çalışıyordu. Gözlerinin dolmasının nedeni buydu. (Bu unsur daha sonra kendisini Kürdistan halkına ve Partiyeye affettirmek için cezaevinde direnmeye başladı.)

Polisler bizi çağırıldıkları aynı tavrımı tekrarlayınca, çözölene bir-iki yumruk atıp "sen onu direnmeye teşvik etmişsin" dediler. Bu kez de soyularak, dikenlerin içine atıldım ve tekmelemeye başladım. Dikenler her yanıma batıyor, dayanılmaz acılar veriyordu. Bir ara askerin birinden beni tekmelemesine isteyince, askerin sert bir tarzda silahını kavradığını gördüm. O anda işkenceci şef Ahmet Eryiğit adındaki polis koşarak yanıma geldi. "O benim adamımdır. Siz ona kanşamasınız" deyip, elbiselerimi giydirdi. Ben yine psikolojik bir oyun olduğunu sanmış, pek önemsememişim. Oysa gerçeği daha sonra öğrendim. O sıralar polisler boş bir sığınak bulmuş ve işkence durmuştu. Öyleye doğru köyden çıktık, ama bu kez Bingöl'e gidiyorduk.

Bingöl'de konulduğum hücrede direnen PKK partizanları vardı. Bir kısmının gözleri bağıldı. Benden direnmemi, Kürdistan halkına ve onun davasına ihanet etmemi istedikler. Sanki yeniden doğmuş gibiydim. Bu güçlü, kararlı devrimci düşmanın tüm teknik olanaklarına karşı direnebiliyor ve sömürgeçliği mahkum ediyordular. Zayıf bir-iki unsur dışında partizanları bağılı oldukları düşünceye sahip çıkıyor ve direnme yolunu seçiyorlardı. Kısa bir süre sonra onlar yanımdan alınarak, hücreye yaşlı köylüler getirildi. Bunlar da en az bizim kadar işkence görmüşlerdi. Nedenini sorduğumda "benim bir oğlum devrimcidir, yani APO'cudur, getir teslim et diyorlar. Bana böyle işkence yapıyorsun, oğlumu görseler havada parçalarlar. Deli miyim ben. Bunu onlara da söyleyince daha çok dövdüler" dedi birisi.

Ertesi günlerde, birgün tualete gitmek istedim, ancak yapılan falaka işkencesi sonucu yürüyememiş haldeydim. Hücredeki yaşınlam yardımıyla tualete gitmek istersen, kapıdaki nöbetçi çok sert bir tarzda köylüyü içeri tıktı. Ben kendisine tek başıma gidemeyeceğimi, birinin bana yardım etmesi gerektiğini anlatmaya çalışırken, yumuşak bir tarzda "ben ederim" dedi. Aramızda şöyle bir konuşma geçti:

- Niye sana o kadar işkence ettiler?
- PKK'lilerin yerini söylememi istiyorlar.
- Peki yerlerini biliyor musun?
- Kendileri de biliyorlar ki, ben bilmiyorum. Ama sırf kendilerini tatmin etmek için işkence ediyorlar işte.
- İnan bana, sana köyde işkence yaparlarken dayanamadım. Tekmelemem için ısrar etselerdi, önce polisleri tarar sonra da kendime sığardım...

Beni tualete götürdü ve yine onun yardımıyla hücreye girdim. Yalnız bu ara gözaltında çok sayıda insan olduğundan (25 kişi kadar) her gün işkence görmüyordum. Daha doğrusu sıra gelmiyordu. Birgün yukarıya, birinci kata işkenceye götürüldüm. Çınlıplak durumdayken, polislerden birisinin karısı bana bakıp güliüyordu (2. ve 3. katlarda işkenceliler oturuyordu), utancından kıpkırmızı oldum, nasıl davranacağımı şaşırdım, elimle kendimi kapatmaya çalışıyordum. Ancak kendimi toplayarak asıl utanması gerekenlerin ülkemizde zora dayalı olarak duran ve bu insanlık dışı uygulamaları yapanlar olduğunu düşündüm.

Sedye gibi bir yere bağlandım. Ve manyetonun bir ucu ayak baş parmağıma, diğer ucu vücudumdaki her noktaya sırayla değdirilerek, akım verilmeye başlandı. Acı dayanılmaz gibiydi. Çıkardığım sese ben bile inanmıyordum, o ses benim miydi acaba diye. Bağırtılar çarşı ortasında duyuluyor, ancak dönüp bakan bile olmuyordu. Çünkü işkence sesleri artık Kürt halkının yaşamının bir parçası haline gelmişti. Uzun bir süre devam ettikten sonra bıraktılar. Çok susamıştım, su isteyince güldüler "olur veririz" deyip, gözlerimi tekrar kapattılar. Biraz doladıktan sonra bir yere kapatıldım. Çok pis kokuyordu, ayrıca gözlerimin bağlı oluşu nedeniyle başım çatılcasına ağrıyordu. Kimsinin olmadığını sanıp gözlerimi hafif araladım. İşkence odasının yanındaki tualete çıktım. Gözlerimi açıp, su içmek istedim. O an tekmelemlere yere düştüm. Meğer askerin birini nöbetçi dikmişler. Akşama kadar aç ve susuz tualete kapalı kaldım.

Bazı şeylerin açığa çıkması sonucu PKK sempatizanı olduğumu kabul etmeye karar verdim. Yine işkenceye götürülürken, kendilerine "PKK sempatizanıyım, ancak herhangi bir çalışma yürütmedim" dedim. Sevinçleri sonsuzdu. "YEMİ YUTTU" diye birbirlerine müjde veriyorlardı. Keşke yerin dibine geçseydim, diye düşündüm. Ardından başka talepleri gelmeye başladı. Kimi tanımıyorsun? Nasıl PKK'li oldun? vs. vs. Belli şeyleri söylemenin bir çözüm olmadığını anladım, ve bunun dışında bir şey söylemeye karar verdim. Azgınlaşmışlardı, sanki daha da acımasızdılar. Falaka, meydan dayağı, elektrik şoku birbirini izliyordu. Ama konuşmayacaktım, her işkenceden kalkışta, kendimi rahatlamış ve mutlu hissediyordum. Yine bir gün yaralı bir arkadaş tualete götürmek istedim. Tualete yasaklanmı ve hücrede yapmamız isteniyordu. Zorunlu olmadıkça hücrede yapmamaya karar verdik. Nöbetçilere baktım, görünürlerde yoktu, tualete gittik, dönüştü koridorun kapısı açıldı, PKK ve devrim düşmanı, TKİP üyesi olduğumu söyleyen nöbetçi içeri girip bizi dipçiklemeye başladı. Ağababaları Türk sömürgecilerinin sadık birer uşağı olduklarını bir kez daha kanıtlıyordum.

Diğer PKK partizanlarına yapılan işkenceler daha uzun ve acımasız oluyordu. Bağırtılarını dinlemek bile korkunçtu, elimle kulaklarımı kapatıyor, duymak istemiyordum. Ama o yiğit insanların ağzından "PKK'liyiz, bununla gurur duyuyoruz" dışında laf alamıyorlardı, hiçbir zaman da alamadılar.

Bir ay boyunca Bingöl'de poliste kaldık. Sürekli fiziki işkence görmesek de her saat işkenceydi. Bir ay sonra Elazığ'a götürüldük ve bir kısım PKK partizanlarıyla birlikte tutuklandım. Benim için yeni bir dönem başlıyordu.

Cezaevine gidersek işkence biter, diye düşünüyordum. Yanıldığımı anlamam için fazla bir süre geçmedi. Tutuklanan bir grup savaş esiriyle birlikte cezaevine götürüldük ve hücreye konulduk. Her gelen gardiyan hangi örgütten olduğumuzu soruyor "PKK" deyince, "başka örgüt bulamadınız mı" deyip gidiyorlardı. Fotoğrafımız çekilip alınırken, "hazır ol" da durmadığım için sert bir tekmeyle elim dizime yapıştı. Ama tekmeyle vuran titriyordu. O anda acıyı unuttum, çünkü bu barbarlar eli-kolu bağlı da olsa PKK'li adından bile korkuya kapılıyorlardı. "HOŞ GELDİN" dayandından sonra, koşullara konulmak üzere tekrar açığı indirildik (üst kat idareydi). Bir hafta boyunca ekmek verilmedi. Diğer savaş esirlerinin ekmeklerini yiyordum. Ancak çok az olan yemek ve ekmek doyurucu olmuyordu. İki kişiye bir kepçe çorba, günde bir ekmek. Doyunca yiyen hiçbir devrimci yoktu. Zaten cezaevinde devrimcilerden fiziki olarak sağlıklı tek bir insan bile yoktur. Zor bela doktora çıkıldığında ise, "size bir şey olmaz" veya "acı patlıcan kırığı çalmaz" diyerek, hastalıklı ne olursa olsun, ister tüberküloz, ister mide rahatsızlığı olsun, aspirin ve D vitamini dışında hiçbir ilaç verilmemektedir. Yemeklerin kalitesizliği söylendiğinde "askerlerle

aynı yemeği yiyorsunuz" diye cevap veriyorduk. Gerçekten de gardiyanlara sorduğumuzda bize nohut gelmişse, onlar da nohut yedik diyorlardı, ama gerçek bir gün açığa çıktı. Yemek olarak pilav gelmişti. Yağlı, salçalı ve boldu. Şaşırdık, aradan 10 dakika geçmeden çavuş gelip "yanlışlık olmuş, o bizim yemeğimizdi" dedi. Evet, isim olarak aynı yemeği yiyorduk, ama ayrı kazanlarda pişiyorduk. Zaten çok az olan yemekler de bazen sade su, bazen de birkaç kaşık taneydi, tanelerin leblebi gibi yendiğini söylesek hiç de abartmış olmayız.

Poliste yapılan sistemli işkencenin tersine, cezaevinde kaba dayak atılırdı. Özel seçilmiş gardiyanlar, acımasızca ve ölüme vuruyorlardı. Koğuşlarda 3 kişi bir yataкта yatıyorduk. Su çok azdı, normal süresi 15 günde bir olan banyoya bazen 2 ay götürülüyorduk. 24 tabak sayıncaya kadar 24 jop yiyiyorduk. Dayaklar hiçbir neden olmaksızın keyfi atılırdı. Tek amaç yıldırmak, teslim almasıydı. Ama savaş esirleri burada da eşsiz direnmeler göstererek teslimiyeti yere çaldılar.

Birgün boş yemek kaplarını çıkarmak için koğuştan çıkarken, 15-20 gardiyanın saldırısına uğradım. Kendimi koruyamıyordum. Her taraftan top, tekme, yumruk geliyordu. Yere düştüm, yerde de dayak atılmaya sürdüler. Kendileri yeterli görmüş olacaktı ki, sonra vazgeçtiler. Kendimi zorla koğuşa atabildim. Bu tarz dövülmelerde Mazlum GÜLER adındaki Dev-Sol sempatiçim 4 Mart 1983 günü katledildi. Yine sudan bahanelerle koğuşlara toplu olarak saldırılıp, komalık edilemeyece kadar dövülüyorduk. Bazen artık neden bulunamadığımızdan, dışarı bir gardiyan sanki dayak yemişcesine bağınıyor, kimin bağırıldığını anlamayan direnişçiler, tepki gösterip, kapılara vurunca içeri girilip, "işyan çıkıyorsunuz ha", denip dövülüyorduk. Bu dövülmeler esnasında birçok kişi ölümden döndü.

5 Kasım tarihinde (1981) koğuşlara saldırdılar, tutuklular dışarı çıkarılıp dövülmek istendi. Ancak tutukluların kolkola kenetlenmesi sonucu çıkarılmayınca içeri gaz bombası atıldı. birçok savaş esiri bayıltılarak, dışarı çıkarıldı. O güne kadar görmediğim sayıda gardiyan üzerimize atılarak, rastgele vurulmaya başladı, birçok arkadaşın kafası, burnu kırıldı, bizi yere yatırıp üzerimizde tepindiler. Bunun sonucu poliste yara olan sırtım kanamaya başladı ve yara daha da ağızlaştı. Tutuklular çıkarıldıktan

sonra, gardiyanlar boş koğuşlara girerek, ranza ve televizyonları kırdılar. Nedenini daha sonra anladım ki, devrimcileri yalnız dayakla teslim alamayacağımla anlayışsız sömürgeciler, isyan süsü verip cezalar yağdırarak, yıldırıma çalıştılar. 110 kişi 2 yıl 9 aya 3 yıl 2 ay arasında değişen hapis cezalarına çarptırıldı. Fakat sivil cezaevine götürülen devrimciler tünel kazıp dokuz kurtulmayı başardılar, bu onlar için büyük bir darbe oldu, ve cezaevlerine (sivile) gönderdiklerine ve ceza verdiklerine pişman oldular.

Cezaevi Eylül 1982'de acı bir haberle çalkalandı. Kürdistan halkının önderleri, kahramanları, yiğit devrimciler, direniş önderleri Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, Akif YILMAZ ve bir grup savaş esiri şehit düştü. Bu durum yalnızca PKK'liler arasında değil, diğer tüm grup ve kişiler arasında üzüntü yaratmıştı. Bu eşsiz insanların eylemini desteklemek ve zindanlardaki katliamları protesto etmek için açlık grevlerine başlandı, idare şaşkına dönmüştü. 9 gün sonra Ankara'dan gönderilen bir kişi cezaevi yöneticisi olan yüzbaşıyla cezaevlerini dolaşarak, olaydan üzüntü duyduklarını belirtip, Diyarbakır'a protesto yazısı gönderdiklerine ve cezaevinde işkenceyi kaldıracaklarına dair söz verdiler. Diyarbakır'a protesto yazısı gönderme dışındaki sözlerini tutmadılar ve işkenceler bir ay geçmeden yeniden başladı.

Bir çocuk karıştırdı kitabı
Cezaevi sayfaları
Kürdistan tarihinde
"Kızıl Direniş'i" okudu
Sonra ayağa kalktı
Direniş saygı durdu
Ardından düştü
Kürdistan
Tarihte
Zifir karanlıkların
Çatlaqlarından akan
Güneş sızıntısı
Newroz ateşidir!
Saçılır konar tüm dünyaya!

Cezaevindeki uygulamalar eğer anlatılmak istense, her günü sayfalarca kağıt doluracak niteliktedir. Ama tüm bu olumsuz koşullara rağmen PKK ve Partizanları direnir. Öyle ki komalık oluncaya kadar dayak yiyen savaş esirlerinden ayakta kalabilenler gardiyanların koğuştan çıkmasıyla devrimci marşlar söyleyerek, halay çekerek, savaş psikolojik olarak kazandıklarını gösteriyorlardı. Bu tavırları idareyi çığına çeviriyor, "bunlar insan değil, bu gücü neden alıyorlar" dedirterek, zayıflıklarını itiraf ettiriyordu. Bilmiyorlardı ki, bizim düşünce-

daha ne kadar sürdürebilirlerdi ki? İkibüyük yıl süreyle kaldığım Elazığ cezaevinde, bu tür uygulamalarla sık sık karşılaşmıştım. Bir hafta süreyle kötü dayak yemeyen, kendisini şanslı sayıyorduk. Tüm baskı ve zorluklara rağmen, başta PKK olmak üzere, birçok devrimci ve yurtseverin direnişleriyle Elazığ cezaevi, devrimcilerin eğitildiği, sinandığı bir okul olduğuna kanıtlandı. 2,5 yıl sonra hakkımızda tutuklu kalmam için yeterli maddi kanıt bulunmadığından ve istenilen cezanın büyük bir kısmını yatıttığım için tahliye karar verdiler.

Gerek tutuklu olduğum sırada, gerekse serbest bırakıldıktan sonra, işkencecilerin nedenlerini düşündüm. Kendisini uygar diye nitelendirenlerin böylesine ilkel ve insanlık dışı olmalarının nedenleri neydi? Anladım ki, yıllardan beri halkımızı yoğun bir talan, baskı ve sömürü altında tutan Türk sömürgeciliği, gelişen devrimci mücadele karşısında aciz kalmış, ekonomik sorunlarını çözememiş, hatta daha da derinleştirerek, bir çıkmaz içerisine girmiştir. Bu bunalımlarından kurtulabilmesi için, Türkiye'deki ilerici muhalefeti ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini bastırması, yoketmesi gerekiyor. Ancak bunu da yapabilmesi için açık faşist zora ihtiyacı vardı. Çünkü daha önceden denedikleri sivil maskeli iktidarlar bu sorunu çözememiştir. Biz biliyoruz ki, faşizm halkları baskı altında tutan finans kapitalin en gerici, en şoven, en kanlı iktidar biçimidir. Ve yine biz biliyoruz ki, faşizm, kapitalist sömürgeci sistemin en son başvurduğu, en son dayanağı olan bir sistemdir. Yani, sömürgecilik yaşamak için işkence yapmak zorundadır, kan dökmek zorundadır.

Ancak toplumsal işlevini tamamlayan kapitalist-sömürgeci sistemi, hiçbir işkence yöntemi kurtaramaz, bunalımların derinleşmesini önleyemez. İşkence, yüzlerine uygarlık maskesi takmaya çalışan sömürgeciliğin içgüçlerinin ve çürümüşlüğünün kanıtından başka bir şey değildir. Ve bu kokmuş, köpük, közen, yürütülen devrimci mücadeleyle yıkılacak, sömürgeciler döktükleri kanda boğulacaklardır.

* Kahrolsun İşkenceci Faşist-Cunta!

* Yaşasın Kürdistan Halkının
Şanlı Önderi PKK!

Bir PKK Sempatiçim

İlk devrimci silah sesleri gürledi. Hem de öyle bir gürleme oldu ki bu, faşist-askeri yönetime yerinde sarılsdı; yankısı sadece Kürdistan ve Türkiye ile sınırlı kalmadı, dünyanın dört bir yanında duyuldu.

Çeşitli haber ajansları, 15 Ağustos gecesi Eruh ve Şemdinli ilçelerinde silahlı eylem yapıldığı haberini verdiler. Ve bu eylemleri yapanların "Apocu militanlar" ya da "Kürdistan İşçi Partisi Eylemcileri" olduğunu eklediler. Olayların dışarıya yansımaları önleyebilmek için faşist askeri yönetim hertürlü yayına sansür uyguladı ve bu nedenle olaylar kamuoyuna tam olarak öğrenilemedi. Buna rağmen, gerçeği yansıtmazda da verilen sonuçlar şöyle: olaylarda 3 sivil, 7 asker, 1 subay ve 1 astsubay yaralandı, bir asker öldü; bir başka kaynağa göre ise 5 ölü 9 yaralı; Eruh Kaymakamı ve Belediye Başkanı olay sırasında tutuklandı ve sonra serbest bırakıldı; eylemciler belediye hoparlöründen halka hitaben bir konuşma yaptılar, afişler asıldı, bildiriler dağıtıldı, duvarlara sloganlar yazıldı; askeri depo soyularak mevcut silahlara el kondu; cezaevi açıldı ve tutuklular serbest bırakıldı; vb., vb.

Aynı zamanda dağıtılan bir bildiride, "Kürdistan Kurtuluş Birliği'nin kurulduğu, bunun PKK önderliğindeki silahlı kurtuluş güçleri olduğu" belirtiliyor ve halk kitleleri faşist-sömürgeciliğe karşı aktif mücadeleyle çağırılıyor.

Besbelli ki ortada planlı ve örgütlü devrimci bir eylem var. Siyasal bir gösteri, devrimci bir güç gösterisi yapılmıştır. Esas olarak halka hitap edilmiş, çarpışmalar ise bunu engellemek isteyen güçlerle çıkmıştır. Eylemler, kapsamlı olarak çok yönlü ve zenginidir, ayrıca derenin içine sahiptir. Güçlü bir siyasal eylemi yapmıştır; devrimci silahlı eylemlerin hedeflemesi gereken güçleri belirlemiştir; ayrıca taktik açıdan canlı, öğretici ve çok yönlü pratik olmuş, paha biçilmez dersler sunmuştur. Silahlı çarpışmada insiyatifi elde tutmanın, planlı ve örgütlü olmanın, bir anda ortaya çıkıp derhal kaybolma yönteminin başanlı sonuçlar verdiğini göstermiştir. Belki eylemciler bundan gereken tüm dersleri çıkaracaklardır.

15 Ağustos eylemcileri faşist-askeri yönetime ciddi bir darbe vurmuştur. Nitekim hükümetin başı, 16 Ağustos günü yaptığı basın top-

Di Tekoşina Serxwebûn û Azadiya Kurdistan da PÊŞMERGE'nin 6. sayısında yayınlanmıştır.

DEVİRİM YAŞIYOR!

lantısında, "12 Eylül öncesi durumun yeniden ortaya çıkması tehlikesi var" diyerek korku ve telaşını açıkça ifade etmiştir.

Olaylar, sadece Kürdistan'da değil, Türkiye'de de pratik siyaset açısından yeni bir durumdur. Siyasal savaşımızda bir dönüm noktası olmuştur. 12 Eylül darbesine ve faşist-askeri yönetime karşı esas mücadele alanında ve onun anladığı dille gerçekleştirilen ilk ciddi eylemdir. Faşist teröre karşı halkın devrimci tavrı ve devrimci siddeti ortaya konmuştur.

Besbelli ki bu eylemler, sadece Kürdistan'da değil, aynı zamanda Türkiye'de de devrimi temsil eder. Böylece devrim, bir siyaset olarak, toplumun bir yaşam ve kurtuluş yolu olarak pratikte en geniş kitlelerin karşısına çıkmıştır. Bu 1980'den beri ilk defa gerçekleşmektedir. Bindiği gibi, 12 Eylül darbesiyle iktidarda zorla el koyan generaller cuntası, burjuvazinin yeni bir yönetimi olarak, bir faşist-askeri yönetim olarak kendisini toplumun karşısına dikmiştir. Kendisi dışındaki hertürlü siyasetçilere yasak koyarak bir faşist-askeri rejim örgütlemeye girişmiştir. Daha sonra "sivilleşme" sahtekarlığı ile kendisini birkaç parti biçiminde ortaya koymuştur. Böylece "genişleyen" siyasal ortamda yeni bazı partilerin daha kurulmasıyla çeşitli burjuva kesimler kendilerini siyasal arenaya ve toplumun karşısına çıkarmış olurlar. Yine Türkiye ve Kürdistan'da hertürlü devrimci siyasal örgütlenmenin esnasında beri yasak olduğu herkeşce bilinir. 12 Eylül faşist-askeri darbesiyle geliştirilen karşı-devrimci savaş ile, her türlü devrimci örgütlenme dağıtılmış, ezilme ve böylece devrim öldürülmek istenmiştir. Böyle bir süreçte, küçük-burjuva devrimci-demokratik, yurtdışındaki bazı siddet gösterileriyle ve bazı televizyon yayınlarına girmekte kendisini toplumun karşısına çıkartmak ve devrimci ol-

duklarını böylece göstermek istemişse de bu yöntemler tutmamış ve pratik bir sonuç vermemiştir. Umut bağladığı yöntemler tutmayan küçük-burjuva siyasetçiliği giderek yozlaşmış, dağılmış, çürümüş, umudunu burjuva "liberalizm"e bağlayarak ve onun bir kuyruk haline gelecek devrim davasından gerçek anlamda vazgeçmiştir. Böylece Kürdistan'da ve Türkiye'de devrimi yaşatacak tek güç olarak proletarya devrimciliği ortaya kalmıştır. Proletarya devrimciliği, bu süreçte, yurtdışındaki ideolojik-politik çalışmalarıyla, faşist saldırılara karşı direniş eylemleriyle ve cezaevlerindeki kahramanca direnişleriyle kendisini göstermiş, devrimi politik olarak yaşattığını ve geliştirmiştir. Bu gelişmelerin bir devamı olarak ortaya çıkan Eruh ve Şemdinli eylemleri, Kürdistan'da (ve de Türkiye'de) proletarya ve emekçi kitlelerin, bunların devrimci siyasetinin, proleter devrimciliğin, devrimin, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devrimi ile Türkiye Demokratik Halk Devriminin esas mücadele alanındaki pratik eylemlerin 1980 sonrası toplumun karşısına çıkması demektir.

Artık gelecek, toplum içindeki yoğun politik-örgütsel çalışmalarla, çeşitli politik güçler arasındaki siyasal-askeri savaşla, devrim ile karşı-devrimin amansız savaşıyla belirlecektir. Devrim politik-örgütsel ve askeri bir güç olarak yaşıyor, onu öldürmeye ve tasfiye etmeye, karşı-devrimin hiçbir mihrakın gücü yetmemiştir ve gelecek onun olacaktır.

Bitirirken, eylemlerden kaynaklanan iki noktaya daha değinmek gerekiyor:

Birincisi; karşı-devrimle ilişkili. Eylemlerden sonra Eruh'a giden 18 kişilik "yüksek yönetime heyeti" içindeki İçişleri Bakanı, konuşmasında şunları söylemiş: "Unutmayın ki, biz

sizin hükümetiniziz. En kısa zamanda Eruh'u bir cennet yapacağız."! Birinci cümle ne "garip" değil mi? Hiçbir hükümet yetkilisi Türkiye'nin herhangi bir yerinde böyle bir cümle kullanır mı? Bazi gedikli "solcuların" garip bulacağı bu sözler, açık gerçeğin karşı-devrim tarafından ifade edilmesi olmuyor mu? İkinci cümle ise halk kitlelerine yönelik ciddi bir tehlike oluşturuyor. Karşı-devrimin "şeker ve kamçı" politikasının, sözle şeker vadeden ve fakat uygulamada katliamları dayatan Türk sömürgeciliğinin şekerliliği oluyor. Bu sözlerin uygulamada vahşi baskı, zulüm ve katliam olacağı kesin bir gerçektir. Bu gerçeğe, yeterince bilmeyen halk kitlelerine devrimciler tarafından kavratılması, duyarlı ve tedbirli olmalıdır.

İkincisi; burjuvazinin sadık ushukluğuyla ilgili. Bugün, yani 19 Ağustos sabahı, başka ajanslardan aldığı haberdan eylemi gerçekleştiren örgütün adını çıkarp bu noktada sıkıyönetim komutanının dilini kullanan karışık haber verem ve kendi muhabirlerinden henüz haber alamadığını söyleyen TKP'nin Sesi, henüz bilgi alamamış olduğu bir olay üzerine dolandırılmış bant gibi kesin yorumu bastı. Şunları söyledi: "Bu tür olaylar emperyalizmin ve faşizmin işine yarar. Kritik olan bölgede Mayıs 83'teki gibi olaylar gelişebilir. Bunlar Kürt ve Türk halklarının çikarına karsıtır." vb.

Bu sözler, faşizmin ajanslarına değil, "devrimci" ve hatta "komünist" olduğunu söyleyenlerin ağızlarına söyleniyor. Kırk yıl çalışa burjuvazi böyle sadık ushuk yetiştirebilir miydi? Ama diyeceksiniz ki, altmış yılda yaratmış işte.

Faşist-askeri diktatörlüğe 80'den beri en güçlü pratik darbeyi vuran bu ilk eylemler, emperyalizmin ve faşizmin işine yarıyor mu, Kürt ve Türk halklarının çikarına karsıtır(!). Hiç garip karşılamayalım, Olaf Plame'nin ve benzerlerinin kucağında oturanlar başka ne söyleyeceklerdi ki?

En azından bu alçakça sözleri ve sahiplerini yerlebir etmek için bile olsa, insan, daha çok çalışmak ve devrimci görevlerini mutlaka başarıyla yerine getirmek istiyor!

19 Ağustos 1984

A.

Livbaziye 15ê Tebaxê kû di demê de –bîlî imperialîzm alîkarîkî bêsinorî de sazûmana leşkerî a mêtîngera faşîst û herçûre terora dijî-şoreşê ê harûhrov li hundurê welat û pîkolî û kedxwarîya bêtişûp li ser girsên gel çetin û xedar dibe û weke dema derbasbûyî hilweşandin û bihevrexebatdarî li hemberê bizava şoreşgera demokratîk tabêgotinê zordan û paldan û bi taybetî mîna bin şew û hoyên koçberî de, dihlîje nijadperestîya reformîstîya burjuwa û xwe dipalîne, her babet xwesiparî germûzîxt dibe û dakû li nav sefên Partiyê û li derî van refan pejlîandin, rizbûn û herifandîkarî bihlîjînin taxên nehatî dîtin, karûbar xwe lezandîne–, hatin birêxistin, ne tenê dengdan û danezana pêvajokî nûjenin. Livbaziye 15ê Tebaxê, ji bona qulkirina tarîyên faşîzmê kû li navçên Tirkiye û Kurdistanê tînin palandin wextekî beyanê ne, jibona serfiraziya berxwedana netewî a bîsecer, li Kurdistanê aşkarên xwedîra ne û ji bona dîroka tekoşîna PKK a kû paldayê Marksîzm û Lenînzîma şoreşgerîye, xwedîyê tîdayî û mana domanekî berez û bîrdûmete.

Karbidestîya mêtîngera faşîsta kû serê çar salane tî zagon nasnekirye, dakû rewşa pîkolî û kedxwarîya dijwar biniximîne, bi dekdûdolabên mîna “zagona-bîngehî”, “partî”, “parlament” hwd. danezan û daxûyan da kû derbasbûna demokratîsîyê bi çakûpakî misagor bûye. Reagan jî, kû ser rêya, bibe Hitlerê imperialîzmê herroj gawe din pêşve diçe, pesna jêhatîya generalên Tirkî faşîst dîda, wanan bi terzê çakûjêhatîrî jî tevgêrên dijî-şoreşê yê li seranserê cihanê pêşkêşdikir û didanasdan, serde jî bêbîzdan alîkarîya bêsinorî dida wan. Ev livbaziye, di domanekî de kû generalên faşîst, bo bîngeh kirina faşîzmê gavên jêhatî kû hêz nekaribin belî bînin dîtin, pêkanîne û bîvê serxweş bûne, li derveyî û hundurê welat jî û jêhatîbûna xwe bi herkesî bidin deravandin de qonaxên mezin bîdest anîne û vîna ne tenê li ser imperialîstan, noker û bihevrexebatdarên wan, lê li ser hêzên çep jî dane palandin, karê hilweşandina hêzên çep de, qonaxên pêwîst paşxweve hiştine, hatin birêxistin, hewceye baş bînin fahmkirin û mana wan yê diroki kû bînin tîgîhiştin. Ligel wê nefete kû aşqonên bîcîh hatin, bi awahîkî rast, dirîst, xwedîbingeh, qeç, vîrastî û ligora manan wan, bînin fahmkirin.

Divê demwexta kû tê serokatîya kevîrî (klasîk), ne tenê li Kurdistanê Bakûr-Rojava, li hemû perçên Kurdistanê nekarîye bihevrexebatdarî paşî xwe dabîhele, bihevrexebatdarîya girêdayî mêtîngîrî û imperialîzmê Tekoşîna Berxwedana Netewî a nûjen re, gitekî nûwe, an aşkartîneke sexlem û jîdandî, ji bo bîzanîn kû wê bi kîjan bîrdozî (îdeolojî) û rêzaniyê (polîtîka), ev wê bîafîrê ye. Aşqonên 15ê Tebaxê ne tenê hew tenha hebûna gelê me didin aşkartînin û nasdan, herweha dakû gelê me tîkîlî nasdanên xetûxêza rizgarîya netewî a hemdemî bibe, îspatên nûh bi mîrxasî û keleşî şanîdînin. Ev gîş, girînge bi terzêkî rastûxas meji û bîran de bînin kolandin û cîhkirin.

Partiya me ne ji ber xwe hat wê pêvajoyê. Çawan kû bin rewşên serandîneke (înkâr) netewî a girsejî û fîrîs, hoyên civakî yê qels, melîsî û sekîni dijîyan, hêzên civakî me an civata me ji serî hejta bîni lihevketîbûn û li dijîhev zixt û provege bibûn û xerîbî dawûdoz, bîrdoz û konevaniya şoreşger ketîbûn –belê ev herweha berjewendî man yê zîkîmakî û kakîkî bixwe bûn–, û bîvî rengî hatîbûn enîşekî kû xwe bixwe nedîkarînin êdin nasbîkin, bîngehê îdeolojîk yê Partiya me hatîbin avêtin û çawan kû; ev pêşkîtina bextîyar û mîhrîvan destpêkê de piçûk dihat qîmkirin, lê mana wê gava diroki piştîre hatîbe fahmkirin û dîsa çawan kû; danezan û dengdana partîyên şoreşger bo Kurdistanê, bêmîjetî hatîbe qayîlkirin û dema wejînanîna partîyên wûsa li hemberê dijmînen mêtîngîr hêj nehatîye, “wê bibe sedemên qîrkirin û vebîrandînan” hatîbe gotin; û kîlîka, partîyên hêj nekarîbûn navên xwe diyarbîkin, derketin holê, bîlezûbez navên xwe guhûrandîbin; û çawan kû; bin sert û şîrûtên, hin dorûkes diangastînin (îddîa dîkîran) kû rêkxîstîneke bi etiketa partîkî

LİVBAZIYÊN 15ê TEBAXÊ, TEKOŞÎNA BERXWEDANA ME A NETEWÎ DE, DESTPÊKÊN DANEZANA PÊVAJOKÎ NÛJENÎN!

sosîjalîstî(!) dehsal emrî ne, lê encex piştî polîs nav û bernamencî (program) wan derxist pêşberê, li derveyî welat xwe îlan-kiribî û ev yek jî xwêre huner û karekî-çak hesibandibî, berxwedanên evîndoz û xwedîrûmet li Hêlwan û Sêwrekê derketîbî û pêre jî bi vekirîna singî li ber her-çûre zehmetî û zoriyan, danezana polîtîka a Partiyê hatîbe nasdan û ev bi kîjan fîdekarî, hogorî û canmerdî û bi gemşûşera li dijî çê de hatîbe pêkanîn, nasîne; û çawan kû; girînge ev gîş bi hemû kêmasî, xeletî û qezencên xwe yê diroki bînin tîgîhiştin; wûsa jî bi eynî terzî, hewceye kû livbaziye 15ê Tebaxê jî, ji ber çawan bînin borandin û li ser wan bînin danûstandin.

Di van salên kû tê, serdestên burjuvî nûh yê diroka çînen jordestên Tirkê hemdemî, bi rewşekî dirêjtîrîn, sazûmana leşkerî anîn serkar, berî hertiştî jî bi grani li hemberê Berxwedana Netewî li Kurdistanê kar bîdestgirtin û li dijî afirandîrê vê berxwedanê –hêza pêşengê wê PKK– bi destpêka salên 1980 pîde, karûbarên mîna pîkolî, qîrkirin, hingavîtin û vebîrandînin gihandin merhelên kû diroka mirovatiyê de hînkîr û mînakê wan kêm bî dîtin û wûsa bikaranîna de, lawên gelê me yê serbîlînd, hêja û hogîrtîr Mazlum, Kemal û Hayrî-yan, berxwedanên kû hevalên wan neyî danîn holê û pêşkêşî kirin. “Em dev jî bîrdîza xwe bernadî, diwê pîkîde de, emê li hemberê hemû leyistokên we kû hûn di xwazîzin pêkbînin, bîrawestînin” gotin û bi salan, sîngên xwe li ber hingavînan jîdandî ragirtin. Vê yekê bi bedela dayîna serên xwe pêkanîn; ev rêhavalên kû heryek bîbûn nîşana xweragirtin, şewr û bîrûraya PKK û li hemberê xwesiparîyê, berxwedan anîn niqetî kû êdin nikare bêbînekeftî kirin, bi vî awahî keleporen berxwedana diroka me yê buha û mezîntîr, li şun xweve hiştin. Di hengam û serborîkê de kû, keleporen bîvî rengî hatîne dewrgirtin û li ser vî esasê li derveyî welat jî, bîlî her babet çepê û zehmetîyên dijwar, amadekarîyên berxwedana netewî bîkûrkirin û bîrîyarî tînin birêxistin, û cûnta faşîsta Tirk dakû vî gawê rawestîne û pûçbîke, piştgîrt û nokerên xwe yê derveyî û hundurî dîde tevgêrandînin û bi hêzên çep yê rûçîk-nîmî (rûçîk-maske) û azînen terora eşkere, leyistok û êrîşên bêaman li dijî Partiyê dilîvîne de, avêtîna wê gavê, ne tenê keda wêrîn (mîrxasî) û canbexşîya fîrîse, wêlê kîfşûdiyarê kû keda xetêkî konevaniya rastî ye. Nexasîm, aşqonên 15ê Tebaxê dîsa aşkartînin kû, ger xezekî rêzaniya vîrast nebe, tenha bi qînyada xweragirtîne, desthîldanê û fidakariyê, ne gengaza jîr-ûjêhatîneke çak an jî serkeftin pêkbîtin.

Divê dema aloziyê de, kû hêzên çep jî derbasdîbin, proveqasîon û hilweşandîrîya neyî dîtin û neyî nasîn, hat palandin. Ji vî metîrsê (tehlûkê) tenê hin rêxistinên kêm, karîna xwe xelasbîkin. Lewma, bi taybetî li girtîgahan ta dawî, berxwedanên nayîn hişan hatin bilîndîkin. Belê dîsa jî, burjuwaziya Tirk, hilweşandîkarî û pejlîandîna xwe li ser tevgêrên şoreşgerên demokratîk, karî bihlîjîne gîtûtaxên gewre. Divê jî bîran dernekeve, ji ber kû Partiya me behtîr jî her hêzî li dijî hilweşandîkarî û pejlîandîne xweragirt, dijmînan jî karûbarên xwe li hemberê Partiya me, ger li girtîgahan û ger jî li derve, gihandin pêlîk û derecên diwartîrîn.

Dakû qewz û gavên berxwedanê neyîn avêtin, pişengî û bîrtaybetî jî ser qada Awrûpa, xebatên bêhîşmeji bikarhatin. Roşmanekî de kû, bona li dijî rêş-zîlûmata faşîzmê, çîrûşên (şefeqa) berxwedana dema nûh bêavêtin, li hemberê zehmetîyên derhiş, sing û bejn hat ragirtin û bi gorînkîrîna şoreşgerên bêhejmar, li ser rêça vî dawûdozê pêşveçûn pêkhat, ne hesanî bû kû, li pêşberê bayê xwesiparî û îxaneta (bêbextîya) jî vir dihat, bêtîr rawestandin. Deqene jîyana xwe a xwerû û

besîst rêzgarkî û li welatên tê dijn de, jîyana xwe a koçberîya belengaz û rûsya bîngeh û gerantî bikin, bi xebatên bêmejî û bêbext êrîşî Partiya me kirin, belavok li dû belavokan weşandin û belavîkin. Ew “îttî-faqên pîrfîraz”, ji bona van sodên xwe yê xwerû û yekta, birêvebirin. Ev bextreş û xainên kû, bi kîritandîna bunyada (gewde) rêkxîstîngîrîya xwe bixwe û taybetî bi rêvebirîna îxaneta adî û di rêşê li beramberê berxwedanên li girtîgahan, tîr nebûn; dakû gunehên xwe weşîrî û dijîberîya kû ger jî refên rêkxîstînen wan derkeve bîdewîsî-nîn, hêj fermanên sîfte bo bîdengîkirîna PKK hatin dayîn de, ne badîhewa êrîşî van gavên berxwedanê kirin.

Hêjabûn û giranbuhatiya vî gava berxwedanê, kû demêkî de, bawer û goman-dîkîran pejrîandin û hilweşandîkarîya bîkarhatî daxwaza xwe –kû diwartîr jî xebatên wûsa yê diroka tevgera sosîjalîst û şoreşgerîya demokratîka Tirkiye de ye– hat avêtin; gelek mezin. Vê gava kû bi dehhezaran kes evî û hêvîdarîya berxwedanê li girtîgahan berdewamî zînde digrin de, gihandinîna dengê berxwedanê ê awaz û xurt ba wan, tîdayî û manekî kûr xweve hîldigre. Disa, bo kesên bêhejmar yê sosîjalîst û demokrat re, hevqas eşkere dengdana (îlanîkirîna) heynîna gengaz û rêhebûnen berxwedanê, ji bona bizava şoreşgera demokratîk û sosîjalîsta Tirkiye re jî, bîdestanîna û qezenceke pîr bûha û mezîne. Ev berxwedan, bi taybetî ser bîngeha li erdê xîstîna sosîal-şewîstî, reformîstî, oportunistî û revîzyonîstî pêşveçûye; keleporen tevgera komunist a 60 salan –ger pîr hatîgîhiştî nebûyînin bî jî– yê li ser esasên deravîndîna heqîqeta gelê Kurdistan dewrgîrtîye; xelekên berxwedanê a kû ji Dr. Hikmet Kîvilcîmîlî yan ta dirêjî Mahîr, Deniz û İbrahîm’an dibe, avadîke; û pêre jî, ji bo tevgera şoreşgera-demokratîk û sosîjalîst a kû, bîlî tewayî bizutawên perçîqandînan, kû burjuwazî, bi destpêka sala 1980 an pîde, bi destê generalên faşîst li dijî dilûcegera gelê Kurdistan birêvedibe –ser rîkna bilîndîkirîna ala xweragirtîne– pêşkîtîye û ji bo tevgera şoreşgerîya xortan –ê van pandzê salên vî taliyê– bîcîhanîna gîrîngîya berpîrsîyarîyê bixwe ye.

Pîr eşkere tê zanîn kû, li Kurdistanê pîkolî û kedxwarî bi terzêkî sext û diwartîrîr dîje, dakû netewek bî tunekirin û wî millettî, pêlîk û nîrxekî de –kû jî vegerandî tunebe– bîgrîn, mêtîngîrîna Tirk bi pîvendî û gîrîndanên xwe yê hundurî û derveyî ve, gîşanî him û qewetên xwe bîkîrtînen; bihevrexebatkarîya jî qurna-navî maye, jehra lihevhatîna bi neyaran re, bîn cilîkên (libasên) nûjen û bi avahîyên gelek metîrîst, jî nûhweve dîverîşîne û di xwazîzin bi gotînen weke “dem nehatîye” gelê me, herdem bîn rewşa paşmayîtîr jî xelqên gîttî (cîhanê), bîgrîn û bîhîlîn. Belê, divê heyama kû, dikarê bî gotin, li seranserê cîhanê gelekî dîlbend (kole) tê nemaye de, tiştêkî bawerî û sernîrîyên sîtu-xwark kû hêj xwesiparî û mirîna qetî, bi me dipalînin, kû pêşkêşî gelê me bikin, ê din nemaye. Xwûdankîr û xwedîyên wan dîtinan, kû dibêjin “ne çaxê libîrxwedanê ye, wê xusar bîde gelê me”, dikarin bona jîyanên xwe yê reben, sefil û tewtewe bidamendînin, bi temamî sekreter û endamên navendîyên rêkxîstînen xweve, wext bo jîngîrîya xwe li Awrûpa peyda bikin. Ji bona wan, wext bo berxwedanê tuneje, lê bo wê jîyana çepel û bêsecer, dem qeç piyaje. Dema ew, wê jîyana xwe a kû şerm û fîhîetî belavîde, didomînin, peqandin û afirandîna berxwedanekî serbîjor û bî firazmendîkî wûsa şabîlîndîye, rûmetevî-nîye! Û jî ber kû, ev gav ser xeta berjewendî gelê me a serxwebûn û azadiyê jî, demekî rûmetîrîr datîne holê, manekî hêja dîxede dadîhîldigre.

Her tekoşîna berxwedana netewî, dest-

pêkê de xwe bi gavên piçûk davêjê pêş. Ev gavên destpêkê kû li Vietnamê, Kubayê hwd. de jî jînkîrin, li gora qama livbaziye 15ê Tebaxê nepîr xurtîr û pêşveçûyîrtîr. Aşqonên 15ê Tebaxê, ne tenê li dorhêlekî welatê me, li çarhêl û cîgehên welatê me, bi rengekî dijwar û serfîraz, tînin meşandin û pêre jî, lew ser bîngehên amadekarîyên zexm birêvedîcin, ne encam, lê bo pêşkîtî-nî jî niha û pîde, encex destpêkên xwe-nas û sergîranîn. Nexwe, livbaziye 15ê Tebaxê, kû diroka tekoşîna berxwedana netewî a gelê me de gîtekî nûhne, daxûyan dîkin kû, wê najîhîbin gavên diroka me, yê tîmdorî bi neyînî û bînkîftîni dawîpêhatî-bûn. Ger îro, artêşên dijmînan bi hêzên leşkerîyên gerreza (gîrsejîr) êrîşî vî gavê dîkin û bîlî vî gîsteberê (seferber) nîkarî-bînan yek mîllîtan tenê jî bîdestbîxin, ev aşkartî dîke kû ceng û berxwedana jî niha û pîde wê hêj leztîr û bi mana pêşvebiçe. Partiya me, bi vî pratîka xwe carekî din aşkartî (îspatkîr) kû, bîvî piştî bi derfetên derveyî bîgîrîdan, berxwedana ser bîngehên hima xwe bixwe bêajotin, jêhatî û qadîrê çîye.

Xudanê partî û xetêkî wûsa, kû li pêş-gavê dinê û gelê me, dilawerî û wêrîbûna berxwedanekî bîvî rengî –xwedîsecer-dîmeşîne– û rêdelîlîya vî xweragirtîne dîke, bîyîn, zîkîmaka serfiraziya serxwe sazîmendî dîke. Ev rastî, hewceyîya sehîrîna li dû kanîyên hima bîngehî dîde der û pêre jî, pêşkîtînen xwe li ser vî destîkê dîlezînin, dipalîne. Bêgûman, ev gav wê ne yê pişengî bî û ne jî yê tali be. Livbaziye 15ê Tebaxê, bo xebatên fîrîs yê bîrdozî, konevanî û emelî –kû Partiya me hejta niha birêvebir û gihand vî gîtê– re, bîngehên xwedîra, ji bo karûbarên zexmîrîyên atîyê, amadekarînin. Nexwe, pêşî de bîrînen gelê me yê nedkar û welatperwer, hemû bîrînen kû li dijîberê cûnta faşîstî, zorhewceye hêrsîgîra xwe kû serê sedas-lane dilan de kombûye, li dora vî gavê behtîr tûjbîkin û xwe atîfîrtî tîkîlî karûbarên rêkxîstînkîrîne, perwendîkîrîn û zanîstîya ser vî rîknê bikin, cîhên xwe van sefan de bîgrîn.

Livbaziye 15ê Tebaxê berî her tiştî, pêlîka jor a hêrsîgîra gelê me, a kû gîhiştîye nîrxên nayîn ingastîne (tesewûrkîr) û rojbîro jî tevgîrîyên û zêde dibe û bî hêrsîgîra zanîstî, rêkxîstînbûyê gîrsejîr, a kû Partiya me li pelkên banîdev de amadekarîye xwe gîrîdîde ye. Ew kû li vir dibe-yek û tê zman, ne tenê berrabûn, berxwedana rêkxîstînbûyî û heylfîhdane. Niha, zanîstî û rêkxîstîngîrîya sosîalîzmê û hêrsîgîra gelê me yekîtkî jêhatî û çak bîrêvedîbin; tiştê li jor qala wê dîbe jî, ev yek. Yekbûnekî halo kû wê hatîna wê ronîbe, lewma xwedî-sîud û xwedîyê tîdayîkî xwedî-tuxm û secer. Belê ev gavên, bi mana pêşkîtînen bîvî awahî, ger bi balazîravî bînin dorîrehîrîn, hingê wê berdewamî jî pêkbîtin. Hêvîyên dîlxurt yê gelê me û hazîrîyê bêtîrs yê Partiya me, şanîkîrîn û wê şanîbîkin kû, ev berxwedan wê berdewamî be.

Jivê kîlîyê pîde, bersîva jêhatîr jî bo pîkolîya faşîstî bînsaf, talankîrîna bê-dawî û kedxwarîya dijî-mîrovî kû ser gelê me tî palandin, tenê bi seranser xwedî li vî gavê derketin, alîkarîya wê kirin û bî hemû hima berdest an jî dest tê, bi wê re yekbûn pêkanîna ve, dikarê bî dayîn. Partiya me divê vî bersîvê, bi behtîr rêkxîstîna van xebatên xwe –kû tenê nîmûnekî nûh jî wan pêşkêşîr– û taybetî bi xebatên xurtîr –yê bînkewîrî nebin– bîde. Ji bona hima tîkîlîya bi gelê me re, ser vî bîngehê zexmîrî bibe û yekîtkî behtîr pêşbîkeve, divê kombûna bîrûbawerî bîhlîjîne niqîten bilîndîrtîr. Herçuqas Partiya me gawe kî wûsa bîşewr û ezîmkartîr pêşve-bibe, wê hemû mîllîtan û dîlxwazên xwedî-partî jî, jêhatîbûnen xwe derxînen merhelên ezamî û wê gavên xwe yê berxwedanê bavêjîn gîtînen nîhîtan dîtin; dakû wê hengama diroka me, ser rîya xweragirtîna netewî, bi rabûnekî zexm tîkûzbîkin. Partîzan û sempatîzanên Partiyê, wê xwe li nav xêzên hazîrîyên berxwedana netewî a zanyarî û sazîmendîyî, mîna polayê bîjîdînin; her gund, eşîr û malbata welatê me bîqûlîbînen bîrcekî xweragirtîne û bîvî awahî wê tucaran jîbîrî nakin, kû diroka me

de, serkeftina xwe paldaye hîma zikmakî, hem xwedî derfete û hem jî, garantiya bingehîna ku diçe serfirazi û zaferê ye û vena bi pratîkên xwe yên rojê, yeko yeko aşkarti bikin û bîdin nasîn.

PKK, bi aşkartina, xweragirtin li seranserê Kurdistanê, li ser esasên nûn bîn berxwedana netewî a nûjen, behtir dikare bîbîlîndîkirin, wê şanî bide kû, wê ji bona yekîtîya tevayî gelê me a ser rîka berxwedana netewî, xebatê pêwîst dikare pêk bîne, wê şanî bide kû, xeta reformîstî-xwesipara lihevhatkar ne mafê jîyanê ye, wê şanî bide kû, li pêşberê tekoşîna berxwedana me a netewî, a ser bingehên nûn bîlîndîbe, tûkes nikare raweste û bibe çeper. Îro pwendî, têkîlî, hevkarî û alîkariyên qurnê (sedsalê) li derheqê gelê me pîr nelêhatîne û ser de jî, bi nederavandin û nenaskirina tekoşîna gelê me, bizanî an nezanî nîkarê layê xwe a hilweşandkar paşxweve bihêlê, li hemberê wê heqîqetê gava gelê me ser bingeha hîma xwe a zikmakî şoreş bike û bersiv bi berxwedanêkî lêhatî û layîq pêşvebibe, wê lêkarî û tesîrên hewce li wir jî biafirîne û daxwaza xwe ji qurnê bistîne. Wê ne tenê aşkarti bike kû hikm û ferwariya li derheqê gelê me hatiye dayîn xeletê û wê ne tenê pêqayil bibe kû nederbasbûna vê ferwariyê bide bandan; sadirsê li berwaja vê, wê şexsê bi pratîka herroja biborî de, bi terzekî aşîkar, bide paldan û deravandin kû bi hêzên şoreşgerên navnetewan re, yekbûneke serxwe û jîdandî gengaze. Alema gişîya şoreşgera-demokratîk û pêşveçûya navnetewan, wê li derheqê wê gava gelê me a xweragirtinê, bêagahî û bîleqedarî namîne; wê bîpewendî biqulibe têkiliyên erîni (pozîtîf) û wê bo pîrfiraziya mafê me a şoreş-pêkanî, bawerî û alîkariya xwe zêdebike.

Rûkên vîrastî, yên ji enîşkan zivirandinê, revûbazdanê û teorîyên bihevrexebatdariyê yên bi rengê, "dema berxwedanê nehatiye, wê bibe vebirandinê", "ji Milletên Yekbûyî, tûkes ne naderîvîne", "platforma navnetewan de ev kar wûsa nameşîn" ûhd niha paktîr derketne ronahiyê. Berxwedana serjor dibe -gava Teverga Berxwedana Filistin re li ba Milletên Yekbûyî bîraren bêhejmar hene û li platforma navnetewan de ji çuqasî bidestandin, pêkanîne zelal berçavane, niha ji hin hêz dixwazin gelê me, bi rîyên kû gelê me tucaran rîyê rizgarbûnê nabîne, bi leyistokên metîrs mijûl bikin -, armancên van hêzan yên gemar û kîret kû ji ser gelê me didin paldan, di qirka wan de hiştîye. Wê tekoşîna me, şûna wan awahiyên pasîfîst û neyînî (negatîf) terzên şoreşgerî bide zorandin û wê hevkarîya navnetewan, bêgotin bibe encamê. Ev gava hatî avêtin, ger behtir bê pêşvebirin, wê bêgotin encamên xwe ji bidestbêne, hêjabûnekî vê gavê a bîvî rengî heye. Ev gav, serî de tevgera şoreşgera-demokratîk û sosyalîsta Tirkîye re, ji bo hemû hezên çep yên gelên cîran re- dakû nebesbûna xwe, rewşên xwe yên bi dijîmî re lihevhatîne û pejrandin û hilweşandina bi wan tê paldan, paşxweve bihêlin-, bîngehekî çak û rind derxistîye holê.

Li Kurdistanê kû -ocaxekî şoreşê a kû timûtîm pêşveçûye ye-, wê hezên şoreşger, demokratîk û sosyalîst, ji xwêre hevkarîkî û hevalbendekî (mîtefîk) xurt peyda bikin. Tiştê kû şoreşgeriya netewa jordest, ji bo şoreşgeriya netewa jêrdest nekarî pêkbîne, wê şoreşgeriya netewa bindest -Tekoşîna Berxwedana Netewa Kurdistan (TBNK)- ji bo şoreşgeriya netewa serdest bîcîhbene. Dakû çep xwe ji lêkarî û tesîra baweriyên oportunistî-revîzyonîst xelasbikin û xwe ji dûvîkûna keleporên burjuwa, ji ra rêzgarbîkin, wê TBNK, derfetên hewce pêşkêş bike, dakû xwe ji nûn rêkxistî bikin û ser bingehên şoreşgeriya rast enîya (cephî) gel a yekbûyî avabîkin jî, wê bikaribe rola xwe a dîrokî kû bêhra wê dikeve, bi rengê jî herdemî xurtîr, bîlezye. Li hemberê hercûre xebatên hilweşandkar û proqvasîonî, taybetî serpirabûn û pêşveçûna hezên şoreşgeriya-demokratîk û sosyalîsta Tirkîye, li ser bingehên rast, wê ji niha û pêde, behtir mana û derfetên dewlemend qîzençbike. Ji bona li ser van bîngehan,

îttîfakê înternasionalîzma bînexêşî bî rîkkewîtin, hoy û şew ji her demê behtir gihayîne; ev hoy, ji bo navandina (tayîn kirin) atîya berxwedana gelên me a serxwedanî û yekbûnî, angî kin bêgotin, ji bona mafê çarenûsa gelê me, ji her demê dijwartîr û li ser bîngehên rastîr, pêşveçûnê endame. Rîhê berxwedana 15ê Tebaxê, dakû înternasionalîzm bi serfirazi jîyanê de pêkbêtin, bû gawekî xwedîrûmet, bi şanûşeref.

Gîrînge meriv silava xwe ji bona van gavên kû nikarin piçûk bîn dîtin û hoyên dakû dîroka me a serbîrê disekîni, li ser lingên xwe raweste; û dîsa, yekbûna tevgera herdû gelên me -kû ta niha tim bi bêjêhatîbûn derbas bîbî û bersîka xwe hêç ji sosyal-şovînzîmê û bihevrexebatdariya nijadperestî xelas nekîrî- serbingehên azad îro afirandîye, bike.

Şîara Partîya me a bi rengê "HER TÎŞT JÎ BO ENÎYA BERXWEDANA NETEWÎ", ê di bin bîyê şîarekî pratîk. Mîna tûhê û karûbarên dij-şoreşê, ta niha nekariye vê gavê bîsekîne, wê ji niha û pêde jî nikaribe bîrawestîne. Bin ala Enîya Berxwedana Netewî meşandin û jînkîrin, vêca diqulibe jîyana bîşeref a gelê me. Ji niha û pêde bin ala xwesiparî û bihevrexebatdarî jîyankîrîna şerrandin û rîzîbûna netewî, nîkarê bîbê qeder û sîûda gelê me. Ê di gelê me jî çavên xwe vekîrîye, ji bona xwe tov û bîzrên jîyanekî nûn a netewî û civakî avakîrîye, angî afirandîye. Divê layê de, dorgirtina gelê me li dora Partîya xwe kû bi livbaziye bîhejmar hîm û hêvî jê girtîye û bi pêwendîkî serbîlînd, kû xwedî li vê livba-

ziya dawî a bîrûmet a Partîya xwe derdikeve, eşkere dibe kû, wê gelê me li ser kîjan rîyê bîmeşe, û di pîrsa, ka dema enîya berxwedana netewî hatiye an ne, de, bi navê hakîmtîya xwe kû bi rola dîlezye, bersivê dide. Gelê me baş dizane, ê kû ji çar-hêlan tê zivirandin ne PKK, rastî ew bîxwe ye û hînbûye, ê kû di şexsîyeta PKK de wê tunebibe û dawî pêbêtin, omîdên wê yên zikmakî bîxwe ne. Ê bi pêşkêşkirina hemû derfetên xwe bo PKK, gelê me şanîkîr kû daxwaz û hîlbîjartina wê çîye, û bi dayîna qîrara xwe a bîrra û bîrîyara xwe, li dijî terora faşîstî çavsor, çuqas xwedî zirave. Nexwe, xas tê dîtin kû gelê me bi şîara "HER TÎŞT JÎ BO ENÎYA BERXWEDANA NETEWÎ" re, hîşk gîrêdayî ye. Hemû mîltan û sempatîzanên Partîya me yên dilgîr û hêja, aşkartîne kû, daxwaza fetîsandina netewekî nav kefe de, tucaran nikare qederê deravandin, dikarin vî bîrîyara bêmaf û bêdad, paldayî ser hîmên xwe yên zikmakî li erdê bîxin, û ji bona vê, jêhîyên mirovî bes û tîrin.

Ezmê mîrxasî û fîdakariya mîltan-geriya Partîyê kû bi caran li pêşberê çavan hatiye weşandin û vî taliyê de jî bi giyana berxwedan û êrîşa 15ê Tebaxê, behtir zelal bûye, ne tenha aşkartîye kû, Partîya me hîma motorekî a kû dîroka me nûn û zînde dikê ye, herweha dengda kû xweragirtin bin hercûre hoyan de gengaze, lewma dîldariya netewî-civakîya mîlletekî -şewên hengamî û dorderî çîbin bila be-, bi hêç ti şertan û hicetan nîkarê bî qebûlkîrin. Kesên vî rastîyê îlandîkin, dakû gelê me ser bîngeha hîma xwe a zik-

makî rabê serpiyan, pêşengî û serokatîya gelê me dikînin. Kesên bi hîm û bawerîkî wîsa tekoşîn bîlîndîkin, wê -mîna vî şîare de dîyar dibe "teknîka mezîntîrîn însane"- jêhatîbûna mirovatîyên xwe ta dawî deynîn holê; wê bizanîbin tevayî xurtîya mekanîzma cengê mîtingerî -kû mîna nîkarê bî binkeftînkîrin xuyan dîke-, boşê derxênin, wê rola xwe a dîrokî -a ser xeta yekîtî û berxwedana netewî kû gelê me pê hewce ye- bîqasî behra li ser wan dikeve, ta encamê bîleyîzin. Dakû gelê me nav ref û rêzên Enîya Berxwedana Netewî de kombîkin û bîcîvînen, wê bêgotin bizanîbin, dawîya vî gava kû avêtîne, bîcîhbînen.

Lewma! Dakû hengameke wîsa xwedîrûmet, behtir bî jîdandin, dakû yekîtîya gelê me bî pêşenga wê re, rojîbîroj mîna polayê behtir zexm bibe, dakû bona vî yekîtîyê, di nav sefên enîya berxwedana netewî de manekî serxwe bî hesilandin; dakû bi sedqet, hezarqet û hêj behtir bîlîndîkirina ezm, fîdekarî, hogîrî, zanîstî û bîrewerî, ew dîroka şerm û fedî li paş bîmine, demekî nûjen destpêkî, û em vî dema afîrî bi serfirazî serjor bikin, herdem pêşde!

*** Bîjî Tekoşîna Berxwedana Netewa Me, a Kû Bin Pêşengîya PKK Pêşveçûye!**
*** Serfirazî, Wê Bibe Ê Gelê Me, Ê Kû Xwe Nav Refên Enîya Berxwedana Netewî de, Yekdike û Radigre!**

SÎLAVA ME, JÎ BO RÎHÊ BERXWEDAN Î ÊRÎŞA 15ê TEBAXÊ!

Li gora nûçên me ji hin kanî û ajan-sên dengûbehsan girtî, şeva 15ê Tebaxê 1984an de, bi giranî li navenda Kurdistan, li hin derûdorên Kurdistanî Bakûra-Rojava, li dijî cunta faşîsta kedxwar, refek jî livbaze berxwedanî û êrîşî pêkhatine. Ev livbazi leqayî şahî û dîlxweşîya gîrsên gel bûn û lêkarîkî gîring li seranserê çîhanê afirandin; lewma mîtinger û împerîalistî nekarîns tîrs û bîzdana dîlê xwe veşêrin. Gora saloxên me ji hin kaniyên babetî girtin, ev livbazi bîvî awahî serhatî bûne.

Şeva 15ê Tebaxê, li heremên navenda Kurdistan, li hin gund û navçên bajarên Çolamerg (Hekarî), Sêrt, Wan, Bedlîs û Mêrdînê, li dijî merkezen qereqolên mîtingeran, hin êrîşên partîzanên yên mecûrûre pêkhatine. Ji van êrîşan, yên mezîntîr li navçên weke Eruh, Şemdinlî, Çuqurca, Şîrnex, Şîrwan, Farqîn, Silopî, Dêrika Çîyayê Mazî û Başqale, û li hin gundên dora wan navçan bîcîhhatine. Ji ber serpêhatînen jêhatî tê tîgîhîştin kû livbazi bi rengêkî bi plan û rêkxistinbûyî hatine bîrêvexistin.

Li gora nûçên ji BBC, hin ajansên dengûbehsan û saloxên gîhiştin me, eşkere dibe kû livbazi kî li navça Eruhê li dora bajarê Sêrtê pêkhatî de, qereqola cenderman leqayî agîreki fîreh a çekan bûye, û yekîtîyên leşkerîyên mîtingeran zeyîatekî gîran ji can û mal girtine. Tê gotin kû bi kêmasî 5 serwan an leşkerên mîtingeran hatine kuştin û neh jê gîran, gelek jî bîrîndar ketine. Partîzanên livbazi (aqşon) pêkanî, avêtîne ser gîrtîgahê navçê jî û hemû deriyên gîrtîgahê vekîrine, gîrtî serbest berdane. Destdanîne ser çêkên li depoya qomutaniya cenderman û ser çêkên kû li derên din bûn; perê jî bi hejmareke mezin çêkên gîran jî bîxwêre bîrine. Ji hopelora beledîyê, demekî dirêj propoxenda devkî li pêşberê gel kîrine, bîlî vî jî belavoka damezrandina HRK li nav gel belavkîrine. Qeymeqamê navçê û serêkê beledîyê rehîn gîrtine, gava xwe kîşandine çîyan, wanan dîsa berdane. Partîzanan tî zeyîatekî (xusar) nedane û piştî bi serbîrîna livbaziyan, xwe kîşandine parêzgehîyên xwe.

Di livbaziye navçên din de bîcîhhatin, bi kêmasî deh leşker an serleşkerên dijîmî-

nan mirine û bi kêmasî şeş, hin serwan ketine destê partîzanan û bûne hêşîr. Hejmara hêşîran, li kuderê hatine girtin, hêj diyarî me nebûye.

Livbazi, bi hevkarî û tîkîliya gel pêkhatine û leqayî keyfîxweşîkî gewre bûne. Ji hin heremên din li Kurdistan, saloxên aqşonan dîghîjin me, lê hêj îxbârê zelal berdestê me nebûne. Bes mîna ta nîhan daxuyanî me bûye, hemû livbazi bi serkeftîni dawî pêhatine û partîzanên tî xusar û hunda nedane, xwe kîşandine hêlên parêzgehî.

Mêtinger, Nekarin Tîrs û Bîzdana Dîlê Xwe Veşêrin!

Livbaziye 15ê Tebaxê, lêkarîkî bizdehin di dîlê kedxwaran de afirand. Li gora nûçên gîhiştin û hîlimîn weşan û rojname, bi tîrsa derba gîrtin dîrî bûyerê, qomutanê gîrdêdana awarta heremî çûye cîhê rûdanan û bona operasyonan bîmeşe, serkêşandin bîdestê xwe girtîye. Dîsa, di nav wan de wezîrê karêhîndurî Ali Tanîrîyar, qomutanê gelemperîya cenderman û mîddûre gelemperîya hêzên-parastîne, gelek nûnerên MÎTê (Sazîya Îstîxbarata Tirkîye) û komeke garana kûçîkên faşîst jî hin faşîstên bi navûdeng hatine xopanê, dakû li ser bûyerê hûrkolînan bajon.

Di nav agahîyên dirêjî me bûn de, tê kîşîrkîrin kû fîrok û jetên herbê li şer heremê dîfirîn û derdorîkîne bin seravetînen gelek xedar û dijwar. Bi van operasyonan, avêtîne ser navçe û gundan, gel jî lîdan û hingavînan derbaskîrine, hejmareke bîlînd jî kesên hêjar û welatperwer li qereqolan hingavîne. Di herema kû tê cerbîn gîrkîrînan bîrêdîxin, mîtingerên faşîst bîeman û bîhovî êrîşî gel dîkin û bî hêrsa kû nikarin partîzanan bîdest bîxin, gundîyên bîncav gîrtine, dîxwazî bi rengê partîzan hatine gîrtin şanî bîdin. Mîtingerên bin tîrs û bîzdanê, herkesê kû leqayî wî dîbin, şîka partîzanekî jê dîkin, û wîsa tîrsa xwe a kû jî gelê me sehîdîkin dîdin der.

Ji nûçên hîlimîn weşanan, tê dîtin kû tîrsa ji rûdanê tê sehîrkîrin, tewrekî împerîalistan a şîrkîye. Serqomutanê NATO Rogers, piştî bûyeran pêde, bi lezû-

bez hat Stenbol û Enqerê û hevpeyvînek bi Evren û Urug re pêkanî. Piştî serqomutanê NATO Rogers wûsa bîlez hat Tirkîyê, li ser "hin pîrsên pêwîst yên leşkerî" danûstandin pêkaniye, lê li ser tîdayîya hevpeyvîne tiştêk li rojname û hêlperkên weşanan dîyar nebû.

Vê navberê de ajansa nûçên Almanya (DPA) vîna da dengdan: "Yekîtîkî qomando ji hêzên çekdarîyên Tirk, bi 4.000 kesan kû bi xusûsetên taybetî hatiye perwendekîrin, bona hêzên "kêrkîr" bîşopîne, ji herdû tîxûban (gw. Îran û Îraq) 50 km. ket nav erdên derveyî." Operasyonên bi alîkariya balafîran tîen ajotin, bîlî hêzên derdorî, tîmên jî hewayê dadîkevin ser erdê û livên qomando jî, bîkartînen. Daxuyanîya û danezana qomutaniya gîrdêdana awarte, derheqê seravetînan de, tê eşkerekirin kû li bajarên Bedlîs, Mûş, Sêrt, Wan, Çolamerg û Mêrdînê hemû bajarên navçeyî, çîya, heremên dehlûdar, her cîhên din, qul bi qul tîen sehîrkîrin û piştî binkeftîna gîrtin, mîtinger daxwazên planê kû bîkarbînen şexsêman der.

Taliya rûdan û serpêhatînan, nav refên artêşa Tirk de, guhîrandînen nûn pêkanîne û qorgeneral Adnan Dogu anîne qomutaniya erîşê duwemîn.

Cunta û berpirsiyarên sazûmanê, bi endamên MÎTê re tim xwe civandin û tê fahmkîrin kû, dîxwazî li dijî heremê plan û dekdûdolabên nûn pêşvebîbin. Serkewîrê cunta Turgut Ozal, serêkê qurmaya gelemperî Necdet Urug û wezîrê derveyî Vahîr Halefoglu, mîjûya 22ê Tebaxê de civîneke 3 seet pêkanî, dîre "operasyonêk li erdên Îran an Îraqê ne qale" gotin, bi vî diyarkîrinê, bawerî, zen û şîka li derheqê tevergên wîsa behtîr mezin bû.

Serekê cunta Kenan Evren jî, êrîşên fîrokan yên li dijî gel jî nîzîk qontrol û guhdarî dîke û dûhev bi serêkê gelemperîya qurmayê Necdet Urug re civînan pêkîne, hevpeyvîni û dîtinan tîkûz dîke.

Ligel van êrîşan, mîtingerên faşîst lewra sercem û encamên serkeftîne bîdestneanîne, li xopanê jî alîkî terorê dorfireh dîkin, ji hêla din jî, ji hopeloran lîstînen navan didin nasdan û dengdan û bî vî awahî tîrsandîna gîrsên gel raman dîkin.

“Bize yüklediğiniz suçların delili yoktur...”

Baştarafı 5. Sayfada

sine önderlik yapılmasını istiyor, fakat bunu, devletin baskısından dolayı açık söylemiyor. Bu durumda, devrimin er veya geç olacağına inanıyorum. Çünkü halk, ekonomik bunalım içinde kıvrannakta, bir parça ekmeği dahi zorla bulmaktadır. Eskiden devlet bir veriri iki alırken, şimdi yarım veriyor, beş alıyor. Halkın devlete karşı güveni yok, eskiden orduya güveniyor ve kurtarıcı olarak orduyu görüyordu, yalnızca polise nefret duyuyordu. Şimdi ise, orduya da nefret duyulmaktadır. Çünkü, hertürlü baskı ve işkenceyi yapan orduydur, bu yüzden orduya ve devlete karşı büyük bir kin, nefret ve güvensizlik var.

Bazı yerleri gezdiğimde; genel olarak buradaki halk, devrimcilere kin, nefret falan duymuyor, tek kurtarıcı olarak devrimcileri görüyor. Hainler ve devlete çok sıkı bağlan olanlar dışında, halktan hiç kimse devlete güvenmiyor.

Soru- Son olarak, Partimizden her hangi bir isteginizin olup olmadığını belirtir misiniz?

Cevap- Partimiz, bazı şeyleri bizden daha iyi biliyor, bizim düşünemediklerimizi düşünebiliyor, bundan dolayı söyleyeceğim fazla bir şey yok. Yalnız, bilindiği gibi, düşman bizi ekonomik olarak da yıldırmaya çalışıyor, bu

nedenle durumu mağdur olan ailelere yardım edilse iyi olur.

Düşman, bazı bilinçsiz aileler üzerinde oynayarak; “bakın, çocuklarınızı bu duruma düşüren devrimcilerdir, bugün bir avukat parasını bile bulamıyorsunuz” gibi şeyleri geliştirip, aileleri devrimcilere nefret eder konuma getirmeye çalışıyor. Bu tutuklu ailelerinin sömürgecilere teslim olmaması için, her alanda olduğu gibi, maddi olarak da biraz yardım edilmesi gerekir. Tabii yalnızca maddi yardım yetmez, bunun yanında esas önemli manevi yardımdır.

25 Haziran 1984

12 EYLÜL DARBESİ YENİ BİR YILDÖNÜMÜNE DAHA GİRERKEN SORUNLAR VE GÖREVLERİMİZ

Baştarafı 10. Sayfada

özellikli bile taşıyanlar bir halkın kaderi ve geleceğiyle oynamasına asla müsaade etmez ve destek almazlar. Cuntanın halklarımız üzerinde uyguladığı baskı, katliam ve zulüm 5. yüzyıla girenken, bu güçler halka verilmiş sözlerine ne kadar sadık kaldıkları değerlendirmek ve şimdiye kadar yerine getirmemiş oldukları görevlerini yerine getirmek; bunun için de kendi eksik ve yetersizliklerinin üzerine giderek doğru devrimci düşüncede karar kılmak zorundadırlar.

Devrim ve karşı-devrim arasında mücadelelen kırsızlığı ve salların gireceği ayrıştırdı bu dönemde, her güç kendi rengine bürünmek durumundadır. Zaten mücadeleden gelişimi ister istemez bunu sağlayacakve ortaya çıkaracaktır. FKBCD gibi, halklarımızın halk demokrasi yolunda önemli bir güç ve adım olan, bir birliğe sahip kılmak ve ilerletilmek zorundadır. Ancak bu cephe teminde Türkiye ve Kürdistan halklarının ortak mücadelesinin çözümülenebilir ve faşist cuntanın yıkımı gerçekleştirilebilir. Böyle bir cepheye sahip çıkılmasını zorunluluğu günümüzde önemini daha da arttırmış; karşı-devrimcilerin bloklaşması karşı devrimci bir cephe ile karşı çıkma zorunluluğu daha da acillik kazanmıştır. Cuntayı içine girdiği krizde boğmanın biricik yolu her iki halk açısından da FKBCD’de ifadesini bulan programın gerçekleştirilmesi ve öngörülen örgüt ve mücadele biçiminin hayata geçirilmesidir.

5 - 15 AĞUSTOS DİRENİŞİ VE 12 EYLÜL CUNTASINA KARŞI MÜCADELE SORUNU

15 Ağustos 1984 günü başta Eruh ve Şemdinli olmak üzere, Kürdistan’ın 4 ilini kapsayan çeşitli ilçe ve köylerde konulan eylemlerle, KUDH’nin yeni bir döneme girisi ilan edilmiş; adeta bir bekleyiş içinde olan halkın umutları yeniden canlandırılmıştır.

Destpêk di rûpelê 17an da ye

Danezana Damezrandina Hêzên Rizgarîya Kurdistan (HRK) û Livbaziyan 15ê Tebaxê, Leqayî Şahî û Dilxweşîya Gel Bûn!

Girsên gel kû digel roja 15ê Tebaxê de refekêrişên livbaziyan jiyankirin, ji belavokên hatin belavakirin, danezana damezrandina Hêzên Rizgarîya Kurdistan (HRK) jî, pêhesiyan û bi ditina keliya li hêviya wê bûn, hati, ketin nava jiyanê şahî, dilanî û dilgêşî yê. Ji ber sedema kû gel di şexsiyeta van livbaziyan serkeftinê de, rih û qinqayda berxwedana xwe a kû ji nûhve de zînde dibe dît, bilî her babet pîkolî, nîr û hingavtînan ezmê bîrûraya tekoşîn û xweragirtina xwe, tûjtîr kir, behtîr xwe li dora Partîya Karkerên Kurdistan (PKK) civand û hevkarî û alîkarî da bi zîvê. Zexelî, bêxîretî, jîyana xwedîtiş û rîjên sotin û kovanên sedesalan, gav bi gav xwe diqubîbîn rihê tekoşîn û liberxwedanê. Êrîşên aşqîonan yên kû wê bidomîn, ev gîyan û bîrûraya berxwedanê, wê behtîr pêşve bibin, xemxûrtûr bikin û eşkereye kû wê biqubîbe hîmûhêzeke ragirt.

Ev livbazi, ne bûyerên berrabûnên weke kû hin dor îddîadîkin an wê bikinine. Ev livbazi, bi rengê keda xebatekî zanistî û rêkxistinî derketne holê. Rayên xwe jî keleporên berxwedana tevgera me digrin. Ev livbazi, bi damezrandin û sazû-

mankirina PKK re gîrdanekî jî nêzik, diden der.

Mîna tê zanîn, PKK jî pêvajokî dirêj bû, amadekarî û hazîrîyên xwe yên pratîk û rêkxistîngîrî li derveyî welat didomand. Bi komcivîna (kongre) II. a kû pêkanî, teqîqa partîbûna xwe behtîr zelal û ronîkir û talî danezana kir kû xetûxêza rêzaniya xwe kû rastîbûna wê hatibû ceribandîn, dakû jîyanê de pêkbêtîn, bîrîyara kişandina tekoşîna pratîk li ser xaka welat da, daxûyanîya destpêka pêvajoyek nûh da dengdan. Dakû li gor wê teqîqê tekoşîna pratîk û rêkxistîngîrî pêşvebibe û bilind-bike, li hin derûdorên welat yên stratejîk xwe bicîh kir.

Ev hazîrîyên bi nêzikahî jî dû salan virde yê pêktên, gîhane merhelekî eşkere, li dijî şerê mêtîngîrîya faşîst û vebîrandînan, tekoşîna pratîk û bi taybetî tekoşîna çekdarî ê din xwe dizorîne. Weke kû li her demê bûyî, wê dema nihan de jî, PKK bawerîya xwe bi madahalekî li ser wê xetê aniye û karûbarên xwe yên pratîk-rêkxistîngîrî dijwarkir û lezand. Ji bona wê armancê, mîna di belavoka mêtîyaya 15ê Tebaxê de hat danezan, “... bi armanca pêkanîna rizgarîya netewî û civakî a gelê me, afirandina atîya wê a serbixwe û azad, li dijî mêtîngîrîya faşîst, tekoşîna bi azî-nên çekdarî bimeşînin, HÊZÊN RÎZGARÎYA KURDISTAN (HRK) hat damezrandin.

“HRK armanca bi çekdarî birêvebirina tekoşîna gelê me, a bin pêşenga PKK kû li dijî împerîyalîzmê, mêtîngîrîya Tirkên

“15 Ağustos eylemleri bizim bir halk olarak...”

Baştarafı 13. Sayfada

dir. Eğer halkın desteği olmasaydı PKK bu eylemleri gerçekleştiremezdi. Halkın desteği olmaksızın bir tek karakol dahi basılamaz. Kürdistan halkı, “bizim artık kaybedeceğimiz hiçbir şey yoktur” demekte ve herşeyi göze almış bulunmaktadır. Bu nedenle küçük-burjuvalar hiç de halkın düşüncelerini değil, ancak kendi acizliklerini, devrim kaçınıklıklarını dile getirmektedirler.

Ülkede halkımız mücadeleye böyle sahip çıkarken, Avrupa’da bulunan bizlere de görevler düşmektedir. Avrupa’da yapılması gereken, ülkede gelişen mücadeleyi desteklemektir. Bizlerin yolunu aydınlatan Serxwebûn gazetesinin tüm yurtseverlerce okun-

ması gerekir. Aynı şekilde, yürüyüşler, geceler vs. düzenlemek ve bütün gücümüzle bunlara katılmak gerekir. Bu tür eylemlerle ülke mücadelesine omuz verilmesi zorunludur. Zaten buradaki gelişmelerden Kürdistan halkı haberdar olmaktadır. Örneğin, Hannover-Hanau’da Bonn’a kadar yapılan uzun yürüyüşten halkın haberi vardı. Ve bundan çok memnun olmuştuk. Buradaki gelişmeleri duyan halk mücadeleye daha da sıkı sarılmaktadır.

Kürdistan halkının bir sözü vardır: “Şêr şêre; çî jîne, çî mîre”(Aslan aslandı; erkeği, dişi yoktur). Bu sözün gereklerinin yerine getirilmesi ve herkesin kendi görevini yapması gerekir. Ben kendi üzerine düşen her görevi yerine getireceğim. Aynı şekilde bu, hem Avrupa’dakilerin, hem Kürdistan’dakilerin ve hem de Türkiye’dekilerin yerine getirmesi gereken bir zorunluluktur.

lerinin daha da belirginleşmesini sağlamıştır. Kısaca, akla-kararın ayrışmasını, herkesin kendi gerçek yüzüyle ortaya çıkmasını gerçekleştirmiştir. Bundan dolayıdır ki, geçmişte su veya bu şekilde kendilerini gizleme olanağı bulabilen birçok çevre, artık üzerindeki sis perdelelerini kaldırarak, gerçek yüzüyle açığa çıkmıştır.

Sosyal-göven ve Kürt küçük-burjuva güçlerinden bazıları, faşist cuntaya ve emperyalizme güçlü darbeler indiren bu eylemler karşısında bilinen konularını sürdürmektedirler. “Provakasyon”, “zamanı gelmemiştir”, “halk katliama götürülüyor” vb. gibi iddialarla eylem kötülenmek ve yarattığı etki zayıflatmak istenmektedir. Yine eylem, yüzlerindeki sahte “ilericilik, yurtseverlik” maskesini de düşürdüğünden, bu gelişmeler karşısında daha fazla paniğe kapılmaktadırlar. Faşist cunta bile kendi varlığına yönelik ciddi bir eylem olarak değerlendiren, bu güçler, bunu görmeliktense gerek, hiç de böyle bir şey olmaması gibi davranmaktadırlar. Açık belirtelim, bu güçlerin içine girdikleri tavır, bizleri şaşırtmadır. Böyle bir tutum içine girecekleri ve kendi sahteliklerini gizlemek için bu şekilde saldırıya geçecekleri görülmektedir. Eşyanın tabiatı gereği, zaten olması gereken de budur.

15 Ağustos direniş eylemleri bu güçlere tanınmış ve kullanılabilecekleri en son şanslardır. Geçmiş olumsuzluklarını aşma ve direniş yoluna girmeye önemli bir fırsat durumundadır. Ve bu güçler yetince bu gelişmelerden ve sonuçlarından yararlanıp, eksik ve yetersizliklerini giderme olanağına sahiptirler. Ama, bu olanakdan ne kadar yararlanmak istedikleri, tavırlarından açığa çıkmaktadır. Bu konuda bir tek olumlu adım bile atamamaktadırlar.

Akla-kararın ayrıştığı ve herkesin gerçek rengiyle ortaya çıkması zorunda olduğu bu dönemde, bu güçler de esas yüzleriyle çıkmaktadırlar. Kendilerine yurtsever-devrimci diyorlarsa, açık ki en doğru tavır, hiç tartışmasız 15 Ağustos direnişini yaratan PKK ve onun önderliğindeki Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)’ne saygılı olmalarıdır. Bugün Kürdistan’da en

sıradan bir yurtseverin görevi bile, tüm gücüyle ulusal direniş mücadelesi ve onun önderi PKK’ya destek olmak ve aktif mücadeleye atılmaktır. İşte 15 Ağustos direniş, sömürgeci-faşist cuntaya karşı mücadeleyi netleştirmiş ve herkesin neye sahip çıkması gerektiğini aydınlatmıştır.

Sosyal-göven ve Kürt küçük-burjuva reformist güçleri, Şahin-Yıldırım ihanet çetesinin yurtdışı kolu olan Semir provakasyonuna kanat germekten vazgeçemlidirler. Kürdistan ve Türkiye’de mücadele gelişimi cesaretini kendilerinde görmüyorlarsa da, en azından bu mücadeleyi geliştirilene ve yüz yılların karanlığını yitiren bir gelecek yaratana saygılı olmalı, onun direniş ve mücadelesine küretmemelidirler.

İçisi, köylüsü, esnafı ve genciyi Kürdistan halkı! Yüzyılların karanlığına dur demenin, yine 4 yıldır bizlere kan kusturan sömürgeci-faşist cuntaya karşı savaşmanın zamanı gelmiştir. Haki’lerin, Mazlum’ların, Hayri’lerin, Kemal’lerin ve Mehmet’lerin ellerinden düşürmedikleri direniş meşalesi, bugün Kürdistan’ın dağ doruklarında alevlenmektedir. Şimdi bize düşen görev, kendi yürüme hızı ve bu alevin hâyula meşale haline getirmek ve bütün gücümüzü seferber etmektir.

Sonuç olarak; Kemalizm, 12 Eylül’le birlikte içine girdiği çöküş ve çürüme sürecini durduramamıştır. 15 Ağustos direniş ise bu süreci geri döndürmez bir noktaya getirmiştir. Kemalizm 60 yıldır sofa karşı uyguladığı “ezme ve satılma” politikası iflas etmiş, açık yüzü teşhir edilerek, bizzat PKK’nın geliştirdiği direniş temelinde buşu çıkarılmıştır.

Sömürgeci-faşist cunta 5. yüzyıla girenken, böylesi ağır sorunlarla dolu bir yük taşımaktadır. 4 yıldır zorla engellediği çöküşü, artık kaçınılmaz bir noktaya gelmiştir. Bu noktada, tüm görev TDDH ve KUDM’ne düşmektedir. KUDM kendisi payna düşeni hem de en fazlası ile geliştirmektedir. TDDH de kendi rolünü oynamaya başlamalı, halklarımızın ortak mücadelesinin bir gereği olan FKBCD’ye ve programına sahip çıkarak, onu geliştirip, güçlendirmelidir.

(pasifist), bizdan, ji doz vergerokî, îxanet, xwesiparî û bihevrexebatdarî, bi erdê re bike yek û bipercîgarî, wê rêkxistîngîrîya liberxwedanê jî zexmbibe û bona avakirina Enîya Berxwedana Netewî, wê rîkn û bîngênê jîdandî û dijwar pêkbêne.

Her babet zordanên mîna provakasyonî, hilweşandkarî, pejlîlandin, xerakirin, rizîbûn, belavbûn hwd. yên kû ji hundur an jî derve tîn, wê bi jîyana xwe a pejlî leqayî husranê bibin, hîm û qudreta tu kesî nîkarê wan, jî encamên wan ê bêderfet, xelas bike.

Ê din rîya jîyan û hebûnê, tenê berxwedane. Hemû rîyên din, rîyên bihevrexebatdarî û xwesipariyê ne. Kesên xwe li dora ala xweragirtinê balifandine, wê afirandina atîya xwe a xwedîrîmette, çîhê xwe yên bişerê û berze bistênin. Kesên nav herî û gemara xwesiparî û îxanetê xwe çikandine, wê di nav wê kîretê de bigewîzin û bifetîsin, wê sêc û gunehên xwe yên dîrokî bi heç tiştêkî nîkaribin biniximîn û wê li pêşberê şorêşê, hisaba kirinê xwe bidin.

* Hezarcaran Silav Bo Kesên Ala Berxwedanê Destgirtine û Tirs Berdidin Dilê Dijmin!

* Silav Jibo Rihê Berxwedanê û Êrîşa 15ê Tebaxê!

* Silav Jibo Partizanê Kû Li Banîdevên Çîyan Şerdike!

Lîqel van, gava ev livbazi, bêmelî

ERMENİ "TEHLİKESİNİN" YENİDEN GÜNDEMLEŞTİRMESİNİN ARDINDA ...

Baştarafı 2. Sayfada

tekar ikilimi tekrarlamak istemektedir. Ve her bakımdan Atatürkçülüğü başarıyla oynama iddiasında olan cunta, bu konuda da başarısına güvenecektir ki, son derece yaratıcı bir iş yapmışcasına veya önemli bir icatda bulunmuşcasına bu politikaya sarılmakta, gölge kabilinde bile tehlike olmayan bu meseleleri en büyük tehlike olarak emekçilerin karşısına çıkarmakta ve sonuç almaya çalışmaktadır. Cumhuriyetin kuruluşunda böyle bir nedenin de payı vardı. Ancak günümüz koşullarında bu tehlikenin olmadığı açıktır. O halde, bugün Ermenilik, Rumluk tehlikesine sarılmak kadar demagogik bir propaganda türü olabilir mi? Açık ki değil. Ancak, Türk emekçilerinin bilinci burjuvazi tarafından tarihsel olarak çarpıtılmış, onlar her zaman Ermeniliğe, Rumluğa karşı kin, öfkeyle doldurulmuşlardır. O halde, yine bu silaha sarılmak, yararlanılabileceği kadar yararlanmak bu sınıfın çıkarı gereğidir."

Emperyalizm ve NATO'nun çıkarlarıyla da denk düşen TC'nin bu politikası gereği, görüldüğü üzere Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesinin adından bile söz edilmez ve hatta bir çete biçiminde gösterilmek istenirken, Ermeni tehlikesi tüm halkın karşısında birleşmesi gereken bir sorun olarak öne çıkarılmaya çalışılmaktadır. ABD Temsilciler Meclisi ve Senato Komisyonu tarafından alınan son karar sonrasında cunta basının sıradan bir izlenisi bile bu gerçekleri görmek için yetecektir. M. Ali Kışlalı, 16 Eylül tarihli yazısında, alınan bu karar karşısında Türk yetkililerini soğuk kanlılığa davet ederken, aynı zamanda ABD'yi de Türk-ABD dostluğuna zarar verecek girişimlerden kaçınmaya çağırmakta ve "iyimserlikle, beklenilemez, henüz Çankaya'daki köskünde sukunet içinde gelişmeleri seyreden Cumhurbaşkanının da sesini yükseltmesi beklenilebilir. O takdirde başka önlemler de gündeme gelebilir. Çünkü bu durum ABD askeri yardımına da benzer, Türkiye için var olma sorunudur" demektedir. Ve yine hemen her yazıda, Türkiye'nin ABD'ye sunduğu havaalanları, askeri sahaları ve ulaşılabilir açıkça söylenerek, eğer Türkiye'nin bütünlüğünü tehdit eden tehlikelere karşı TC sonuna kadar desteklenmezse, bu ulaşılabilir bir koz olarak kullanılabileceği belirtilmektedir. Söz konusu tehlikenin adı "Ermeni sorunu" konulmuş olsa da, yazılarda ve söyleneni herkes Kürdistan diye okuyup, böyle anlamak durumundadır. TC bugün, son günlerini yaşamının sancılar içerisinde. Uşaklıkta bile sınır tanımayan ve her şeyleriyle kendilerini ABD ve diğer emperyalistlerin kucağına atmış olan Türk hakim sınıfları, yaranın her gün biraz daha derleşmesi ile iliklerine kadar duydukları korkulu sancıyla, efendilerinden medet ummakta ve Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesini ezmek için verilmiş olan ortak karara sadık kalmaları doğrultusunda, onların sadık kalacaklarını bile bile, feryat etmektedirler. Oysaki, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin bu konuda fazlaca feryat etmesine hiç gerek yoktur. Dün Ermeni halkını kılıçtan geçirirken, ABD ve diğer emperyalist güçlerden nasıl sonuna kadar destek almış ve yine bu katliamların insanlığın bir utanç belgesi olarak söylenmesi için bunlarla nasıl bir ortak çabanın yürütüldüğünü yapmışsa, bugün Kürdistan halkına karşı açtığı imha savaşında da bu suç ortakları onunla sonuna kadar beraber

olacaklardır. Bunu kendilerinin de bildiği açık bir gerçektir. Ama, halklarımızı ve dünya kamuoyunu sergiledikleri bayat bir oyuna inanacak kadar gözü kapalı sanmaları da bir gaffletten başka bir şey değildir. Bugün herkes bilmektedir ki, Kürdistan'da bir Ermeni sorunu değil Kürdistan halkının Ulusal Direniş Mücadelesi vardır. Cunta ve emperyalistler tarafından yapılan hazırlıklar, bu harekete bastırma yönelik savaş hazırlıklarıdır. Ve açık ki, bu kanlı plan ve oyunlar, hiç bir biçimde saklanamayacak, hiç bir demogoji gerçeklerin üzerini örtmeye yetmeyecektir.

"Sıcak" Bir Ziyaret...

Baştarafı 6. Sayfada

lerini belirtmişti. Türkiye'deki demokrasinin Konseyce de onaylandığını söyleyen Özal, F. Almanya'daki Türkiye aleyhtarı siyasal faaliyetlerin durdurulması için çabaların artırılmasını istemiş ve bunun tersi bir tutumun ilişkileri içerisinde anlamsız olduğunu belirtmiştir. Bu açık bir gerçektir ki, 1980 sonrası siyasal iltica akınına uğrayan F. Almanya'da siyasi ilticacılar üzerinde geliştirilmek istenen politika, istenen amaçlara ulaşmamış ve tüm çirkefliliğe deşifre edilmiştir. Militan özen tüketilme çabalarına karşılık, PKK'nin dayattığı militan devrimcilik bu sahada ki oyunların boşa çıkarılmasında temel bir rol oynamıştır. Siyasi ilticacılar ve işçi kitlelerini ülke devriminden uzaklaştırarak, ekonomik ve bir takım kültürel sorunlarla boğma amaçları, bu yönlü çabalara ve yoğun propagandalara rağmen, PKK direnişçiliğinin militan setine çarparak sonuçsuz kalmış, bu görüşlerin savunuculuğuna sonunanlar da teşhir ve tecrit olmuşlardır. Almanya ve Türkiye arasındaki görüşmelerde, ele alınan konulardan birinin de bu olması kaçınılmazdır. Ve açık ki bu da, ülkede gelişen mücadeleye doğrudan bağdır. Alman emperyalist güçleri TC'ye, sınırları içerisinde ve hatta dışında, ulusal direniş güçlerini ezmesi için her türlü askeri ve siyasi desteği sağlarken, bunun Avrupa'ya da yansımaları olası değildir. Kürdistan'da gerçekleşen ve tüm dünyanın dikkatlerini bir kez daha Kürdistan'a çeken 15 Ağustos eylemleri sonrasında denk gelen, bu samimi ziyaret, düşünen her kafanın birçok soruyu birden sorması için yeterli bir nedendir.

TC ve FAC, kanlı bir ortaklık içerisinde. Bu kanlı ittifak kendisini her düzeyde yansıtmaktadır. Sonuçları tüm bölge halkları açısından çok ağır olacak olan bu ilişkinin teşhir ve tecriti, demokrasi güçlerinin başta gelen görevidir. Özellikle F. Almanya'daki demokrasî güçleri ve ilerici çevreler, Alman burjuvazisinin Türkiye, Kürdistan ve Ortadoğu sahasında üstlenmiş olduğu bu kanlı rolü kesinlikle deşifre etmeli ve uygulamasına izin vermemelidirler. Özal'ın son Almanya ziyaretinin bu kanlı yüzünün ne kadar görülebildiği de bu noktada önem kazanmaktadır. Yapılan protestolar ve sınırlı da olsa Alman kamuoyundan gelen tepkiler, bu ittifaka karşı küümselemeyecek adımlara da olsa, açık ki geliştirilmesi gerekmektedir. Belirtelim ki, bu, sadece halkımızın ve Türkiye halkının çıkarlarının bir dayatması değil, insanlığın zorunlu bir dayatması olmaktadır.

Baştarafı 1. Sayfada

denen, suikast ve komplö girişimlerinde bulunurken, öte yandan da "sol" maskeli kolları vasıtasıyla aynı saldırıları değişik biçimlerde sürdürmüştür. O böylece, önderliği imha etmeye ve bunu basarımında ise iftiralarla gözden düşürmeye gayret etmiştir. Yaratığı ajan örgütler vasıtasıyla gerçekleştirmeye çalıştığı imha planı, 1977 yılında Haki Karer yoldaşın katledilmesiyle açığa çıkan sömürgeci burjuvazi bugüne kadar da kanlı emellerini gerçekleştirme çabalarını sürdürmektedir. Daha bir tohumculuk halinde önderliğe yöneltilen bu saldırı, düşmanın halkımızın umutlarını yeniden karartmak için neredeyse yeganeceğini ilk nöbet ortaya koyan girişimi oldu. Nitekim daha sonraki gelişmeler de, bunu açıkça gösterdi. Koyu bir sömürgeci iktidarıyet altında adım adım yok etmeye çalıştığı, tüm örgütlenmelerini dağıtarak kendi sömürgeci-ulusal örgütlenmesini hakim kılma çabaları içerisinde olduğu Kürdistan halkının kuruluşu doğrultusunda ayaga kalkması için örgütleri bir güce ve yol göstericileri olan ihtiyacı çok iyi bilen sömürgeciler, Haki Karer'in katledilmesi ardından amaçlarına ulaşamadıkları görüldüklerinde sinsi tertip ve planlarını daha da geliştirdiler. Bağımsızlık-devrimci iradenin bütünleştiği ve çeliktin kıldığı bu küçük topluluğu dağıtmak, onun tüm halkı kucaklamasını önlemek için sahte örgütler yaratarak, saldırılarını iki yönlü olarak sürdürdüler. Doğrudan imha planları her zaman gündemlerinde olmak koşuluyla, Stërka Sor, Tekosin vb. örgütlenmelerle içte dağıtıcılık, yıkıcılık ve çatışmaları yaratmaya yöneldiler. Yine, "Aydınlık" gibi tescilli uşakları olan "sol" maskeli çevreler eliyle en akıl almaz iftiraları toplumun içinde yaygınlaştırarak, "çamur atarım, izi kalır" mantığıyla önderliği küçük düşürmeye yönelik kampanyalar açtılar. 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi öncesinde yaygın bir biçimde geliştirilen bu saldırı ve karalamalar halen unutulmuş değildir. Bu açıdan, şimdi karşımızda gördüğümüz ve açıkça ilanı yapılan saldırıca saldırı ve karalamalar kamuoyunun yabancısı olduğu taktikler olmamaktadır.

Bu saldırılar, 12 Eylül sonrası çok daha pervasızca sürdürüldü. Cezaevlerinde imha amaçları açıkça ortaya konuldu. PKK önderliğinin imhasını temel bir amaç olarak öne koyan faşist cunta, cezaevindeki tutuklu bulunan önderlerimize imha emellerini açtıkları söylemekte ve günlük işkencelerle emellerine ulaşmanın çabasını sürdürmekteydi. Devrimci iradenin eğilemeyeceğini, teslim alınamayacağını, önderliğimizin görkemli direniş karşısında korkuyla gören sömürgeciler, nitekim bu kanlı emellerini gerçekleştirmekten de geri durmadılar. Kimisini yarakarak, kimisini boğarak ve işkence tezgahlarında hücrelerine kadar doğrayarak işkencelerle katlettiler. Ama bu düşman için, amaçlarına ulaşmasında yeterli değildi. Herseyden önce cezaevlerinde her türlü işkence ve katliama rağmen direnişin kırılmaması PKK iradesinin eğilememesi olayı vardı ve bu direnişin her gün biraz daha yükselmesini kaynağı oluyordu. İşte bu noktada düşman, bir yandan Şahin-Yıldırım ihanet çetesi eliyle teslimiyet eğilimini körüklemeye, PKK karşısına kendi örgütünü -yani ihanet şebekesini çıkarma çabalarını alenen sürdürmeye yönelirken; dışarıda Parti önderlerine karşı komplö ve Partiyi yıkma çabalarını da hiçbir gizleme gereği duymadan açtıkları sürdürmeye başladı. Semir haini böyle bir dönemde faaliyetlerini hızlandırarak, düşmanın Partiyi yıkma emellerini gerçekleştirmenin bir aracı olduğunu açıkça sergiledi. Ve yine bu süreçte, özellikle Kürt küçük-burjuva reformistleri eliyle en akıl almaz iftiralar, adına gazete denilen kağıt parçalarında ve kulaktan kulağa yayılmaya çalışıldı. 1983'ün bahar aylarında PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın Türkiye'de yakalandığı haberi, Fransız Haber Ajansı tarafından kamuoyuna yansıtılınca, yine aynı kaynaklı bir haberle PKK içinde bölün-

melerin olduğu, "despot PKK" ve karşı "ılımlı-demokrat bir PKK" amacıyla olanların ayırdıkları haberleri yayılmak istendi. Hatırlanacağı üzere, aynı süreçte yeni adı TKSP olan "Özgürlük Yolu" tarafından "Devrimcilik mi Terörizm mi-PKK Üzerine" adlı bir kitap da yayınlanarak, ağza alınmadık küfür ve iftiralarla PKK önderliği hedeflenmekteydi. Dışarda bu tür düşman faaliyetleri sürdürülürken, cezaevlerinde idam kararları açıklanmış, Türk ordusu Güney Kürdistan içlerine karşı gerek imha emellerini dünya kamuoyunun gözleri önünde açtıkları sergilemişti. Ve biliniyor ki, düşman, içte Semir haini eliyle en sinsi komplö ve dağıtıcılık planlarını uygulamak isterken, dışta da küçük-burjuva reformist milliyetçileri, sosyal-şoven güçler ve Avrupa sosyal-demokrasilerinin yönelen saldırılar adeta bir yarış halindeydi. Özellikle 1982 Parti Kongresi sonrası, dıştaki hazırlıkların ülke zemininde sürdürülmesine ağırlık verilmesiyle, bu saldırılar daha da hızlandı. 1978-79'lann PKK'ye karşı "kutsal ittifak"ları yeniden boy veremeye başladı. 1983 baharında açığa çıkarılan provakasyon sonrasında ise, daha da boyutlandı ve hemen tüm güçler bu süreçte kendi kimliklerini açıkça ortaya koydular.

PKK II. Kongresi sonrasında denk gelen saldırılarda bu huzansız, tesadüf değildi. Devrimci görevlerin kendisini en yakıcı biçimde dayattığı bir dönem yaşanmaktaydı ve bu dönem bu özelliğinden ötürü bir ayırışma süreciydi. Nitekim düşman, her yöntemi deneyerek, devrimi geliştirecek tek güç olan Partimize ve Parti önderliğine saldırırken; devrimden korku duyan teslimiyetçi ve reformist eğilimin temsilcileri de değişik görüntüler altında da olsa aynı yönlü saldırılara başvurmak durumunda kaldılar. Devrimci önderlik, her soydan devrim karşıtının saldırılarına maruz kaldı. Cezaevlerinde direnişleriyle dünyayı ayaga kaldıran şehit yoldaşlarımız bile, özellikle küçük-burjuva reformistlerinden gelen saldırılarda hedef alınabili. PKK ve militan önderliği karşısında çılgına dönen küçük-burjuvazinin reformist-teslimiyetçileri, şehit kanlarına ve mücadelenin yarattığı yükselişinde temel rolü olan yaygın önderlerimize saldırılarını halen de sürdürmektedirler. Semir hainine kucak açarak provakasyona açık destek vermeleri, Partimize ve önderliğine yönelik küfür ve karalamalarla doldurulmuş yazılar altına ortak imzalar atmaları ve bunun da ötesinde, bu tür kampanyaları bizzat üstlenme durumları herkesin bildiği hususlardı. Ve artık, ne sömürgecilerin ve ne de küçük-burjuva reformistleri ve sosyal-şovenlerin aynı ağızdan yükselen saldırıları hiç kimseyi şaşırtmamaktadır.

PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan yoldaşın, Parti içindeki bir hiszipleme sonucu öldürüldüğü yolundaki haberde, daha ilk günden geliştirilen saldırı kampanyasının en son halkası olarak, halk kitlelerinde sadece öfkeyi geliştirmekten öte bir sonuca ulaşamamıştır. Uydurulmuş

isimler ve iddialarla yayılmak istenen bu haber, gerçekte PKK'nin büyük bir ısrarla üzerinde durduğu ve devrimci kamuoyunu bilgilendirmeye çalıştığı faaliyetleri şimdi daha da deşifre etme durumundadır. Bu haber, Semir provakasyonunun ve arkasındaki güçlerin hangi amaçlar peşinde olduğunu sanırsanız artık izaha gerek olmayacak denli sergilemiştir. PKK'yi içten parçalamak ve önderliği imha amaçları bu kadar açıkken, en sudan gerekçelerle hala provakasyona arka çıkan güçler durumlarını nasıl izah edeceklerdir. Şimdi kitleler bu sorunun cevabını muhabatı çevre ve güçlerden beklemektedirler.

Dört yıldır sürdürülen yoğun hazırlıkların ülke zemininde yaygın eylemlerle ete-kemige büründürüldüğü bir dönemin başlangıcıdır. PKK'nin bölündüğü vb. biçiminde haberlerin yaygınlaştırılması, önderliğe yönelik alçakça emellerin gizleme gereği bile duyulmadan, gazete sütunlarında ilan edilmiş, Partili tüm militanlar ve yurtsaver halk kitlelerine de gerekli sinyali bir kez daha vermiştir. Açık ki, düşmanın böylesine saldırdığı Parti ve önderliği en güçlü şekilde korumak zorundadır. Parti önderliği sadece fiziki bir varlık değildir. Mücadelede atılan ilk adımlardan bu yana, direniş ve kanla yazılmış, yaşayan ve şehit düşenlerle artık hiçbir gücün ortadan kaldıramayacağı ve tüm halkımızı ardından sürükleyen bir önderliğimiz vardır. Haki Karer, Mazlum, Hayri, Kemal, Mehmet ve şehit düşen diğer yoldaşlarla, başta PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan olmak üzere yaşayan ve şehit düşenleriyle kendisini militan devrimciliği sürekli büyüterek her koşulda direnişi dayatmakla kanıtlanmış olan Parti ve ulusal kurtuluş hareketinin önderliğine yönelik saldırıları, nasıl bir acizliğin sergisini olduğu geçmişte ve bugün de açık olan bir durumdur. PKK önderliği, sahip olduğu ideolojik-politik çizgisiyle ve her türlü devrimci pratiğiyle, kadrolara ve kitlelere yol göstericiliğiyle, tarihi rolünü oynama devamlı emektirler. Düşmanın alçakça emellerini, işte işleme kılan, boşa çıkararak gerçek de budur.

Açık ki, Parti kadroları ve yurtsaver kitleler bugün görevlerinin daha çok bilincinde olarak mücadeleyi geliştirme doğrultusunda ileri atılıp, her günü yeni bir mevzi haline getirdikçe, Parti önderliğimiz de düşman için daha çok ulaşılabilir olmaktadır. Önderliği, kitleler, ulusal kurtuluş mücadelesinin dayattığı görevlere daha çok sarılarak ve kendi bağlarında korumaktadırlar. O halde, düşmanın hiçbir saldırısının ve iğrenç propagandalarının kitleler için düşmanın emellerini daha açık görmekten ve buna karşı kinle, önderliğe daha fazla sarılmaktan öte bir sonuç yaratamayacağı da çok açıktır.

Her halk gibi halkımız da, beynsiz ve yüreksiz yaşamayacağımızı acılı tarihten bilerek, şimdi sahip olduğu bu güçlü önderliğin kendisine çizdiği ışıklı yolda ilerlemeye devam edecek ve her soydan düşmanın bunlara kahredecektir.

* YAŞASIN PARTİ ÖNDERLİĞİMİZ!

* BİJİ SEROK APO!

* KAHROLSUN SÖMÜRGEÇİ-FAŞİST CUNTA VE PROVAKTÖRLERİ!

Halkların kendi kurtuluşları uğruna yürüttükleri mücadele tarihlerinde, şehitlerin yerinin ne olduğu, bunların ne derecede kutsal değerleri ifade ettikleri, mücadelenin gelişmesine yaptıkları etki konuları bir çok yazımızda, çeşitli vesilelerle ele alınmış, değişik yönleriyle işlenmiştir. Ulusal kurtuluş mücadelemizdeki yerleri ve anlamları çok daha belirgin olan şehitlerimiz konusunda da çok şey yazılmış, onların bizlere yükledikleri görev ve sorumlulukların neler olduğu belirlenmiştir. Onlar ki, haklarında söylenmesi gereken her şeyi tüm gerçekliğiyle bizzat ortaya koymuş kesin ve net bir biçimde bilincle kazanması gereken kendi eylemleriyle belirlemiş, yürümleri gereken yolun nasıl olduğunu ve ne biçimde yürüneceğini tüm zorluk ve tehlikelere göğüs gerekerek ve en önde yürüyerek göstermiş, tüm zorlukların üstesinden gelerek bu yolda yürümeye kolaylaştırmışlardır. Onlar, ulus ve halk olarak geçmişimizi geleceğe bağlamak için geleceğin yanında bir köprü olmuşlardır. Geleceğimizin nasıl ve ne biçimde yaratılacağını, deşetli bir irade, azim, mücadele ve direnme gücü göstererek ve varlıklarını ortaya koyarak açığa kavuşturmuş, mücadelenin tüm gerçekliğini, hiçbir sahtekarlığa, kolay kaçışa fırsat vermemesine gözler önüne sermişlerdir. Artık onlar hakkında daha da yazıp-cizmekten öteye, onlara gerektiği gibi layık olmayan çalışmanın, onların kesin emrini verdikleri yoldan şaşmadan ilerlemenin, görkemli direnişlerini, direniş eylemlerimizle sürdürerek zaferi görmenin gerekli, zorunlu ve dayatıcı görev olduğunu inanmaktayız. Bu görevden kaçanlar tarih karşısında suçlu duruma düşmekten kurtulamayacaklardır.

Gerçek durumu kısaca böyle belirlerken, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu eyleminin kahramanlarından, değerli militan, ölümsüz savaşçı AKİF YILMAZ yoldaş hakkında da bir kaç noktaya değinmenin, onun mücadelesini gücümüzü yettine anlatmaya çalışmamız gerekliliğine de inanmaktayız. Ancak, daha yazımızın başında da, O'nu ve mücadelesini gereğince anlatamayacağımızın bilinciyle hareket ettirmizi de belirtelim.

Akif YILMAZ, Kars'a bağlı Ardahan ilçesinin Hoçvan (Hasköy) minik kasnını Mücüş(Beşiktaş) köyünde, yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak doğdu. Kalabalık bir nüfusa sahip olan ailesinin tüm yaşamı yoksulluk ve sefalet içerisinde geçiyor, geçimlerini çok büyük zorluklarla mücadele içerisinde sağlayabiliyorlardı. Yaşamlarını sürdürebilmek için o da diğer kardeşleri gibi, çok küçük yaşlardan itibaren çalışmak, ailesine yardımcı olmak zorunda idi. Daha ilkokula bile başlamadan önce kuzu güdüyor, ekin ekme-bişme işlerinde kendi gücünün çok üzerinde işler yapıyordu. Böylesine yoksulluklar içerisinde, babası Akif'i köy ilkokuluna gönderdi. Ancak ona kitap, defter, kalem vs. alacak parayı dahi karşılayamıyor, yakınılarından yardım almak zorunda kalıyordu. Kışların oldukça soğuk ve uzun geçtiği bu bölgede Akif giyecek elbise bulamadığından yarıçıplak bir halde dolardı, okula gitmek, çalışmak zorundaydı. O'nun yoksulluk içinde geçen bu yaşamı hafızasına güçlü bir tarzda yerettiği, bundan nasıl kurtulacağını çokça düşünmüştü. O, çocukluk yıllarında iken ailesinin ve sömürgeci-asimilasyon kurumu olan okulun verdiği bilincle kurtuluşu bir reysel olarak düşünmüş, kendisini okumaya adanmıştı.

İlkokulu bitirip ortaokula başladığı yıl maddi güçlükleri daha da artmıştı. Bu nedenle yaşı henüz 12-13'e ulaşmışken yaz tatili dönemlerinde, İstanbul, İzmir vb. metropol kentlerinde ağır işlerde çalışmak olan iki ağabeyinin yanına giderek inşaatlarda, fırıncılıkta, yük doldurup-boşaltmada vb. ağır işlerde çalışmaya başladı. Böylece çalışıp biraz para

AKİF YILMAZ YOLDAŞIN ANISINI DEVRİMCİ EYLEMLİLİĞİMİZLE YAŞATACAĞIZ!

biriktirmeye uğraşıyor, kışın da okula gidiyordu. Lise ikinci sınıfa kadar geldikten sonra artık okul masraflarını karşılayamaz duruma geldi ve ailesine yük olmamak için okulu bırakarak metropol kentlerinde çalışmaya devam etti.

Kürdistan köylülüğünün baskı ve sömürü altındaki yoksul yaşamını bizzat yaşayan, gören Akif yoldaş, gencecik yaşta gurbete düşmüş, el kapılarında sürünmek zorunda kalmıştı. Gurbette de yoksul ve çilekş bir

yeni biçimiyle yön vermek azim ve kararlılığıydı. Hızla okumaya, kendisini daha fazla eğitime başlamış, mücadelenin tüm zorluklarını bilince çıkarmıştı. Ama yine de bilincini yeterli görmüyor, bu konudaki çabalarına hız veriyordu. Kısa sürede sağladığı gelişmelerle herkesi hayrete düşürüyordu. Artık önüne geçilmez bir istek ve azimle çalışıyor, tartışıyor, mücadele ediyordu.

Kars yöresi, feodal ilişkilerin cıltz bir biçimde çözünüye uğradığı, ka-

dönek, ihanetçi ve teslimiyetçinin yaptığı gibi verdiği karardan caymak bir yana, bu zemini de ülkemizin ve halkımızın kurtuluş sorunlarının tartışıldığı bir alan haline çevirmeyi bildi. Öyle ki, okul gençliği ile hararetle tartışmalara giriyor, bu kurumların içerik ve amacını öğrencilere kavratmaya çalışıyordu.

Diğer yandan küçük iş yerlerinde de olsa işçilerin, esnafın, memurların arasına girmeyi başarıyor, onlarla sömürünün, baskının ve zulmün nedenlerini tartışıyor, kurtuluş yolunu gösteriyordu. Çok zor koşullar altında, hiç bir sosyal güvenceleri olmadan çalıştırılan fırın işçileri arasında çalışarak onları greve götürmüş ve önemli haklar elde edilmiştir. Zaman zaman çıkan bildiri ve diğer yayınlarımızı tanıdığı tüm çevrelere ulaştırıyor, ileri durumda olanlarla daha yakından ilgileniyordu. Biraz gelişme gösteren öğrencileri uygun zamanları ayarlayarak eğitim çalışmalarına alıyor, eğitim bilincini diriltiyordu. Polislere, ajan-muhbirlere, faşistlere karşı yapılması gereken bir çok eylemi planlıyor, gerekli malzemeleri temin ediyor, çoğu eyleme de bizzat katılıyordu.

Hızlandırılmış eğitimle okul bittiğinde o tek bir gün bile okula devam etmemiş olduğunu hatırladı. Ancak mezun edilip öğretmen olmamıştı. Ama, yine de öğretmenlik yapmadı. Nedeni ise, Diyarbakır Askeri Cezaevinde bulunduğu 1980 yılında bir yakınına yazdığı mektubunda şöyle dile getiriyordu: "Herkes gibi ben de okuyabili, öğretmen olabilirdim. Bunun imkanı da vardı. Zaten öğretmen olmamıştım da. Gidip ben de bir kaç bin liranın kuyruğuna takılabıldım. Fakat ben bunu kabul etmedim. Ülkemin, halkımın durumu ve benim bu sorunları kavrayış düzeyim, benden daha aktif faaliyet beklemekteydi. Ben de kendimi buna adadım. Hiç kimse bunu zorla bana yaptırmadı. Ben kendi yolumu kendi irade ve bilincim ile seçtim. Hiç bir pışmanlık da duyuyorum seçtiğim yoldan. Dışarda olsaydım yine devrimci mücadeleye katılıp sürdürecektim..." Evet O, kendi yolunu böyle belirliyor ve bu biçimde de hayatının sonuna kadar direnerek seçtiği yolda yürüyordu.

Akif yoldaş 1978-79 yıllarında da, Kars'ta mücadelemizin geliştirilmesinde en aktif bir biçimde çalışmaktaydı. Sosyal-söven, ulusal inkarcı, teslimiyetçi, reformist-oporünist her boydan grup ve akımlara karşı amansız bir mücadele yürütüyor, onların en fazla çekindikleri biri haline geliyordu. Boy hedefi haline geldiği bu dönemlerde HK, Dev-Yol vb. bir yığın sosyal-söven hareketin içindeki bazı karanlık unsurların da kıskırtmalarıyla, Akif yoldaş hakkında birkaç kez ölüm kararı alınmıştı. Evet, gerekirse ileride açıklayacağız. Bu kararların sorumlusu bir kişi, şimdi de yurtdışında karanlık dolaplar çeviriyor. Gerekli gördüğümüzde öldürülen devrimcileri, faili meçhul (!) bazı cinayetleri açıklayacağız. Anlatacağız, salt PKK'ye geçmiş istedikleri için dövlüt, tehdit edilen gençleri. Bu

olayların suçluları şimdi de PKK düşmanlığının şampiyonluğunu yapıyorlardı. Geçmişteki suçlarını unutmaya benziyor bu zavallılar!

Akif Yılmaz, Hareketimizin ideolojik grup aşamasından siyasal örgütlenme aşamasına geçtiği 1978-79'larda bölge hazine komitesinde örgütlenme görevinde yer almaktaydı. Bu görevi sürdürdüğü sırada Parti kendisini Diyarbakır'da görevlendirdi. 79'ların sonlarında gittiği bu alanda bir süre faaliyet yürüttükten sonra sömürgecilere esir edildi. 1980'de tutuklanmasının ardından ağır işkenceler gördü. Cezaevine gönderildikten sonra da, Diyarbakır zindanlarında tank olunan insanlıkdışı işkencelere O da maruz kaldı. Ölümüne önderlerimiz Mazlum DOĞAN, M.Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR'in önderliğindeki kahramanca direniş tüm gücü ve iradesi ile katıldı. Düşmanın dayattığı tüm teslim alma ve ihanet ettirme girişimlerine karşı tavizsizce direndi. Şahin-Yıldırım faşist ihanet çetesi'nin alçakça tertiplerine göğüs gerdirdi.

O, PKK devlerinin gösterdiği direniş yolundan asla şaşmayarak sonuna kadar başı dik yürümeyi bildi. Düşmanın tüm tertip ve oyunlarını kavramakta gecikmeyerek, M.Hayri DURMUŞ yoldaşın verdiği tarihi karara katıldı ve 14 Temmuz büyük Ölüm Orucu eyleminde yer aldı. Eylem öncesinde ve eylem boyunca onlarla taşıdığı direniş bayrağını yoldaşlarına devrederek 1982 Eylül'ünde şehitlik onuruna erişti.

Sömürgeciler, ailesine teslim ettikleri tabutunun ağzını mühülemişlerdi. İşledikleri suçların görülmesinden korkacak kadar aşaklık ve sefil olan sömürgeci-faşistler, tabutun açılması halinde 15 yıl hapis cezası vercekleri tehdidinde bulunarak, mezarın başında uzun süre nöbet tutmuşlardı. Akif yoldaşın cenaze törenine, sömürgecilerin tüm tehdit ve engellemelerine rağmen, geniş halk kitleleri katıldı. Hoçvan yöresi (21 köyden oluşmaktadır) halkı, yakından tanıdığı bu öz evladının kahramanca direnerek şehit düşmesini acı ile birlikte gururla ve sömürgeci cuntaya karşı derin bir kin ve öfkeyle karşıladı. Bu öfkesini ve direniş sahipliği yoldaşımızın cenazesine yığınsal katılım ile ortaya koydu.

Akif Yılmaz yoldaş, sevimli-esprili bir mizaca sahip, dürüst, çalışkan, kararlı, fedakar ve alçak gönüllü bir kişilik taşımaktaydı. Çalışması programlı ve düzenliydi. Çevresine karşı eğitici, öğretici bir tarzda yaklaşırdı. Örgütücü-toparlayıcı bir özelliği sahipti. Yüksek bir ikna gücü ile konuşup tartıştığı insanları ikna ederdi. Örgütüne ve yoldaşlarına karşı engin bir sorumluluk duygusuna sahipti hareket eder, alınan kararların uygulamakta asla tereddütü değmezdi. Kolektif bir biçimde, proletarce yaşırdı. O'nun belirgin bir özelliği de kendi hatalarına karşı acımasızlığı, hata ve yanlışlar üzerine kararlı yürüyüşüydü.

Evet, hakkında kısaca da olsa bilgi sahibi olduğumuz Akif yoldaş ve diğer şehitlerimizin anılarına nasıl layık olunacaktır? Açık ki, onlara layık olmak ancak, onların inanıldığını ve uğruna her şeylerini feda etmekten çekinmedikleri, tüm varlıklarını ortaya koyup kahramanca direnerek yaptıkları bu davayı zafere götürmekle mümkündür. Şimdi önümüzdeki görev budur. Öyleyse buna uygun bir biçimde hareket etmeli, döneme uygun düşen militan ölçülerle ulaşarak mücadeleyi geliştirip yükseltmeliyiz.

***Akif Yılmaz'ın anısına gerçek bağışlık devrimci eylemciliğimizi yaratmakla mümkündür!**

***Akif Yılmaz adını eylem sloganı haline getirelim!**

Bir Mücadele Yoldaşı

AKİF YILMAZ

hayat sürdürüyordu. Bu yıllarda işçilik yaptığı çeşitli metropol kentlerinde Kürdistan'dan giden işçilerin çektiği azap ve güçlükleri görüp yaşamış, yavaş yavaş ondaki sınıf bilinci de şekillenmeye başlamıştı. Akif, artık dizginsiz sömürüye, baskıya, zulme ve zorbalığa karşı mücadele edenlerin gereğine ve kurtuluşun ancak böyle sağlanabileceğine inanmaktaydı. Bu amaçla çeşitli grev, gösteri ve mitinglere katılıyor, bütün gücüyle sınıf kinini haykırıyordu. O dönemde tanıştığı bazı devrimcilerle birlikte dernek ve sendikalarla gidiyor, çeşitli seminer ve tartışmalara katılıyor. Aynı zamanda çeşitli eylemlere katılıyor, büyük saygı duyduğu Mahir, Deniz, İbrahim vd'lerinin afişlerini yapmaya çıkıyor, bildiri dağıtıyor, faşistlere karşı konulan eylemlerde büyük bir istek ve coşkuyla yer alıyordu. Katıldığı tüm eylemlerdeki atılğanlığı ve cesareti ile çevresinde büyük saygı uyandırıyor, sevilirdi.

Ailesinin de isteğine uyarak, fakat esasen kendi kararıyla öz memleketinde mücadele etmek amacıyla 1976 yılında Kars'a döndü. Bu dönem, Kars'ta sivil faşistlerin azgın saldırılarında bulunduğu, toplum üzerinde baskı kurmaya çalıştıkları bir dönemdi. Yeniden kayıdını yaptırdı. Alpaslan Lisesi'nde, Akif, öğrenci gençlik arasında aktif faaliyet yürütüyor, onları mücadeleye çekmek, örgütlemek için yoğun çaba harcıyor, onlarla mücadelenin canalıcı sorunlarını tartışıyordu. Tam da bu sıralarda, daha ideolojik grup aşamasında bulunan Hareketimiz, Kars'a yeni el atmış, ulusal sorun üzerinde en hararetle tartışmaların yapıldığı bir konu oluyordu. Akif Yılmaz da bu tartışmalarda yer alarak devrimci Hareketimizi safına kattı. Bu, O'nun yaşamında yeni bir dönemin, kendi gerçek kimliğine kavuşmanın, kişiliğini kazanmanın, ülkesi ve halkı için varolmanın başlangıcı oldu. O'nun için her şey, yaşam bile yeni başlıyordu. O, bunu doya doya sindirmek, yaşamına

patalist ilişkilerin fazla gelişme katemediği, ancak feodalizmin de güçlü etkilerinin olmadığı bir alandı. Yağın bir biçimde varlık gösteren küçük üretim faaliyetleri, feodal ve kapitalist ilişkiler iç-içe geçmişti. Kent ile kır arasında sosyal yönden derin farklılıklar oluşmuştu. Nüfusun büyük bir kesimi orta ve yoksul köylülüktü. Tarıma kapitalizmin sokulması ve yeni iş alanlarının olmayışından dolayı yoğun bir işsiz potansiyeline sahipti. Bu yüzden iş aramak için, Ankara, İstanbul, İzmir vb. metropol kentlerine, emperyalist metropollere, Libya, Suudi Arabistan vb. alanlara yoğun bir emek göçü olmaktadır. Öte yandan, etnik yapısı çok farklılıklar arzettiğinden, bir yığın mezhepsel ve ulusal azınlık ilişkilerini taşıyor. Sömürgeci asimilasyon kurumlarında ortaya çıkan aydın-gençlik kesimi yaygınlik göstermekte, ancak geri toplumsal yapı yüzünden fazla gelişme kaydedememektedir. Buna karşın geri toplumsal yapı ve bir yığın ulusal-toplumsal gelişkinin koşullandığı güçlü bir potansiyel vardır ki, bu kesim devrimin esas dayanağını oluşturmaktadır. Devrimci düşüncelere itilba sağlamada, canlılığı ve atılğanlığı nedeniyle en erkenden gençlik kesimi duyarlı davranmaktadır. Bunu iyi bilen Akif yoldaş, hem kendisini ideolojik, politik, örgütsel ve eylemsel yönden geliştirmek ve hem de gençliği mücadeleye çekmek amacıyla onlar arasında yoğun bir faaliyet yürüttü.

Liseyi bitirdiğinde aktif olarak profesyonel mücadeleye katılmak için kesin kararını vermiş olan ve tüm kişisel, özel bağlarını terkederek kendisini davaya adanmak isteyen Akif yoldaş, polis baskısı ve askere alınmak istenmesi nedeniyle Kars-Dede Korkut Eğitim Enstitüsüne kayıt yaptırmak zorunda kaldı. Artık faşistlerin önemli oranda temizlendiği, CHP azınlık hükümetinin de biraz legal çalışma, okul okuma imkanları sunduğu bu dönemde Akif, diğer bir yığın

Impressum

V. i. S. d. P.:

İ. Demir

Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:

SERXWEBÜN

Postfach: 10 16 83

5000 Köln 1

Ödeme Adresi :

Deutsche Bank Köln

İ. Demir

Konto Nr.: 107 45 38

BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
İngiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	50.00 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.